

APKOPOTO VADĪBAS (IEKAROŠANAS) LĪDZEKĻU SEŠAS PRIORITĀTES

*There's a plot in this country to enslave every man, woman, and child.
Before I leave this high and noble office, I intend to expose this plot.*

President John F. Kennedy,
7 days before the assassination.²¹⁰

XX gadsimtā cilvēce sastapās ar tādu objektīvu jēdzienu kā globalizācija jeb visas cilvēces pārvaldes funkciju koncentrācija vienās (nelielas cilvēku grupas) rokās. Globalizācijas fakta atzīšana nekavējoties rosina nākamās jautājumus: kas ir šie globalizatori, kādi ir viņu patiesie mērķi un kā, ar kādām metodēm viņi mūs pārvalda?

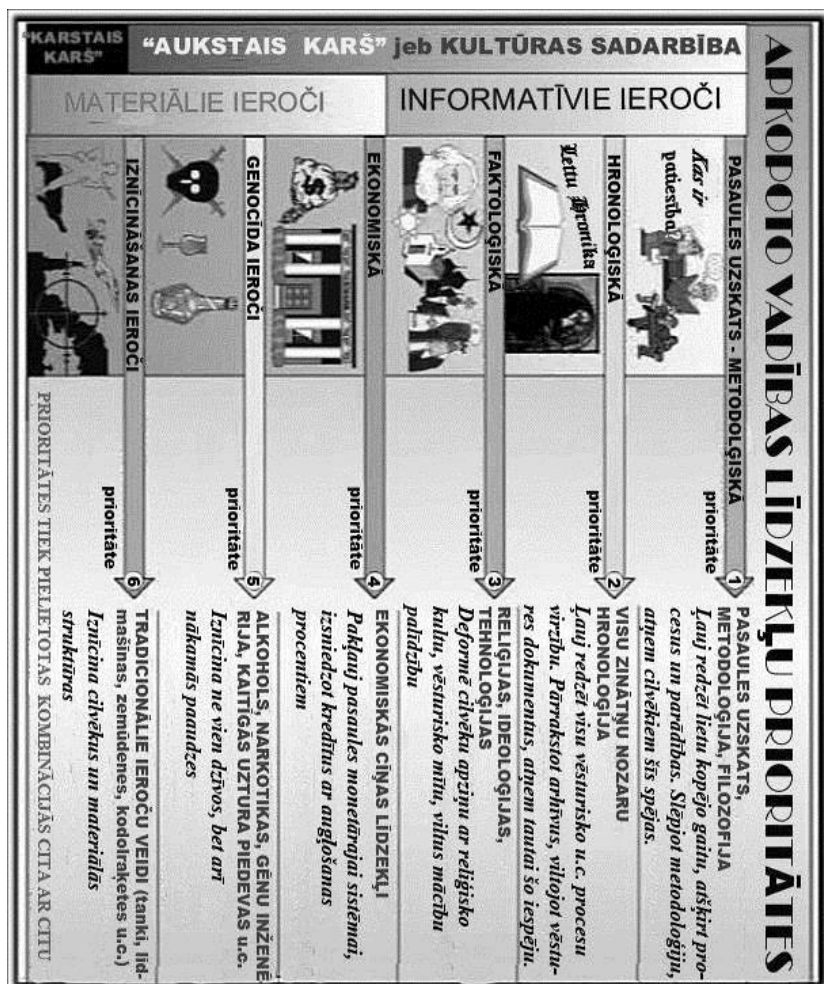
Loģisku un nopamatotu atbildi uz šiem jautājumiem XX gadsimta nogalē ir noformulējusi krievu zinātnieku grupa, kas savus darbus parakstīja ar kopēju pseidonīmu “PSRS Iekšējais Prediktors”. Konkrēti - darbā “Pietiekami vispārīga vadības teorija” un sadaļā “Sabiedriskās drošības koncepcija”.²¹¹

Gadsimta ceturkšņa laikā kopš teorijas publiskošanas neviens nav spējis šiem zinātniekiem iebilst kaut cik argumentēti, un tas ir pietiekams iemesls, lai ar šo teoriju iepazītos katrs domājošs cilvēks, tajā skaitā arī latviski. Turklāt šī teorija ļoti daudz ko noskaidro un ļauj saprast latgaļu valodas un tautas likteņos, kā arī pārējos jautājumos, kuri skarti šajā grāmatā.

Iekšējā Prediktora tēze ir sekojoša: pirms daudziem gadsimteniem senās Ēģiptes priesteri nonāca pie atziņas, ka globalizāciju iespējams vadīt. Viņi bija tie, kas izstrādāja vispārējos pasaules sabiedrības iekarošanas, vadības un pārvaldes principus un nostājās šī procesa priekšgalā. Šodien, tāpat kā pirms 3 un 4 gadu tūkstošiem valstu un tautu iekarošana un turēšana verdzībā (vadība un pārvalde) tiek nodrošināta ne tikai ar “auksto” un “karsto” ieroču palīdzību, kā mums mēģina iestāstīt, bet gan ar daudzu un dažādu vadības (iekarošanas) līdzekļu un metožu kopumu, ko iespējams iedalīt sekojošās sešās prioritātēs (sk. attēlu nākamajā lappusē).

²¹⁰ Angļu: Šajā valstī pastāv sazvērestība, kuras mērķis ir paverdzināt ikvienu vīrieti, sievieti un bērnu. Pirms es atstāšu šo augsto un cēlo amatu, esmu nolēmis atmāskot šo sazvērestību. Džons F. Kenedijs, ASV prezidents. Pēc 7 dienām tika nogalināts.

²¹¹ Krievu oriģinālā: Внутренний Предиктор СССР. Достаточно общая теория управления (ДОТУ). Концепция общественной безопасности (КОБ).

PRIORITĀTE № 6 – FIZISKĀS IZNĪCINĀŠANAS IEROČI

Der Krieg ist eine bloße Fortsetzung der Politik mit anderen Mitteln.

Carl von Clausewitz²¹²

Vissenākā un visātrākā tautu iekarošanas un pārvaldes metode ir kari. Jebkura kara mērķis ir iekarojamās zemes teritoriju, bagātību, resursu

²¹² Vācu: Karš ir politikas turpinājums citiem līdzekļiem. Karls fon Klauzevics.

sagrābšana un cilvēku paverdzināšana vai arī pretinieka pilnīga iznīcināšana. Cilvēces vēsture ir fiksējusi ļoti daudz asiņainu karu. Globālā vēsturiskā procesa gaitā parādījās arvien jauni, izsmalcinātāki, pilnīgāki cilvēku iznīcināšanas un paverdzināšanas ieroči. Šobrīd cilvēce ir iedzinusi sevi slazdā, jo tā ir spiesta tērēt aizvien vairāk līdzekļu bezgalīgai bruņošanās sacensībai. Galu galā mēs esam radījuši tāds ieročus, kas kopā ar pretinieku var iznīcināt visu civilizāciju.

Tātad, ja gribam kādu zemi iekarot ātri, tad jāiet turp ar karaspēku. Taču vienlaicīgi šis ir arī visneefektīvākais iekarošanas un pārvaldes veids. Iekarotājs ir visiem redzams, bet sveša karaspēka klātbūtne tautā ik brīdi modina naidu. Tāpēc daudzi iet partizānos, dibina pretošanās kustības, kuru apspiešanai jāuztur liels karaspēks. Pārvaldnieki ne brīdi nevar justies droši par savu dzīvību. Citiem vārdiem, problēmu ļoti daudz; pārvalde mazefektīva.

PRIORITĀTE № 5 - GENOCĪDA IEROČI

Slawen - keine Hygiene! Nur Wodka und Tabak!

A.Hitler²¹³

Lai pārvaldi padarītu efektīvāku un vieglāku, ir kaut kā jāsalauž pakļauto tautu griba, gars. To iespējams izdarīt ar genocīda ieročiem, pie kuriem pieder tabaka, alkohols, narkotikas, ļoti daudzas vakcīnas, GMO, nepilnvērtīga un ar kaitīgām piedevām saindēta pārtika. Globalizatori jau sen atklāja, ka sasniegt kara mērķi – pakļaut, turēt verdzībā vai iznīcināt veselas tautas iespējams, tās elementāri nodzirdot. Šos ieročus izmantoja anglosakši, iznīcinot indiāņus, Āfrikas tautas u.c. Arī Latvijas teritorijā teitoņi drīz pēc iekarošanas sāka būvēt krogus un intensīvi nodzirdīt pakļautās tautas. Taču viduslaiku krogi ir gandrīz vai „sausais likums”, salīdzinot ar mūsdienām, kad jau bērniem tiek uzspiests t.s. „bezalkoholiskais” alus un alkoholu saturošas limonādes, nemaz nerunājot par piespiedu vakcinēšanu tūlīt pēc piedzimšanas. Lai tauta tos neatpazītu kā iznīcinošus ieročus, visu šo kaitīgo vielu lietošana ar kultūras, masu mādiņu u.c. starpniecību tiek pasniegta kā nevainīga izprieca, kā iespēja atbrīvoties no stresa vai iegūt neuzņemību pret slimībām. Patiesībā tās visas ir bīstamas indes, kuras nomāc dzimts ģenētiku, nogalina cilvēkus garīgi un fiziski, turklāt ne vien tos, kuri dzer, pīpē, vakcinējas paši, bet arī viņu pēcnācējus, tātad – nākamās paaudzes.

Varbūt jūs domājat, ka tā ir ikviena cilvēka brīva un apzināta izvēle? Nē, tā ir mums uzspiesta, šķietama izvēle. Jo no pašas bērnības mums nestāsta patiesību par šiem genocīda ieročiem, bet tā vietā piedāvā izvēli starp 2 meliem: vai nu lietot šīs indes „ar mēru”, vai arī lietot tās „bez mēra”.

---

²¹³ Vācu: Slāviem – nekādas higiēnas! Tikai šņabi un tabaku! Ādolfs Hitlers.

PRIORITĀTE № 4 – EKONOMISKĀ

*Let me issue and control a nation's money,
and I care not who writes the laws.*

Mayer Amschel Rothschild²¹⁴

No globalizatotru viedokļa pilnīga tautu iznīcināšana nav mērķtiecīga; zināms daudzums vergu ir vajadzīgs. Bet tieši vergu, kuri klausā uz vārda. Parādnieks aizdevējam, kā zināms, ir ļoti paklausīgs. Tādēļ visiem ir jāizsniedz kredīti ar augļošanas procentiem. Šo procesu pazīstam kā parādu verdzību. Mūsdienās ar izvērstā banku tīkla starpniecību ir kļuvis iespējams uzmaukt kredītu sakas burtiski katram individuāli. Tie paši procesi notiek valstu līmenī – tā atsevišķu klanu interesēm tiek pakļauta veselu tautu ekonomika. Turklāt tautas nemaz nesaprot, kā tas notiek. To iespējams panākt ar pasaules naudas, centrālo banku, starptautisko kreditēšanas institūtu palīdzību, kad valstīm tiek uzspiesti (vairumā gadījumu - tām nevajadzīgi) kredīti ar lieliem augļošanas procentiem. Rezultātā neko neražojoši bankjeru klani iegūst milzīgu peļņu augļošanas procentu veidā, bet šo valstu cilvēki, viņu ģimenes daudz un smagi strādā, lai tos atmaksātu, tādējādi faktiski pārvēršoties par vergiem.

Salīdzinot ar pirmajām divām prioritātēm, šī mehānisma realizācijai vajadzēs vairāk laika. Jo papriekšu ir jāuztiepj sabiedrībai kaut kāda maldīga ekonomiskā zinātne. Mūsu laikmetā tā ir marksisma politekonomija, no kuras joprojām vadās visa Rietumu pasaule. Taču šīs pūles atmaksājas simtkārt un dod ļoti lielu efektu. Tādēļ ka šajā gadījumā ekonomiskā atkarībā no šaura bankjeru slāņa atrodas visa sabiedrība, neatkarīgi no tā, vai cilvēki ņem individuālus kredītus vai neņem, vai viņi saprot šos mehānismus, vai nē: mēs visi barojam šo sistēmu ar savu enerģiju līdzīgi kā ķēdē saslēgtas akumulatoru baterijas.

PRIORITĀTE № 3 – FAKTOLOĢISKĀ

Tatsachen gibt es nicht, nur Interpretationen.

Friedrich Nietzsche²¹⁵

Līdz šim runa bija par materiālas dabas ieročiem. Daudz efektīvāk tautas un atsevišķus sabiedrības slāņus iespējams pārvaldīt ar informatīvajiem ieročiem, piemēram, „apstrādājot” īpašā veidā viņu apziņu ar dažādām ideoloģijām, reliģijām, socioloģiskām doktrīnām, caur masu medijiem. Šajās

---

²¹⁴ Angļu: Ļaujiet man emitēt un pārvaldīt valsts naudu, un man būs nospļauties, kas šajā valstī raksta likumus. Meijers Rotšilds.

²¹⁵ Vācu: Fakti neeksistē. Ir tikai interpretācija. Fridrihs Nīče.

ideoloģijās, reliģijās jau sākotnēji, to formulēšanas stadijā ar iepriekšēju nolūku ir iestrādātas nesamierināmas pretrunas, kuras nepieciešamības gadījumā iespējams aktivizēt ar speciālu aktivizācijas metožu palīdzību (piemēram, pasūtījuma slepkavības, provokācijas, skandalozi raksti presē, aizvainojošas karikatūras, objektīvas kļūdas, kas pavada jebkuru procesu). Rezultātā veselas tautas un cilvēku grupas tiek mērķtiecīgi sarīdītas savā starpā, lai gan no malas tas var izskatīties pēc nejaušības. Tā, šobrīd mēs visi esam liecinieki tam, kā pasaules mērogā notiek mēģinājums radīt globālu sadursmi starp vēsturiski izveidojušos islāmu un bībelisko kristietību.

Mūsdienās viens no visefektīvākajiem cilvēku apziņas ietekmēšanas ieročiem ir masu mediji un televīzija – jo īpaši. Pretēji uztiepjamajam viedoklim par to, ka masu mediji it kā atspoguļojot objektīvo realitāti, patiesībā masu mediji formē šo realitāti tādējādi, ka mākslīgi (attiecīga medija īpašnieka interesēs) veido sabiedrības attieksmi pret tiem vai citiem notikumiem.

Sabiedrības apziņas deformēšana jau prasa krietni ilgāku laiku, bet toties ļaunums, ko tā nes sabiedrībai (jeb no vergturu viedokļa – pārvaldes efekts), ir nesalīdzināmi lielāks.

PRIORITĀTE № 2 – HRONOLOĢISKĀ

Bez pagātnes nav nākotnes.

Aksioma

Cilvēku, kurš aizmirsis savu vēsturi, savas tēvzemes vēsturi, mēdz salīdzināt ar koku, kuram apcirstas saknes. Kādu laiku tas varbūt vēl nīkuļos, bet tik un tā neglābjami un ļoti ātri nokaltīs. Bet kas notiek, ja savu vēsturi aizmirst vesela tauta, vai arī notic kādam vēsturiskam mītam, kas tautai tiek uztiepts ārējo naidīgo spēku interesēs? Tautas vēstures pārrakstīšana neglābjami maina tautas nākotni. Tieši tādēļ katra jauna vara tūdaļ, pirmām kārtām, pārraksta vēsturi. Ļoti spilgti tas izpaužas šodien pie mums un citās bijušajās PSRS republikās, kad iepriekšējā vēstures traktējuma vietā parādījās citi – daudz lielāki meli. Šie korumpētie vēsturnieki un pašreizējie valstu vadītāji nesaprot, ka paši tiek izmantoti un manipulēti. Un otrkārt jāpatur prātā, ka vēsture nekad nevienam neko nav mācījusi. Vēsture vienīgi soda par tās mācībstundu nezināšanu.

PRIORITĀTE № 1 – METODOLOĢISKĀ: PASAULES UZSKATS

Ja gribi uzvarēt ienaidnieku, audzini viņa bērņus.

Austrumu paruna

Tautas pakļaušana būs visefektīvākā, noturīgākā un kļūs praktiski neatgriezeniska, ja kaut kādā veidā izdosies izmainīt tās pasaules uzskatu masveidā. Tad tauta pati sāks aizstāvēt savu iekarotāju intereses, jo uzskatīs viņus par

savas normālās dzīves sastāvdaļu. Tipiskākais pasaules uzskata ietekmēšanas piemērs ir Indijas kastu sabiedrība. Indijas teritorijā visšaušalīgākajā nabadzībā dzīvo vairāk kā 300 miljoni cilvēku, kas pieder pie „neaizskaramo” kastas, taču viņiem pat prātā neienāk mēģināt kaut ko mainīt, jo viņi paši uzskata, ka tas ir vienīgais iespējamais viņu eksistences veids sabiedrībā. Tāds ir viņu pasaules uzskats. Līdz ar to tiem, kas viņus notur šādā stāvoklī, nav jātērējas ne ieročiem, ne citiem līdzekļiem, jo maldīgs pasaules uzskats ir visspēcīgākais tautu paverdzināšanas ierocis.

KAM ACIS REDZĒT, TAS LAI REDZ

*Каждый в меру своего понимания работает на себя,
а в меру непонимания – на того, кто понимает больше.*
ДОТУ-КОБ²¹⁶

Apgūstot un paturot prātā kaut vai tikai šo vienīgo shēmu, vērīgs lasītājs būs ieguvis universālu šifratslēgu, ar kuras palīdzību iespējams saprast gandrīz visu mūsdienu pasaules parādību un notikumu slēpto jēgu, kura citādi paliek neredzama. Ja latvieši, latgaļi un pārējās Latvijas tautas iemācīsies ikvienā sabiedriski politiskā notikumā patstāvīgi saskatīt šo prioritāšu pielietojumu un izpausmi, tas beidzot ļaus pašiem orientēties apkārtējos notikumos. Tad un tikai tad varēs sākties latgaļu un latviešu, un visu pārējo Latvijas tautu PIRMĀ ATMODA!

Nevajag sevi mānīt: līdz šim mums vēl nav bijis ne vienas atmodas! Tajos procesos, kas tika dēvēti par latviešu atmodām, mums ir bijusi atvēlēta tikai mēnessērdzīgiu statistu loma.

Ja mēs kaut ko darām, līdz galam nesaprasdami darāmā jēgu, tātad kāds, kurš to saprot, mūs jau izmanto savās savtīgās interesēs. © 19.11.2012

---

²¹⁶ Krievu: Katrs samērā ar savu saprašanu strādā savā labā, bet samērā ar savu nesaprašanu – tā labā, kurš saprot vairāk. DOTU-KOB.

JAUNGRAMATIĶU SĀTANISMS

*Vajāšana un sods draud tikai godīgam cilvēkam;
nelietim tik dzeramnaudas došana.*

Rainis

Vēstures un valodniecības zinātņu viltošanas kontekstā īpašas sarunas vērta ir tāda Rietumu valodniecības parādība, kā “jaungramatisms”. Formāli šī lingvistikas novirzienam darbības laiks tiek norobežots ar laikposmu no XIX gadsimta vidus līdz XX gadsimta 30. gadiem. Patiesībā šī parādība ir pastāvējusi ilgi pirms tam un turpinās mūsdienās. Šī novirziena pārstāvjiem pieder izcila loma latgaļu un visu rietumbaltu etnocīda “zinātniskajā nopamatošanā”. Turklāt jaungramatisms nebūt neaprobežojas ar lingvistiku, kā pieņemts domāt, bet aptver praktiski visas zinātņu nozares un reliģijas, ieskaitot ...melno maģiju un sātanismu²¹⁷.

VALODNIECISKĀS CŪKAS CIRPĒJI UN ČIKA KALĒJI

Jaungramatiķu mācības vēsturiskajai nozīmei ir veltīts simtiem disertāciju un monogrāfiju, taču to autori ir veltī tērējuši tinti, jo šī valodnieciskā novirziena darbības novērtējums jau sen ir precīzi noformulēts latviešu tautas parunā “Liela brēka, maza vilna”. Brēka ap viņiem ir bijusi gan pusgadsimtu ilgās darbības laikā, gan arī pēc tam, bet ko tad jaungramatiķi

---

²¹⁷ Rietumu etimologi angļu vārdu *grammar* - «gramatika», «grāmata», atvasina no franču *grammaire* un uzskata, ka tā nozīmes ir attīstījušās sekojoši: mūsdienu vārds “gramatika” agrāk esot nozīmējis jebkuru sarežģītu grāmatu; pirms tam - maģijas un burvju vārdu grāmatu; vēl agrāk - pašus burvju vārdus, bet pašos pirmsākumos - burvestības. Mūsdienu enciklopēdijas apgalvo, ka agrāk par gramatikām sauca visas “gudras” grāmatas, kuras saturēja kādas slepenas zināšanas par jebkuru zinātnes nozari, tajā skaitā - par melno maģiju un sātanismu, ko intensīvi piekopa Romas pāvesti. Piemēram, viena no pazīstamākajām tāda veida “gramatikām” ir slavenais “Honorija grimuārs” (Гонорий, 1220) kurā aprakstītas garu un dēmonu izsaukšanas maģiskās procedūras, kā arī citu burvestību receptes. Tās autors bija Romas pāvests Honorijs III (latīniski *Honorius PP. III*, dzīvojis laikā no 1148. līdz 1227.g.; sātanismā rituālu piekropšanas starplaikos cilvēka miesās rekomendējies ar savu īsto vārdu *Cencio Savelli*). Par Romas pāvestu strādājis no 1216. līdz 1227. gadam un šo sātanisko grāmatu sarakstījis, jādomā, no sirdsšķīstām kristieša lūgšanām brīvā laikā.

tādu ir izpētījuši un atklājuši valodniecības jomā, kas būtu patiesi vērtīgs, pārliecinošs un neapstrīdams? Izvērtējot viņu zinātnisko veikumu kritiski, nāksies atzīt, ka galā ir iznācis visīstākais čīks. Pirmkārt, vairumā gadījumu nav saprotams, kāda jēga bija pētīt to, ko viņi it kā tika pētījuši, jo galu galā skaidrību par IE valodu saimes rašanos un attīstību kopš “vecgramatiķu” laikiem viņu pētījumi nav vairojuši ne par mata tiesu. Otrkārt, viņu atklājumu (kas faktiski ir vienīgi nepierādītas hipotēzes, ieskaitot t.s. fonētiskos likumus) patiesīgums ir vairāk nekā apšaubāms. Drīzāk ir jārunā par to, ka jaungramatiķi nevis attīstīja zināšanas un izpratni par IE valodu izcelsmi un transformāciju laika gaitā, bet gan degradēja šo izpratni, ko savos pētījumos un pārdomās bija ieguvuši viņu priekšteči.

Jaungramatisms radās Vācijā XIX gadsimta 70-jos gados. Redzamākie pārstāvji - A. Leskīns, K. Brugmanis, H. Osthofs, B. Delbruks, H. Pauls (t.s. Leipčigas skola), J. Šmits, V. Šulcs (Berlīnes skola); S. Būge un K. Verners - Skandināvijā; M. Breāls - Francijā; G. Askoli - Itālijā; V. Vitnijs - Amerikā, F. de Sosīrs - Šveicē; F. Fortunatovs un J. Boduēns de Kurtenē - Krievijā. Viņiem radās sekotāji, un novirziens īsā laikā burtiski pārpludināja valodniecības zinātņi, baudot ietekmīgu legālu un slepenu spēku labvēlību un atbalstu. Jaungramatiķi un viņu sekotāji pēkšņi izrādījās visu katedru un zinātnisko padomju priekšgalā. Viņus drukāja un izvirzīja, viņi viegli ieguva zinātniskos grādus un finansējumu saviem pētījumiem, un neļāva oponentiem ne muti atvērt. Nonāca tiktāl, ka oponenti sava atšķirīgā viedokļa dēļ bija spiesti zaudēt amatus, karjeru (piemēram, marrisma laikā) un pat riskēt ar dzīvību. Tiek proponēts, ka jaungramatisms pastāvēja tikai līdz XX gs. 30. gadiem, jo valodnieku jaunā paaudze, ko viņi paši izaudzina, esot noliegusi savus skolotājus līdzīgi kā savulaik jaungramatiķi bija ienākuši ar savu skolotāju - vecgramatiķu ideju un hipotēžu noliegumu. Tādējādi var rasties iespaids, ka ne pirms, ne pēc tam jaungramatisms kā valodniecības ideoloģija nepastāvēja. Taču tā nav tiesa. Jaungramatisms zied un zeļ līdz mūsu dienām, lai kāds ko arī neteiktu.

Ja valodnieciskos novirzienus un skolas mēs salīdzinām tikai pēc to formālām pazīmēm un pēc tā, ko viņi paši par sevi iedomājas, protams, iespējams izfantazēt viskautko. Bet, iedziļinoties viņu hipotēžu un apgalvojumu būtībā, izrādīsies, ka visa mūsdienu oficiālā valodniecība joprojām stāv tajās pašās jaungramatisma pozīcijās²¹⁸.

---

²¹⁸ Tā, marksistiskajā Krievijā tipisks jaungramatiķis bija t.s. “jaunās valodas mācības” un Jafeta teorijas autors, skandalozais akadēmiķis N. Marrs (1864-1934), kurš valodu attīstības procesu analizēja no marksisma šķiru cīņas pozīcijām. Piemēram, N. Marra ieskatā valodas mēdza būt elitāras, buržuāziskas, plebejiskas, tātad pēc Oktobra revolūcijas Krievijā vajadzēja rasties jaunām – komunistiskām valodām. N. Marra sekotāji (īpaši – pēc viņa nāves) sāka šīs viņa idejas “attīstīt” un uztiept sabiedrībai. Turklāt tik uzstājīgi, ka nācās iejaukties J. Staļinam. Rezultātā tapa viņa slavenais raksts “Marksisms un valodniecības jautājumi” (Сталин, 1950), kurā padomju valsts vadītājs uzstājās ar marrisma kritiku. Raksts līdz pat šai dienai nav

Taču šajā gadījumā izvirzās jautājums: varbūt tas jaungramatiķu čika kalums nemaz nebija tāds “čiks”, pēc kāda izskatās? Un varbūt arī “vilna” viņiem nemaz nebija maza? Tikai tas nebija tas labums, ko no viņiem gaidīja sabiedrība, bet gan pavisam cita “vilna”, ko viņi slepus cirpa savās un savu saimnieku interesēs? Kāds varēja būt šis jaungramatiķu slepenais uzdevums, kuru viņi realizēja, slēpdamies aiz valodniecības zinātnes izkārtnes?

Neviens, kurš, ļaujoties viņu retorikai, ir mēģinājis atrast loģisku jēgu viņu pētījumos, piemēram, fonētiskajos likumos u.c., atbildēt uz šo jautājumu līdz šim nav varējis, jo tur mēs ik uz soļa sastopamies nevis ar zinātniskiem pierādījumiem, bet vienīgi ar subjektīviem prātojumiem. Tad varbūt ir vērts for-

---

zaudējis savu aktualitāti un dzen strupceļā antistaļinistus, kuri tiecas J.Staļinu iztēloties par neizglītotu cilvēku. Staļins – izcils politiķis, saimnieciskais vadītājs, karavadonis šajā rakstā demonstrē arī dziļu valodniecības jautājumu izpratni. Savulaik darbu augstu novērtēja Rietumu pasaulē pazīstami valodnieki – tādi, kā franču lingvists, indoeiropēists Žozefs Vandriess (fr. *Joseph Vandryes*, 1875-1960), pasauleslavenais amerikāņu lingvists un filozofs Ābrams Čomskis (angļu: *Avram Noam Chomsky*, 1928.g.dz.) u.c. valodnieki, kuri līdz šim laikam nav spējuši atrast Staļina spriedumos nevienu būtisku kļūdu.

Par ko īsti bija strīds? Sociālās filozofijas marksistiskajā versijā, kas tolaik bija vienīgā oficiālā PSRS, figurēja divi galvenie jēdzieni - bāze (vēsturiski noteikto ražošanas attiecību kopums) un virsbūve (ideju – uzskatu un ideoloģisko attiecību kopums). Bāzei, pēc Marksa, vēstures gaitā ir tendence mainīties, to noteic ražošanas spēku attīstība. Sabiedriskās, ekonomiskās iekārtas (bāzes) kvalitatīvas izmaiņas rada izmaiņas arī virsbūvē. Pie virsbūves idejām pieder politiskie, tiesiskie, tikumiskie, estētiskie, reliģiskie, filozofiskie uzskati (Markss tos dēvēja par sabiedriskās apziņas formām). Marristi “uzlaboja” Marksa mācību un paziņoja, ka valoda arī piederot pie virsbūves. Markss neko tādu nebija teicis. Kādēļ marristiem tas bija vajadzīgs? – Tādēļ, ka marristiem - tipiskiem jaungramatiķiem - zinātniskā patiesība par valodu izcelšanos nemaz nebija vajadzīga. Viņu patiesais mērķis bija seno valodu (pirmām kārtām, krievu valodas) tālāka degradēšana jeb, krievu lingvista P.Lukaševiča vārdiem runājot, *čaromutije* (*чаромутие*) un jaunu mākslīgu valodu (kā latviešu, ukraiņu, moldāvu, ivrīta u.c.) radīšana. Izprovocējot šo diskusiju jaungramatiskās demagoģijas garā, viņi gribēja radīt savām valodiskajām diversijām “zinātnisku” pamatojumu - lai nākotnē nodrošinātos pret iespējamo kritiku. Staļins 1950. gadā ar šo rakstu, balstoties uz savu autoritāti, uzdeva viņiem pa nagiem. Taču mūsdienu marri-osthofi-brugmaņi, paļaudamies uz demagoģijas spēku un iespēju tulkot jaungramatismu pēc sirds patikas, iemanās paziņot, ka tieši J.Staļina raksts esot uzrakstīts no jaungramatisma pozīcijām. Protams, Staļins atradās marksistiskā jēdzieniskā aparāta gūstā, viņš bija spiests lietot marksisma terminoloģiju, jo citas vienkārši nebija. Tāpēc pareizu nostāju viņš sauc par marksistisku, bet marristu viedokli – par marksisma kļūdainu izpratni, lai gan faktiski viss bija otrādi. Staļina publisko runu, rakstu un reālās darbības analīze rāda, ka uz to brīdi Staļins vairs marksists bija tikai vārdos, bet savā praktiskajā darbībā jau sen bija veicis marksisma revīziju gan ekonomikā, gan ideoloģijā. Toties marrieši, būdami tipiski jaungramatiķi, un pilnībā atrazdamies šīs viltus zinātnes varā, bija īsteni marksisti, lai gan Staļins viņus kritizē par novirzīšanos no marksisma.

mulēt jautājumu savādāk: kāpēc viņu pētījumi, kas ir bezjēdzīgi no zinātnes viedokļa, akadēmiskajās aprindās tomēr tika atzīti par zinātniskiem, dāsni apmaksāti un tirāžēti? Un kāpēc viņu mācība, kura ne visai draudzējas pat ar veselo saprātu, nemaz nerunājot par zinātniskiem faktiem, joprojām tiek uzspiesta sabiedrībai?

Varbūt tas ir tāpēc, ka uz jaungramatiķu sacerēto fonētisko u.c. likumu bāzes ir uzbūvēta vesela rinda citu pseidozinātņu, kuras sabruks pīšļos, tiklīdz jaungramatisms tiks oficiāli atzīts par viltus zinātni?

Piemēram, visa hidronīmu, toponīmu, vēsturisko personvārdu u.tml. etimoloģija šodien tiek skaidrota tieši no jaungramatisma pozīcijām; ar šiem lingvistu un etimologu skaidrojumiem, savukārt, savas hipotēzes argumentē vēsturnieki; visbeidzot, tieši jaungramatisko vēsturnieku maldīgie priekšstati par IE valodu saimes izcelsmi un evolūciju (patiesībā - transformāciju) uztur melīgo oficiālo vēstures mītu par indoeiropiešu civilizācijas eirocentrisko attīstību.

Šie fakti ir visiem zināmi. Taču oficiālā zinātne un propaganda turas pie apgalvojuma, ka tie neesot vis mīti, bet gan - balta patiesība. Un brutāli izvairās no savu kļūdaino dogmu zinātniskuma un argumentētības apspriešanas, bet caur izglītības sistēmu un masu medijiem agresīvi turpina uztipt to sabiedrībai.

Rezultātā cilvēku miljardiem visā pasaulē šodien ir izveidots maldīgs priekšstats par viņu valodu izcelsmi un viņu tautu vēsturi. Citiem vārdiem, ar jaungramatiķu mācības palīdzību mēs visi esam tikuši sakauti otrās – hronoloģiskās prioritātes līmenī. Bet neadekvāts priekšstats par savu vēsturi neglābjami deformē arī pasaules uzskatu pirmās prioritātes līmenī. Šādas informatīvās diversijas mērķis ir acīmredzams: ar apmānītām tautām manipulēt nesalīdzināmi vienkāršāk, nekā ar tādām, kuras zina savu patieso vēsturi.

Raugoties no šādām pozīcijām, kļūst skaidrs, ka jaungramatisms kā viltus zinātne joprojām ir ļoti vajadzīgs noteiktām aprindām visā pasaulē. Tātad uz jaungramatismu jāraugās nevis kā uz zinātnes novirzienu, bet gan kā uz viltus zinātņu uztiepšanas instrumentu; kā uz administratīvu metodi, kas tiek izmantota cīņai pret īstu valodniecības zinātni. No šī viedokļa jaungramatisms ir tipisks informatīvais ierocis.

JAUNGRAMATISMA ANTIZINĀTNISKUMS

Jebkurš raksts vai monogrāfija par jaungramatiķiem sākas ar apgalvojumu, ka viņi esot noraidījuši galvenos XIX gadsimta pirmās puses priekšstatus par valodniecību, ko bija formulējuši viņu priekšteči – F.Bops, J.Grimms, V.fon Humbolts u.c. iepriekšējās paaudzes lingvisti-komparatīvistu. Visskaļāk mūsdienu akadēmiskie avoti mēdz uzsvērt, ka jaungramatiķi, lūk, esot kritizējuši un noraidījuši sava skolotāja A.Šleihera mācību. Tieši šī uzkrītošā uzsvēršana liek būt uzmanīgiem un mudina pārbaudīt, vai tas patiešām tā bija.

Kādas idejas īsti noraidīja jaungramatiķi? Parasti tiek minēta F.Bopa aglutinācijas teorija,²¹⁹ V.fon Humbolta mācība par valodas iekšējo formu, ko noteic tautas “nacionālais gars” jeb tautas “gara kultūra”, kā arī A.Šleihera mācība par valodu kā dzīvu organismu un diviem posmiem valodas dzīvē – radošo aizvēsturisko, kad IE valoda pilnveidojās un attīstīja savas formas, un vēlāko – vēsturisko (pēc V.fon Humbolta klasifikācijas), kura gaitā notiek valodas formu degradācija un valodas primitivizācija. Zīmīgi, ka visi jaungramatisma biogrāfi vienprātīgi izvēlas vārdu “noraidīja”, nevis “atspēkoja” vai “apgāza”. Tādēļ, ka jaungramatiķi patiešām nav spējuši uzrādīt nekādus argumentus un pierādījumus šo vecgramatiķu hipotēžu kļūdainībai. Viņi vienkārši paziņoja, ka nepieņemot tās, un – viss!

Tā, jaungramatiķi nav atspēkojuši zinātnisku argumentu līmenī, piemēram, Humbolta tēzi par valodas rakstura un tautas rakstura ciešo saistību, par to, ka valodā iekodēts nacionālais raksturs. Jaungramatiķi neprata atrast pretargumentus Humbolta apgalvojumam, ka valodas savdabība iespaido un noteic nācijas būtību. Jaungramatiķi nespēja pierādīt, ka Humbolts būtu kļūdījies, apgalvodams, ka dažādas valodas pēc savas būtības un iespaيدا, ko tās atstāj uz jūtām, faktiski ir dažādi pasaules uzskati, u.c.²²⁰ Tajā pašā laikā Humboltam par labu runā daudzi fakti, kaut vai tās pašas mūsu dainas, kuras citā valodā nemaz nav iespējams pārtulkot – tulkojumā neglābjami zūd tieši tautas gars, kas iekodēts latviešu tautasdziesmās.

Tāpat jaungramatiķi nebija spējīgi padarīt par neesošiem F.Šlēgeļa, V. Humbolta, F.Bopa aglutinācijas piemērus, kuri patiešām ir novērojami vācu, krievu u.c. valodās²²¹. Neko citu, izņemot neargumentētu noliegšanu, jaun-

²¹⁹ Aglutinācijas teorija (kr. *теория агглютинации*; anglū: *agglutination theory*, arī *coalescence theory*) - viena no vecgramatiķu hipotēzēm par indoeiropiešu valodu fleksīvo formu rašanos, saskaņā ar kuru verbu fleksijas senos laikos ir bijušas neatkarīgi vietniekvārdi, kuri aglutinācijas rezultātā pievienojušies verba saknei un kļuvuši par vārdformas elementu, piemēram, krievu valodā: *ругаться* = *ругать* + *себя* (lamāties = lamāt + sevi). Aglutinācijas teoriju izklāstīja Francis Bops savā “Salīdzinošajā gramatikā”, bet to proponēja arī Frīderihs fon Šlēgelis un Vilhelms fon Humbolts (Trask, 2000)

²²⁰ Valoda, saskaņā ar Humbolta mācību, ir tautas gars, pati tautas būtība un kultūras realitāte, jo cilvēks iepazīst kultūru vienīgi caur valodu. Humbolta koncepcijas pamatnostādnes, kas ir formulētas viņa galvenajā valodnieciskajā sacerējumā “*Über die Verschiedenheit des menschlichen Sprachbaus und seinen Einfluss auf die geistige Entwicklung des Menschengeschlechts*” (Par cilvēku valodu struktūras daudzveidību un tās ietekmi uz cilvēces garīgo attīstību, 1836.) un citos darbos, iespējams reducēt līdz sekojošām tēzēm: 1) valodā manifestējas tautas materiālā un garīgā kultūra; 2) jebkura kultūra ir nacionāla, tās nacionālais raksturs atspoguļots valodā caur tautas īpašo pasaules redzējumu; 3) katrai valodai piemīt tās īpašā, specifiskā iekšējā forma, kas ir tautas gara un tās kultūras manifestācija; 4) valoda ir starpposms starp cilvēku un apkārtējo pasauli.

²²¹ Patiesībā aglutinācija ir tikai viens no daudzajiem pirmvalodas jaukšanas un tās formu tālākas degradēšanas un primitivizēšanas paņēmieniem, ko pēc Jahves rīkoju-

gramatiķi nav nolikuši pretī arī A.Šleihera apgalvojumam par to, ka IE pirmvaloda, tāpat ka dzīvs organisms, vispirms attīstījās, sasniedza savu pilnību, bet pēc tam sākās tās degradācija, un šobrīd mēs vērojam tās regresa stadiju. Tajā pašā laikā A.Šleiherš savu tēzi par indoeiropiešu pirmvalodas degradāciju tās vēsturiskajā periodā, salīdzinot ar aizvēsturisko, ir pierādījis ar acīmredzamu un zinātniski konstatējamu faktu: mūsdienu IE valodu morfoloģisko primitīvismu, salīdzinot ar Sanskritu u.c. senajām valodām. Jaungramatiķi līdz šim laikam nav varējuši pierādīt, ka vācu vai franču valodas morfoloģija, piemēram, ir komplicētāka, neka Sanskritā. Un kā gan viņi to varētu izdarīt? Savukārt, A.Šleihera arguments – nepārspētā morfoloģisko formu bagātība un daudzveidība Sanskritā ir zinātniski pierādīts fakts. Publicējamā šeit Sanskrita – latgaļu komparatīvā vārdnīca sniedz vēl vairāk kā 4000 argumentu par labu Šleihera-Humbolta tēzei, tikai no leksikas un semantikas arsenāla. Tātad A.Šleiheram bija taisnība. Un nevis Šleiherš, bet tieši vēlākie jaungramatiķi jākvalificē par meļiem un šarlatāniem, jo Šleihera atziņas par nepatiesām viņi ir nosaukuši bez jebkādiem pierādījumiem.

Šādu faktu jaungramatiķu mācībā ir lērums. Tātad tajā mācības daļā, kur jaungramatiķi noliedz vecgramatiķu priekšstatus par IE valodu attīstības vēsturi, viņi nav uzskatāmi par zinātniekiem. Jo savos pētījumos viņi nav izmantojuši zinātnisku metodoloģiju, ir ignorējuši zinātniskās argumentācijas un pierādīšanas nepieciešamību, bet savus pseidozinātniskos apgalvojumus un tukšvārdīgās deklarācijas ir balstījuši vienīgi subjektīvos prātojumos.

Varbūt tajā savas mācības daļā, kur jaungramatiķi proponē jaunas zinātniskās patiesības, viņi ir pārliecināši? Jaungramatiķi un viņu sekotāji pusotra gadsimta laikā ir aprakstījuši papīra kalnus, taču no zinātnes viedokļa tie visi ar maziem izņēmumiem satur tikai nepierādītas subjektīvas fantāzijas. Šī pētījuma formāts neļauj pievērsties katras atsevišķas pseidozinātniskās tēzes atmaskošanai. Kādreiz to acīmredzot vajadzēs izdarīt, lai reizi par visām reizēm, kā uzsprāgušu atomelektrostācijas reaktoru zem svina sarkofāga, apraktu viņu kaitīgos murgus, taču visšarlatāniskākā starp tām ir jaungramatiķu “fonētiskie likumi” un viņu apgalvojums, ka to darbība nepazīst izņēmumus. Vispārzināms fakts: fonētiskie likumi ir jaungramatiķu izdomāti “no zila gaisa”, un to darbība nekad nav bijusi pierādīta.

Ar šo vienīgo faktu pietiek, lai jaungramatiķu mācība par skaņu miju u.c. fonētiskajiem likumiem būtu atzīta par viltus zinātni. Publicējamā Sanskrita-latgaļu salīdzinošā vārdnīca valodnieku rīcībā nodod vēl papildus gandrīz 4300 valodas faktu, kuri uzskatāmi rāda, ka reāli ir vērojami pavisam citi skaņu mijas, zuduma u.t.t. varianti.

---

ma izdomāja un savā darbībā izmantoja un izmanto farizeji un rakstu mācītāji kopš Vecās derības laikiem: “Iesim un sajaucsim viņiem valodas, lai viņi nesaprot viens otru.” Bops atrada vienu likumsakarību, un tā tūdaļ tika izsludināta par “teoriju”. Un viņš pats acīmredzot iedomājās, ka atklājis sazin ko. Patiesībā tādu paņēmieni Jahves velniem bija simtiem: kropļošanai un bojāšanai daudz prāta nevajag.

Javaicā: kādēļ mūsdienu jaungramatiķi, lasot lekcijas augstskolu studentiem, ne ar pušplēstu vārdu nepiemin, ka neviens no viņu fonētiskajiem likumiem nav guvis apstiprinājumu ar zinātniskiem faktiem vai zinātnisku eksperimentu. Arī akadēmiskajās publikācijās šo atziņu velti meklēt. Izņēmums ir tikai dažas jaunāko laiku publikācijas, kuru autori kautrīgi piebilst, ka skaņu mijas tipu klasifikācijai un savam apgalvojumam par fonētisko likumu bezizņēmumu darbību jaungramatiķi teorētisku pamatojumu nav devuši (Шарафутдинова, 2012). Juridiski tā ir studentu, klausītāju, visas sabiedrības apzināta maldināšana, jo tik būtiska fakta atklāšanai vai noklusēšanai ir principiāla nozīme. Ja fonētisko likumu darbība nav zinātniski pierādīta, tie nav pieskaitāmi pie zinātniskām kategorijām, bet līdz ar to valodnieciskos pētījumos uz tiem neviens nav tiesīgs atsaukties. Jebkurš lingvistisks pētījums, kurā kāds no jaungramatiķu fonētiskajiem likumiem izmantots argumenta veidā, vai kurā ar šo “likumu” palīdzību ir rekonstruētas kaut kādas IEP vai citu neesošu protovalodu formas, ir antizinātnisks pēc definīcijas un diskvalificējams.

Ja no jaungramatiķu mantojuma izvītrosim viņu subjektīvās fantāzijas uz nepierādīto fonētisko likumu bāzes, pāri tikpat kā nekas nepalik. Jaungramatisma pētnieki, pat šī novirziena piekritēji un aizstāvji, ir spiesti atzīt, ka savā zinātniskajā praksē jaungramatiķi ir bijuši absolūti nekonsekventi. Piemēram, vārdos viņi, kā zināms, skaļi kritizēja A.Šleiheru par IE pirmvalodas rekonstrukcijas mēģinājumiem, deklarējot, ka to izdarīt nav iespējams, un aicināja visus pievērsties dzīvu valodu pētīšanai, bet paši savos rakstos pēc Šleihera receptes cepa augšā ne tikvien atsevišķas IEP formas, bet arī veselas pašizdomātas valodas (piemēram, Brugmans). Deklarāciju līmenī viņi pieprasīja no lingvistiem vēsturisma principa ievērošanu. “Valodniecība, – rakstīja jaungramatisma galvenais ideologs H.Pauls, – ir vēsturiska zinātne, un nekādas citas valodniecības, kā vien vēsturiskā, nav un nevar būt”. Kurš gan pret to jebkad ir iebildis? Gribētos vienīgi šī principa ievērošanu sagaidīt, pirmām kārtām, no pašiem jaungramatiķiem. Taču tālāk par deklarācijām viņi netika un nav tikuši joprojām, jo uz viņu pašdarināto fonētisko likumu pamata sacerētās PIE u.c. protovalodu formas ir viņu subjektīvās fantāzijas, nevis valodu vēsturiskās formas. Bet nekāda cita vēsturiskuma jaungramatiķu mācībā nav.

Savās deklarācijās jaungramatiķi sevi konfrontēja ar vecgramatiķiem, skaļi deklarēja, ka Šleiheram neesot taisnība, fonētiskie likumi nedarbojoties visur vienādi u.tml. Bet reāli tieši jaungramatiķi bija tie, kuri absolutizēja radniecīgās valodās atrastās skaņu mijas likumības un paziņoja, ka tās nepazīstot izņēmumus visās IE valodās. Vēl vairāk! Agresīvi pieprasīja, lai visi valodnieki atzītu viņu šarlatāniskos skaņu mijas likumus un objektivitātes ziņā pielīdzinātu tos matemātikas vai mehānikas likumiem. Un faktiski to arī panāca XIX-XX gadsimtu mijā, pārvēšot indoeiropēstiku par pseidozinātni un politiskās cīņas ieroci, kāda tā ir šobrīd.

ZINĀTNISKO DIVERSANTU INKUBATORS jeb 100 DIPLOMĒTU MĒRKAĶU

Ja par valodas zinātniekiem šī vārda īstā nozīmē jaungramatiķus nosaukt nav iespējams, tad rodas jautājums: kas viņi tādi bija? Atbildi uz to iespējams rast, atmetot verdzisko pietāti pret autoritātēm un aplūkojot viņu darbību kritiski. Tad nonāksim pie secinājuma, ka “jaungramatiķis” nav nekas cits, kā jēdziena “zinātnes viltotājs” sinonīms. Turklāt apzīmē tādu subjektu, kurš viltus liecību sniedz apzināti. Citiem vārdiem, “jaungramatiķis” ir zinātnes blēža apzīmējums.

No kļūdainiem spriedumiem nav pasargāts neviens. Godīgam zinātniekam, kuram zinātniskā darba jēga ir kalpošana Patiesībai, tie ir maldi, no kuriem viņš ir gatavs atteikties, tiklīdz noskaidrota patiesība. Jaungramatiķi, turpretī, par savas darbības mērķi kopš paša sākuma padarīja nevis kalpošanu Patiesībai, bet gan zinātnes viltošanu. Viņi lieliski saprata, ko dara, un darīja to apzināti. Šis moments viņus principiāli atšķir no godīgiem zinātniekiem un no zinātniekiem vispār.

Līdz ar to kļūst skaidrs, ka jaungramatisms nesākās vis XIX gadsimta 70. gados un nebeidzās XX gadsimta 30. gados, kā mums mēģina iegalvot. Par galveno jaungramatiķi jāuzskata neviens cits, kā pats A.Šleiherš. Pirms viņa taisni tādi paši jaungramatiķi bija jau pieminētie normānisma diversanti Krievijā - G.Z.Baijers, G.F.Millers, F.H.Štrube de Pirmonts, A.L.Šlecers, kā arī viņu krievu kolaboracionisti, piemēram, N.M.Karamzins u.c. Tādi paši jaungramatiķi lielākā vai mazākā mērā ir visi oficiālās varas atzītie XX gadsimta indoeiropieši tiklab Rietumos kā PSRS, lai ko viņi par sevi arī nestāstītu. Vēl vairāk! Jaungramatisms sen ir izgājis ārpus valodniecības robežām. Būtībā taisni tādi paši jaungramatiķi bija un ir darvinisti - dabaszinātnēs, marksisti – politekonomijā, Nīče un viņa filozofijas adepti, Freids un viņa psihoanalīzes fani²²², Einšteins un viņa sekotāji fizikā²²³ u.c.

---

²²² Kādā visiem zināmā XIX gadsimta nogales dokumentā “Sionas gudro protokoli” (prot. #2) atklātā tekstā stāv rakstīts: “Pievērsiet uzmanību mūsu inspirētajiem darvinisma, marksisma, Nīče filozofijas panākumiem! Mēs paši gan redzam, cik samaitājošu iespaidu šie novirzieni atstāj uz goju prātiem.” Darvins mūža galā atteicās no savas evolūcijas teorijas, taču par to zina nedaudz, jo šis fakts tika noslēpts. Darvinisma apjūsmotāji (piemēram, K.Markss) un viņa pseidozinātniskās teorijas pasūtītāji nelikās zinis par Darvina naivajiem protestiem. Viņa sirdsdēsti vairs nevienu neinteresēja. Kad moris bija izdarījis savu melno darbu, viņu pašu varēja izmest mēslainē. Mūža beigās Darvins acīmredzot saprata, ka viņa “labvēļi” viņu tika izmantojuši kā karoti, ar kuras palīdzību maisījuši kādu viņam pašam nesaprotamu putru (Sanskritā substantīvs *द्वार्वी* nozīmē “liela koka karote”). Mūsdienās šis fakts joprojām tiek noklusēts. Jo Darvins ar viņa mācību ir pārāk parocīga lelle, kurai uzkraut atbildību, sacerot jaunas viltus zinātnes.

²²³ Uz Darvina un Marksa mācībām turpmākā gadsimta laikā ir atsaukušies praktiski visi zinātņu viltotāji - ne tikai jaungramatiķi un Freids, bet arī visnotaļ konkrētu

Arī šodien tiklab Rietumos, kā postpadomju telpā oficiālā lingvistika stāv taisni tādās pašās - jaungramatisma pozīcijās. Dažādu lingvistisko novirzienu un skolu puķainie nosaukumi (vēsturiski-salīdzinošais psiholoģisms, funkcionālisms, biheivierisms un kādi tik vēl ne!) ir nekas vairāk, kā klaunu vai

---

eksakto zinātņu pārstāvji. Mūsdienās jau ir daudz neatspēkotas informācijas par to, ka Einšteinu savulaik atrada un mērķtiecīgi uzproducēja amerikāņu žīdu baņķieri - lai apturētu degvielbrīvās enerģijas attīstību un saglabātu savu monopolu energoresursu tirgū. Einšteina "atklājumi" būtībā ir vērsti tikai uz vienu - uz ētera jeb absolūtās telpas jēdziena likvidēšanu zinātnē. Ēteris (no gr. αἰθήρ - gaisa virskārta; lat. *aether*) – visuresoša vide, kuras svārstības izpaužas elektromagnētisku viļņu, t.sk., redzamās gaismas veidā. Tas ir Visuma piektais elements – līdztekus zemei, ugunij, ūdenim un gaisam. Vēdiskajās zinātnēs ētera kategorija (Sanskrit. आकाश *ākāśa*) ir pazīstama gadu tūkstošiem. Eiropas zinātnē ētera koncepciju pirmais izvirzīja Renē Dekarts XVII gadsimtā, bet XIX gadsimtā tā ieguva detalizētu pamatojumu Maksvela viļņu optikas un elektromagnētiskās teorijas ietvaros. D.Mendeļejeva Ķīmisko elementu periodiskajā tabulā, kura pēc autora nāves tika falsificēta, sākotnēji figurēja "nulles elements", ko Mendeļejevs bija nosaucis par Ņūtoniju (Менделеев, 1906) un ar kuru saprata ēteri (Менделеев, 1905). Ģeniālais serbu fiziķis un inženieris Nikolā Tesla (1856-1943) iemanījās ēteri izmantot praktiski – iegūt no tā elektrību. Jautāts, no kurienes viņš ņem enerģiju, Tesla atbildēja: "No ētera". Ar to arī parakstīja sev spriedumu.

Tajā laikā – XIX-XX gs.mijā - Amēriku jau reāli savās interesēs pārvaldīja pusducis finansiālu klanu - Rotšildi, Morgani, Varburgi, Rokfelleri, Šifi u.c. Sākotnēji viņi finansēja Teslas pētījumus. Kad Tesla ar vienas Niagāras HES turbīnas palīdzību apgādāja ar elektrību veselu štatu, turklāt pārraidot to bez vadiem, baņķieri sapra, ka var zaudēt varu. XIX gs. beigās elektrības tēmai velītie zinātniskie žurnāli pareģoja, ka „brīvās elektrības“ ieguves metodes parādīsies jau drīzā nākotnē (Alternatīvie enerģijas avoti, 2008). Šādas enerģijas pašizmaksas bija niecīgas, un tas nozīmēja, ka drīz neviens vairs nepirks ne naftu, ne gāzi, ne ogles, kas nodrošināja baņķieru finansiālo varenību, jo viņi bija monopolizējuši to tirdzniecību. Rezultātā Teslam tika aizbāzta mute, bet viņa atklājumi padarīti par slepeniem un to ieviešana - apturēta.

Lai šīs tehnoloģijas neattīstītos tālāk, tika atrasts tāds Einšteins, tipisks zinātnes viltotājs, konkrētam uzdevumam: ja reiz Tesla apgalvo, ka viņš enerģiju iegūst no ētera, ir jārada tāda mācība, kura piespiestu zinātniekus atteikties no ētera jēdziena, bet elektromagnētisko lauku atzīt par pašpietiekamu fizikālu objektu, kam nav vajadzīgs papildus nesējelements. Tieši šo uzdevumu visu mūžu arī pildīja Einšteins savās "teorijās", jaucot nesavienojamas lietas, t.sk., telpu un laiku u.c., kas pašos pirmsākumos ir nepieļaujama filozofiska kļūda. Galu galā kaut kādus tekstus viņš uztaisīja, bet padarīt tos par "ģeniālām teorijām" – tas jau bija marketinga, nevis zinātnes jautājums. Lai tauta šarlatānu uzskatītu par ģēniju, vajag viņam iedot Nobela prēmiju un izziņot mēdijos, ka viņš ir "ģeniāls zinātnieks". Kad tas bija izdarīts, dažādu valstu zinātņu akadēmiju paspārnē varēja sākt dibināt "zinātnisko ekspertu komitejas", kuras tagad jau atsaucoties uz Einšteina "ģeniālajiem atklājumiem", paziņoja: nekāda ētera nav, tātad arī nekādu enerģiju no tā iegūt nav iespējams! Uz šī pamata XX-XXI gadsimtā tika aizliegti visi pētījumi, kas vērsti uz degvielbrīvās enerģijas ieguvī. Tāds un tikai tāds bija Einšteina relativitātes teorijas patiesais mērķis. Un tikai tādēļ joprojām tiek uzturēts mīts par tās patiesumu un autora ģenialitāti, lai gan nopietni zinātnieki to sen jau ir atmaskojuši.

popgrupu skatuves pseidonīmi, kas izdomāti reklāmas nolūkos, lai radītu maldinošu novitātes iespaidu un izceltos uz citu tādu pašu fona. Patiesībā lingvistikā, filozofijā un pārējās zinātnēs var būt tikai divi novirzieni: zinātniskais un pseidozinātniskais. Jautājums - kā tos atšķirt? Sevišķi – humanitārajās zinātnēs. Ir pamats uzskatīt, ka atšķiršanas kritēriji savulaik ir bijuši zināmi, bet tikuši mērķtiecīgi noslēpti tieši tādēļ, lai uz to trūkuma rēķina varētu parazitēt visa mūsdienu jūdu-anglo-sakšu zinātņu viltotāju un viņu sulaiņu armija Latvijā, Krievijā un pārējā pasaulē.

Pseidozinātne pastāv sen, tikai līdz XIX gadsimtam IE civilizācijas vēstures falsifikācija virzījās uz priekšu samērā lēni. Piemēram, eiocentrisma ideja, normāņu teorija u.c. pseidovēsturiskas hipotēzes bija noformulētas jau pirms 4-5 gadsimtiem, taču tās neguva atbalsi plašās zinātnieku un pilsoniskajās aprindās. Tāpēc, piemēram, tā pati šarlatāniskā normāņu teorija, neraugoties uz uzkrītošo nekrievu tautības akadēmiķu (kuriem tā patika) pārsvaru Pēterburgas Zinātņu Akadēmijā, līdz pat XIX gadsimta vidum eksistēja latentā stāvoklī. Kamēr ar pseidozinātnisku teoriju un mācību radīšanu nodarbojās atsevišķas personas, veselīgajiem zinātnes spēkiem – gan paužot savu alternatīvu viedokli, gan ar cenzūras palīdzību u.tml. pastāvēja iespēja pretoties zinātnisko samazgu straumei. Zinātnes viltotāji redzēja: lai viņu pūliņi dotu būtiskus rezultātus, nepieciešams papildus impulss. Okultistiem sen zināms, ka idejas straujai izplatībai ir jānodrošina šīs idejas nesēju noteikta daudzuma vienlaicīga parādīšanās sabiedrībā. Šis fenomens ir formulēts t.s. Simtā mērķa likumā²²⁴. Daudzi fakti norāda uz to, ka XIX gadsimta vidū Vācijā

---

²²⁴ Simtā mērķa efekts — iegūto iemaņu un uzvedības modeļu strauja izplatīšanās visā populācijā vai - plašākā nozīmē - kādas idejas vai prasmju ekstensīva izplatība visā sabiedrībā, tiklīdz šādu kritisko masu ir sasniegusi to sabiedrības locekļu grupa, kuri jau ir iepazinušies ar jauno ideju vai apguvuši prasmes. Šo fenomenu aprakstījuši angļu antropologs Lorenss Blērs (*Lawrence Blair*) grāmatā «Vīzijas ritmi: Priekšstatu mainīgie modeļi» 1975. gadā (Blair, 1975) un Dienvidāfrikas zoologs, antropologs Laiels Vātsons (*Lyall Watson*) grāmatā «Dzīves paisums» 1979. gadā (Watson, 1979), stāstot par japāņu zinātnieku eksperimentu 1952. gadā Jakusimas (Japāna) salā. Zinātnieki baroja mērķaķus (makakus) ar batāti (saldajiem kartupeļiem), metot tos smiltīs, bet dažiem mērķaķiem parādīja, ka pielīpušās smiltīs iespējams nomazgāt ūdenī. “Skoloto” mērķaķu uzvedību novēroja viņu sugasbrāļi un tāpat pirms apēšanas sāka batātes mazgāt. Jaunās prasmes sākotnēji izplatījās lēni. Kad to mērķaķu skaits, kuri dārzenus mazgāja, sasniedza noteiktu īpatsvaru (zinātnieki to nosacīti nosauca par simto mērķaķi), iegūtās iemaņas sāka izplatīties ļoti strauji. Turklāt dārzenus sāka mazgāt ne tikai konkrētās salas populācija, bet arī tie mērķaķi, kas mitinājās blakus salās un teorētiski savu “izglītoto” sugas brāļu uzvedību nemaz nevarēja novērot.

Vēlākos gados grāmatā «Simtais mērķaķis» (Keyes, 1984) šo fenomenu tika popularizējis amerikāņu autors Kēns Kīnzs jaunākais (*Ken Keyes, Jr.*), kurš ar simtā mērķaķa efektu saistīja cerības uz pozitīvām izmaiņām visas cilvēces attīstībā, ja zināma daļa Zemes iedzīvotāju sāks vienoti iestāties par kādu konstruktīvu, pozitīvu ideju. Pietiekami vispārīgā vadības teorijā (ДОУ) un Sabiedriskās drošības koncepcijā (КОБ) šis fenomens tiek nodēvēts par autosinhronizāciju.

tika realizēts pseidozinātnieku masveida sagatavošanas projekts, ar nosaukumu “100 diplomētu mērķaķu”, kas zinātņu falsifikācijas jomā beidzot nodrošināja īstu izrāvienu.

Nepieciešamība pēc šāda zinātnisko diversantu inkubatora izriet no tā laika Eiropas un pasaules sabiedriski politisko procesu loģikas, ja mēs tos aplūkojam nevis diletantiski – kā savstarpēji nesaistītu, nejaušu notikumu kaleidoskopisku gūzmu, bet gan kā notikumu ķēdes posmus, kurus saistīja vienota ideja, lai arī ārēji grūti konstatējama.

XIX gadsimta vidus centrālais notikums bija liberāli buržuāzisko revolūciju un pilsoņkaru sērija, kas aptvēra ne tikai Rietumeiropu (t.s. tautu pavasaris)²²⁵, bet arī Ameriku²²⁶ un Japānu²²⁷. Oficiālā Rietumu historiogrāfija uz

---

²²⁵ “Tautu pavasaris” bija kopējs nosaukums 1848.-1849. gada Eiropas revolūcijām, kuras gluži kā pēc burvju mājienu cita pēc citas izcēlās Francijā, Austroungārijā, Vācijā, Itālijā, Skandināvijā ar diametrāli pretējiem lozungiem (vienviet “revolucionārās masas” prasīja nacionālu neatkarību un pasludināja jaunas valstis - kā Austroungārijā, citviet, kā Vācijā, nemieri beidzās ar teritoriju apvienošanu, taču viens rezultāts izrādījās kopējs visām revolūcijām: visur no varas tika padzīta vecā nacionālā aristokrātija un vara šajās valstīs nonāca starptautiskās (pamatā – jūdu un anglosakšu) buržuāzijas rokās. Šo juku nosaukums “tautu pavasaris”, protams, ir nīrgāšanās par tautām, jo rezultātā tās dabūja nevis brīvību un līdztiesību, bet gan, līdztekus nacionālajiem, vēl arī starptautiskus parazītus uz sava kakla. Nekavējoties visur tika pieņemti likumi par līdztiesību, preses brīvību u.tml., kas reāli kalpoja starpnacionālajiem bankiekiem, jo nu viņi bija ieguvuši iespēju, nerēķinoties ar vietējām varām, ne tikai dzīt Eiropas tautas parādu verdzībā (iekarošana 4.prioritātes līmenī), bet, pateicoties preses brīvībai, arī mānīt šīs tautas, sludinot tām jebkādas - vīciniskās melus.

²²⁶ Tajā pašā laikā tādas pašas revolūcijas eksports tika organizēts uz Brazīliju (t.s. Praieiras revolūcija jeb *Revolta Praieira*), kur tā beidzās ar tādiem pašiem rezultātiem. Šajā laikā Britu Amērikas savienotās valstis - maza un agresīva jūdu-anglo-sakšu valstiņa Ziemeļamerikas kontinenta austrumos (ASV 1776. gadā nodibināja 13 nelielas Britu kolonijas Atlantijas okeāna krastā) uzsāka ambiciozu iekarošanas karagājieni pret pārējām kontinenta teritorijām un tautām, ko mūsdienu amerikāņu propaganda maldinoši dēvē par pilsoņu karu. Nekādu vienas valsts pilsoņu tur nebija. Plašas karadarbības rezultātā 1861-1865 gados ASV saimnieki ar militāra spēka palīdzību iekaroja visu Ziemeļamerikas centrālo daļu. Amērikas apgūšanas gaitā tika realizēts totāls vietējo iedzīvotāju holokausts. Pēc dažādām ziņām jūdu-anglo-sakši Amērikā nogalināja ap 15-20 miljonus indiāņu. Rezultātā pēc neilga laika arī ASV reālā vara izrādījās nevis parlamenta, bet tās pašas jūdu-anglo-sakšu finansu mafijas rokās. Bet nepaklausīgus prezidentus viņi apšāuj kā pīles – viņiem tur tāda tradīcija kopš ASV dibināšanas.

²²⁷ Tūlīt pēc Ziemeļamerikas iekarošanas pilsoņu karš tika izprovocēts Japānā (Bosinu, burtiski – Pūka gada karš, 1868.-1869. gadā). Tā gaitā tika gāzta nacionālo feodālu (sjogunu) valdība, kura sargāja valsti no jūdu-anglo-sakšu kolonizatoriem. Japānas imperators valsti pārvaldīja *de jure*, bet reālā vara piederēja kņazu kolektīvajam orgānam – sjogunātam. Jūdu-anglo-sakši apbruņoja imperatora piekritējus ar moderniem angļu ieročiem; pēc sjogunāta armijas sakāves varu formāli nodeva mazgadīgajam imperatoram, bet faktiski – kolaboracionistu partijai no prioretum-

šiem notikumiem raugās teļa acīm un nesaskata tajos nekādu savstarpējo saistību. Pēc Rietumu vēsturnieku loģikas austriešus uz revolūciju neviens no ārpuses netika musinājis, viņi paši esot pārņēmuši permanenti revolucionējošo franču piemēru; ka vāci buntošanos uzsākuši, sekojot austriešu piemēram; ka brazīlieši un japāņi ķērušies viens otram pie rīkles tāpēc vien, ka no avīzēm padzirdējuši par eiropiešu savstarpējiem slaktiņiem. Šāds notikumu skaidrojums ir domāts mulķiem, par kādiem mēs visi esam padarīti. Patiesībā tās bija jūdu-anglo-sakšu finansistu un politiķu organizētās un finansētās nemieru eksporta akcijas, ko viņi metodiski realizēja sava pasaules iekarošanas stratēģiskā plāna ietvaros²²⁸. Iekarošanas taktikas novitāte izpaudās tajā apstākļī, ka netika izmantotas iebūkošās svešu valstu armijas (izņemot vienīgi ASV pilsoņkaru, kurš, protams, nebija nekāds “pilsoņu” karš). Praktiski visas iekarošanas revolūcijas tika realizētas ar tam laikam jauna - informācijas kara palīdzību, kuru tā slepenie ģenerāļi vadīja ar bezstrukturālo metožu palīdzību. Tādēļ iekaroto valstu tautas ilgu laiku pat neapzinājās, ka viņu pēkšņie “iekšējie nemieri” patiesībā bija labi organizēta ārējā interence. Šodien neviens vairs nestrīdas par to, ka visi XIX un XX gadsimta nemieri, “sociālistiskās”, “krāsainās”, “dziedošās” u.c. revolūcijas, ieskaitot mūsdienų apvērsumus Tuvajos Austrumos un Ukrainā, tika organizēti no ārpuses ar mērķtiecīgas provokatīvas informācijas palīdzību, kura valstī rada mākslīgu konfrontāciju un sarīda savā starpā dažādas tautas daļas vai šķiras. Šādos konfliktos nacionālās elites neglābjami zaudē varu, kuru nemieru slepenajiem organizatoriem - bankieriem un transnacionālo kompāniju īpašniekiem atliek tikai pacelt no grīdas. Valsts izrādās iekarota ceturtnā - finansiālās prioritātes līmenī. Kurš pārvalda finanses, tas pārvalda valsti.

Informatīvo karu metodes ir slepenas, tāpēc tās neizprata XIX gadsimta un XX gadsimta revolūciju dalībnieki. Bet nav piedodams, ka arī šodien, informācijas laikmetā dažs labs vēl nav atjēdzis, ka t.s. dziesmotās revolūcijas Baltijā u.c. sociālistiskā bloka valstīs XX gadsimta beigās bija kārtējais jūdu-anglo-sakšu “Barbarosas plāns”, kurš šoreiz izdevās tieši tāpēc, ka pie mums ieradās nevis amerikāņu karavīri ar šaujamieročiem rokās (tagad jau, kā zināms, ir arī tādi) bet ASV un citu rietumvalstu spēcīgu dienestu apmācīti, ar demoralizējošām “Rietumu vērtībām”, dezinformāciju un meliem bruņoti informatīvā kara algotņi, no kuriem lielākā daļa runāja latviešu valodā.

---

nieciski noskaņotiem un verdziski paklausīgiem japāņu elites pārstāvjiem. Turpmākajos gados - t.s. Meidzi restaurācijas periodā Japānā tika realizētas nežēlīgas reformas, kuru rezultātā tika salauzta ne tikai Japānas vēsturiskā valsts iekārta un tradicionālais japāņu dzīvesveids, bet faktiski - tautas gars. Steidzamības kārtā Japānai tika uzspiesti Rietumu civilizācijas “sasniegumi”, pirmām kārtām, finansiālā sistēma, kas automātiski padarīja Japānu par jūdu bankieru kriptokoloni.

²²⁸ Šis fakts atklātā tekstā ir atzīts Sionas gudrajo protokolos: “Valstis mēs pārvērtām par arēnām, kurās iestudējam nemierus”. Protokols №3.

EIROPIEŠU MORĀLI-TIKUMISKĀ DEGRADĀCIJA KĀ PSEIDOZINĀTNŪ CĒLONIS

Mūsdienās šīs metodes ieguvušas oficiālus apzīmējumus: revolūciju eksports, informācijas kari, ideju kari. Sabiedrība kopumā ir sākusi apzināties, ka informācija un idejas ir tādi paši ieroči kā lielgabali vai raķetes. Ja tā, tad kādam šie ieroči ir jārada, jāizdomā un jābūvē.²²⁹ Ap XIX gadsimta vidu jūdu-anglo-sakšu elitēm radās nepieciešamība pēc jaunām dezinformējošām idejām un pseidozinātnēm.

Pirmkārt, jaunas maldinošas idejas bija vajadzīgas, lai ilgtermiņā saglabātu varu ar revolūciju palīdzību iekarotajās valstīs, pēc iespējas ilgāk neļaujot pakļautajām tautām izprast savu revolūciju slēptos cēloņus un sekas. Otrkārt, agresijas attīstīšanai pret Krieviju un Āzijas valstīm bija nepieciešama jauna reliģija vai līdzvērtīga teorija, jo jūdu kristietība uz to brīdi, kā viņi paši to atzina, bija sevi diskreditējusi. Mūsdienu valodā runājot, bija vajadzīgi jaunas paaudzes ieroči.

Liberāli demokrātisko režīmu iedibināšana Rietumu pasaulē nodrošināja starptautiskajai finansu un politiskajai mafijai iespēju izrīkoties ar šo valstu finansu resursiem un iespēju nesodīti tirgot šo valstu iedzīvotājiem narkotikas, alkoholu, tabaku un citas genocīda preces. Preses brīvība, savukārt, atvēra durvis informatīvajai agresijai – tagad viņi varēja izplatīt visneiedomājamāko dezinformāciju, t.i., nesodīti izdarīt tādus noziegumus, par kuriem vēl viduslaikos grieza nost ausis un degunus. Šis faktors bija viens no “informatīvo atombumbu” radīšanas iemesliem: pēc tiem radās pieprasījums. Tikai no šādām pozīcijām iespējams izskaidrot, kāpēc visas pseidozinātniskās teorijas (darwinisms, marksisms, jaungramatisms, freidisms u.c.) parādījās XIX gadsimta otrajā pusē praktiski vienlaicīgi – kā pēc burvju mājienu²³⁰.

Taču pseidozinātņu uzplaukuma dziļākie priekšnoteikumi, iespējams, jāmeklē pašas Rietumu pasaules morāli tikumiskajā degradācijā. Divkosīgo reliģiju - jūdaisma un jūdu kristietības - iespaidā lielākā daļa Rietumeiropas sabiedrības ap to laiku jau bija zaudējusi Dieva dotās labā un ļaunā atziņas prasmes un nogrimusi divkosībā un materiālismā tiktāl, ka tās zinātniskajai elitei vairs nepastāvēja sirdsapziņas un godaprāta likumi. Tā bija gatava radīt uz izplatīt jebkādas pseidozinātniskas teorijas, lai tikai varētu baudīt materiālo komfortu. Bet Eiropas mietpilsonis (pirmām kārtām – skolotais) jau bija

---

²²⁹ Aukstais karš pirmo piecu prioritāšu līmenī pēc saviem rezultātiem jebkurai tautai ir tikpat nāvējošs kā “karstais” karš. Tas nozīmē, ka tie, kuri pret mums pielieto informatīvos, ekonomiskos, genocīda un etnocīda ieročus, ir mūsu nāvīgie ienaidnieki, pret kuriem jāizturas tieši tāpat, kā pret ienaidniekiem kaujas laukā.

²³⁰ Č.Darvina grāmata “Sugu izcelšanās” tika izdota 1859. gadā; K.Marksa darba “Kapitāls” pirmais sējums dienas gaismu ieraudzīja 1867. gadā; K.Brugmana un H. Osthofa “Jaungramatiķu manifests” parādījās 1878.gadā; par Z.Freida psihoanalīzi pasaule pirmo reizi uzzināja 1896.gadā no publikācijas Parīzes žurnālā «*Revue Neurologique*».

degradējis tiktāl, ka piekrita patērēt šos intelektuālos vēmekļus bez viebšanās. Un izlikties, ka nekas jauns nenotiek.

Viennozīmīgu un visai skaudru liecību par to mums ir atstājis viens no slavenākajiem XIX gadsimta pirmās puses domātājiem, vācu filozofs Artūrs Šopenhauers - savās slavenajās maksimās "*Parerga und Paralipomena*". Nodaļā "Par zināšanām un zinātniekiem" (XXI) viņš ir mēģinājis skaidrot, kādēļ viltus zinātnes tik lielos apjomos uzplauka tieši Vācijā: "**Vācu zinātnieks ir pārāk nabadzīgs, lai varētu atļauties būt godprātīgs un godīgs.** Viņš ir spiests locīties, līkumot un pielāgoties, **atteikties no savas pārliecības, sludināt un rakstīt ne to, ko domā un kam pats tic,** rāpot vāreno priekšā un pieglaimoties viņiem, sastāvēt dažādās partijās un domubiedru pulciņos, nemitīgi turēt prātā, ko par to teiks ministri, pasaules varenie, līdzbiedri, studenti, grāmatu tirgotāji, recenzenti: vārdu sakot, **papriekšu ņemt vērā visu to, un tikai tad sākt domāt par zinātnisko patiesību** – tā viņš ir paradis darīt un tāda ir viņa zinātniskā metode. Caur to viņš vairumā gadījumu pārvēršas par **uzmanīgu nelieti**. Rezultātā vācu literatūrā un jo īpaši filozofijā **negodprātība ir ņēmusi tik lielu pārsvaru,** ka jācer, drīzumā sasniegs kritisko punktu, pēc kura tā kļūs neefektīva, jo nevienu tā vairs nespēs apmānīt." (Schopenhauer, 1862).

Patiesām, kādu gan zinātnisko patiesību jūs cerat atrast šāda zinātnieka darbos, kurš ir nodevis zinātnieka tikumiskos ideālus? Jūs tur atradīsiet tikai to, ko viņam būs nodiktējis priekšā un ar 30 sudraba grašiem apmaksājis viņa saimnieks. Patiesība jau nu tā nebūs! Kā teica Rainis: "Par taisnu lietu naudu nedod". Ja Šopenhauers runā taisnību (un šaubīties par to nenākās ne tikai autora personības dēļ, bet arī tādēļ, ka citi laikabiedri ir atstājuši līdzīgas liecības), tad jāsecina, ka taisni tādi paši "zinātnes nelieši" ir visi tie mūsdienu zinātnieki, kuri XVIII-XIX vācu un visas Rietumeiropas lingvistu, filozofu, sociologu, psihologu u.c zinātniskos "atklājumus" un mācības šodien sludina nekritiski un savos zinātniskajos darbos pasniedz kā pierādītas patiesības²³¹.

Pseidozinātnes, kā 2. un 3. prioritātes informatīvie ieroči, vajadzīgas visiem valdniekiem, kuri valstis pārvalda pretēji tautu gribai. Tā kā citādas pārvaldes formas kopš jūdu kristietības sākuma mums zināmajā IE tautu vēsturē nav bijušas, tad nav jāšaubās par to, ka jaungramatiķi šādu pasūtīju-

---

²³¹ Par to, ka Šopenhauera aprakstītā situācija aizvadīto divu gadsimtu laikā ir tikai pasliktinājusies, liecina totālo melu atmosfēra, kura mūsdienās valda ne tikai zinātnē un politikā, bet ir cauraudusi visas mūsu dzīves sfēras. Pie daudzu valstu zinātņu akadēmijām ir izveidotas t.s. pseidozinātņu komisijas, kuras deklarē, ka cīnoties pret viltus zinātnēm, bet patiesībā uzmana, lai valsts finansējumu nesaņemtu īsteni zinātniski atklājumi. Tas fakts, ka no visiem psihoanalītiķiem šodien visvairāk tiek drukāts tieši Freids, nebūt neliecina par viņa mācības zinātniskumu, bet par to, ka mūsu sabiedrība tiek pārvaldīta ar melu palīdzību, tāpēc pseidozinātnēm joprojām ir augsts pieprasījums. Šis apstāklis tomēr nenovērš personīgo atbildību no katra atsevišķa zinātnieka par viņa konkrēto rīcību konkrētā situācijā.

mu tika saņēmuši. Ļoti iespējams, ka taisni “Leipcigas skola” bija pirmā grupa, kas tika nokomplektēta no tādiem topošajiem “apdomīgajiem neliešiem”, kā viņus dēvē A.Šopenhauers. Ļoti iespējams, ka pats A.Šleihers bija tas, kurš viņus atlasīja un gatavoja to destruktīvajai misijai, tajā skaitā, izskaidrojot, kuras viņa paša agrāk publicētās idejas nākamajiem zinātnes diversantiem vajadzēs kritizēt, bet kuras – taisni otrādi – attīstīt tālāk. Kad nākamie jaungramatiķi bija pietiekami sagatavoti zinātniskās kaitniecības darbam, viņi tika palaisti brīvībā – kā saindēti prusaki vai dzeņi ar iešūtām putnu gripas ampulām. Un izklīda (ļoti drīz mēs viņus sastopam dažādās Vācijas un Eiropas universitātēs katedru priekšgalā), aiznesot pseidozinātnes sērgu sev līdzī pasaulē. Protams, ka *Alma mater* nodrošināja viņus ar zinātniskajiem grādiem un parūpējās arī par nepieciešamo autoritātes oreolu, lai jaunajās darba vietās viņiem būtu vieglāk iegūt sekotājus un fānus. Tādā veidā dažu gadu laikā Vācijas zinātniskajās aprindās tika ieludināts pietiekams daudzums mērķtiecīgi sagatavotu pseidozinātnieku, ar ko arī tika iedarbināts simtā mērķaķa likums: pēc 15-20 gadiem jaungramatiķi un viņu atbalstītāji jau sēdēja katras universitātes katedrās un zinātniskajās padomēs. Un ar sulainisku centību katrs pildīja savu melnā darba daļu indoeiropiešu civilizācijas vēstures viltošanas globālajā projektā. Neļaujot pārējiem zinātniekiem, ne muti atvērt.

IZREDZĒTĀS TAUTAS IDEJA - AKUMULATORA BATERIJA BIOROBOTAM

Visas XIX gadsimta pseidozinātniskās teorijas, ieskaitot jaungramatismu, bija globāla vēstures viltošanas projekta “Eiropcentrisms” subprojekti. Pētnieki lēš, ka tas tika uzsākts apmēram XVI gadsimtā, kad Eiropas reālie saimnieki sāka pārrakstīt vēsturi savās interesēs. Jaunā jūdu-anglo-sakšu finansiāli politiskā elite tobrīd bija nostiprinājusies Eiropā un gatavojās realizēt jūdaisma doktrīnu par visas pasaules iekarošanu un visu tautu pakļaušanu žīdu kundzībai. Taču pretenzijas uz pasaules kundzību vajadzēja kaut kā nopamatot, jo valdnieku dinastiju hierarhijā kopš laika gala tika ievērots “vecākā brāļa princips”, bet XVI gadsimta sākumā lielākā daļa Eiropas karaļnamu vēl atradās Krievijas caru vasaļatkarībā²³². Jūdu-anglo-sakšu politiski-finansiālie klāni bija jauni pat Eiropas mērogā, nerunājot par visu pasauli, bet daudzi vispār – no vakarējiem vergiem, tieši tādēļ viņiem radās nepieciešamība pēc viltotas vēstures versijas, kurā tieši viņu dzimtas būtu pasniegtas kā vecākās pasaulē. No zinātniekiem tika pieprasīta viltus liecība: lai pasaules vēsture tiktu pārrakstīta tā, it kā Eiropas valdošie nami būtu sākušies teju no pasaules radīšanas. Bet tādā gadījumā IE civilizācijai

---

²³² Tiesa, separātisma un nepakļaušanās tendences aizvien pieauga. Livonijas karš (1558 -1583) nebija nekas cits kā Ivana Bargā mēģinājums saukt pie kārtības savus vasaļus, kuri viņam sāka rīkot “suverenitāšu parādes”.

vajadzēja sākties Eiropā, nevis Krievijas ziemeļos! Tāds bija eiropcentriskā vēstures mīta sacerēšanas īstais iemesls.²³³ Šā globālā informatīvā kara ietvaros tika nokomplektēta (faktiski – uzrakstīta) Bībele mūsdienu redakcijā, kurā, cita starpā, tika izziņota “izredzētās” tautas doktrīna. Daudzi vēsturnieki uzskata, ka tieši šajā laikā (un nekādi ne ātrāk!) tika palaisti abi ļaunākie eiropcentriskuma subprojekti – jūdaisms un jūdu kristietība. Protams, ka kristīgā baznīca, sinagoga un vēstures institūts šo hipotēzi noliedz ar putām uz lūpām, taču par to nebūtu ko brīnīties: visas šīs iestādes šodien atrodas vienās rokās.

Kristietības sludināšanas uzdevums bija ne tik daudz šīs tumsonīgās reliģijas, bet tieši eiropcentriskas koncepcijas izplatīšana. Tādēļ kristīgie garīdznieki un misionāri, kur vien ieradās, kā sadeguši meklēja un iznīcināja IE civilizācijas vēstures rakstu liecības un mudīgi pārrakstīja senās hronikas, viltojot tās eiropcentriskā garā. Naivi domāt, ka misionāru institūts tika radīts tāpēc, lai krievus, indiešus, ķīniešus, japāņus ar pierunāšanu pievērstu kristīgajai ticībai. Labprātīgi neviena tauta kristietību nepieņēma, kristītas tika vienīgi ar uguni un zobenu. Kristīgo misionāru uzdevums bija iefiltrēties vēl neiekaroto tautu nacionālajā priesterībā un pieklūt viņu bibliotēkām un arhīviem, lai jo ātrāk iznīcinātu tajās glabājamās īstenās senatnes liecības.

Par maz ir iznīcināt patiesās vēstures liecības un sacerēt jaunu vēstures versiju. Vēl vajag sagādāt arī jaunā vēstures mīta pierādījumus. Pseudo-vēsturiskajam eiropcentriskajam mītam nekādu pierādījumu, protams, nebija un nevarēja būt. Tos vajadzēja radīt mākslīgi. Un tiem vajadzēja atspoguļoties visās zinātnēs: filozofijā, lingvistikā, arheoloģijā, pat astronomijā. Tādēļ šādu uzdevumu saņēma visu attiecīgo zinātņu pārstāvji: savos pētījumos iestrādāt zināmu daudzumu melu, kuri būtu līdzīgi patiesībai un kalpotu par pierādījumu vai vismaz runātu par labu eiropcentriskajam vēstures mītam. Vai visiem un kādā formā šī pavēle tika izteikta XVI-XVII un vēlākos gadsimtos – tas ir mazsvarīgs jautājums. Zinātnieku iespaidošanas un piespiešanas formu ir simtiem. Ar vienu no tām savulaik sastapās šo rindu autors: “Ja tu nerakstīsi, ka latgaļu valoda ir latviešu dialekts, mēs tev diplomu nedosim.”

Ņemot vērā, ka eiropcentriskais mīts ir tasni pretējs vēsturiskajai patiesībai – reālajai IE civilizācijas vēsturei, viltus liecības uzdevums prostitūtzinātniekiem nebija viegls. Vajadzēja nevis vienkārši melus, bet – zinātnveidīgus, lai tie izskatītos ticami. Atzīsim: līdz šim viņi ar to ir tikuši galā. Izmantojot faktu un jēdzienu jaukšanu, klajus melus, uzpirkšanu un šantāžu, ieskaitot godīgo un nepiekāpīgo zinātnieku fizisku iznīcināšanu, pērkamie zinātnieki

---

²³³ Protams, vienlaikus vajadzēja fiziski iznīcināt senās karaliskās dzimtas. Atmetot demagoģiju, kļūst redzams, ka XVII un XVIII gadsimta angļu un franču buržuāzisko revolūciju īstais mērķis bija apcirst galvas Anglijas un Francijas karaliskajām dzimtām, kuru dzīslās vēl ritēja krievu caru asinis. Ar to ir izskaidrojams arī jūdu-anglo-sakšu dzīvnieciskais naids pret visu slāvisko, jo sevišķi pret krievu aristokrātiju, un talmūdiski – zooloģiskā nežēlība, ar kādu XX gadsimtā, 1918. gadā viņi noslep-kavoja visu pēdējā Krievijas cara ģimeni, ieskaitot mazgadīgus bērnus.

kopā ar varas un finansu struktūru darboņiem pseidozinātnisko eirocentrisko vēstures versiju ir uztiēpuši ievērojamai pasaules sabiedrības daļai.

Tiklīdz mēs saprotam, ka Osthofs, Brugmans, Pauls u.c. jaungramatiķi varēja būt saņēmuši uzdevumu izgatavot lingvistikas zinātnē eirocentrisma vitus pierādījumus, visa viņu darbība iegūst pavisam citu jēgu. Kļūst skaidrs, ka nekādu mūsdienu lingvistu atrastu pretrunu viņu darbos patiesībā nav. Vai pareizāk – tās visas ir šķietamas. Dziļāk valda dzelžaina loģika: viņi konsekventi iestājās pret jebkuru ideju, kura kaut kādā veidā runāja pretī eirocentrisma pasaules uzskatam. Un atbalstīja, slavēja un attīstīja tālāk jebkuru murgu, ja tas “apstiprināja” eirocentrismu! Tāda ir jaungramatiķu mācības būtība.

JO SLIKTĀK - JO LABĀK

Jaungramatiķi ir izrakstījušies par dažādām tēmām, iztērējuši lērumu papīra un tipogrāfijas krāsas. Atsevišķas sarunas vērta būtu viņu samudžinātā, neveiklā izteiksme (īpaši XIX gadsimta jaungramatiķu darbos), supersarežģītais, “pārzinātniskais” stils, daudzu viņu hipotēžu un domu alogiskums un pat muļķība no elementāras loģikas viedokļa. Taču iespējams, ka jaungramatiķu “zinātniskās” publikācijas mums jāuztver vienīgi kā burvju mākslinieka maldinošās manipulācijas - “maģiskā” roku plivināšana virs hūtes, no kuras viņš grasās izvilkēt viltotu trusi. Rādās, ka savus sarežģītos spriedelējumus par dažādām lingvistiskām tēmām, puskrētiniskās teorijas u.c. viņi tika radījuši un izplatījuši apzināti – lai novērstu sabiedrības uzmanību no savas galvenās cīņas, kuru viņi slepus veda pret divām lietām: pret Sanskritu, no vienas puses, un pret Hēgeļa-Humbolta ideju (kuru jaunībā, kamēr viņam vēl nebija “ieregulētas” smadzenes, proponēja arī Šleihers) par valodas attīstības diviem posmiem – radošo aizvēsturisko, kurā valoda attīstīja savas formas, un vēsturisko - mūsdienās, kad valoda degradē, no otras. Eirocentriskā koncepcija apgalvo, ka mūsdienu valodas attīstas, tādēļ atbalstīt šo Hēgeļa-Šleihera tēzi viņi nedrīkstēja, lai tā būtu kaut vai trīskārt pareiza. Tas pats – par Sanskritu: tiklīdz sāksim šo seno valodu pasniegt universitātēs un ļausim lingvistiskajai komparatīvistikai reāli salīdzināt ar Sanskritu dzīvās IE valodas, godīgi valodnieki pāris gados sagādās tik daudz pretargumentu eirocentrisma un valodu evolūcijas hipotēzēm, ka ar tiem netiks galā nekāda inkvizīcija.

Lūk, kādēļ jaungramatiķi cīnījās pret Sanskritu! Taču V.Džonss, kurš publiski pastāstīja par Sanskrita radniecību ar Eiropas valodām, bija izlaidis dzīnu no pudeles: daudzi izglītoti eiropieši sāka nopietni interesēties par šo seno valodu²³⁴. Tādēļ Sanskrita pastāvēšanu vairs nebija iespējams vienkārši

---

²³⁴ Ir dibināts pamats uzskatīt, ka Eiropas masoni, taisot IE vēstures falsificēto versiju, konkrēti – leksikogrāfi, ar Sanskritu bija lieliski pazīstami arī pirms V.Džonsa publikajām lekcijām. Un šīs savas Sanskrita zināšanas izmantoja mūsdienu angļu, vācu, “sengrieķu” u.c. jaunvalodu sacerēšanā. Kopš XIX gadsimta jaungramatiķi, vārdos noliedzdami Sanskritu, praksē špikoja no tā vārdformas: primitīvi ņēma Sans-

noliegt vai noklusēt, kā iepriekšējos gadsimtos. Un tad jaungramatiķi izdomāja metodi, kas simtkārt pārbaudīta arī politikā – pasvīst valodniekiem priekšā lingvistiskās komparatīvistikas surogātversiju – zinātnei līdzīgu, bet viltotu, un ar tās palīdzību aizvilināt viņus maldīgā virzienā. Ap zinātni vienmēr trinas daudz muļķu, kuri ķeras uz plika āķa, bet daudz ir arī gudru cilvēku, kuri spēj viltojumu atmāskot. Tāpēc to vajadzēja nopamātot.

Reālu pieķeršanās punktu šāda pagrieziņa veikšanai viņiem bija gaužām maz. Patiesībā – tikai viena frāze no V.Džonsa lekcijas par to, reiz sen atpakaļ visām IE valodām ir bijusi kopēja pirmvaloda, kura iespējams, vairs nepastāv. Taču jaungramatiķi no šī cirvja kāta izvārija krietnu zupu. Viņi iekampās šajā V.Džonsa frāzē ar nagiem un zobiem. Otru savu mērķaķa ekstremitāti (darvinisms uz to brīdi jau bija noticis fakts) viņi ieāķēja Šleihera pseidozinātniskajā idejā par IE pirmvalodas iespējamo rekonstrukciju. Uz šo divu (turklāt - subjektīvi un tendenciozi tulkojamo) tēžu pamata iemantjās uzbūvēt veselu pseidozinātni – mūsdienu lingvistisko komparatīvistiku. Patiesībā – pārvērst to par viltus zinātni. Kopš tā laika daudzas valodnieku paaudzes tā vietā, lai ar zinātniskām metodēm pētītu dzīvās valodas, sistēmiski salīdzinātu ar Sanskritu un savā starpā, staigā tur, nezin kur, un meklē to, nezin ko.²³⁵

Paturēsim prātā: nekāda IE pirmvalodas (tāpat kā protoģermāņu, protoķeltu valodas u.tml.) zinātniskās rekonstrukcijas metodika nekad nav tikusi radīta. Un kā gan tas varētu būt iespējams? Tāpēc nekāda protovalodu rekonstrukcija nav iespējama pēc definīcijas. Taču XIX gadsimta otrajā pusē vadošo Eiropas valstu zinātņu akadēmiju, zinātnes padomju u.t.t. priekšgalā jau sēdēja simts diplomētu mērķaķu - zinātņu viltotāju. Un viņi vienkārši nobal-

---

krita formu, nedaudz kropļoja to fonētiski, bet pēc tam deklarēja, ka tā esot “senās IE pirmvalodas forma”, kuru viņi, lūk, atraduši ar savu brīnumaino fonētisko likumu palīdzību.

²³⁵ Par to, ka mūsdienu pārvaldes metodēm un “politikai nav nekā kopēja ar morāli”, tika deklarēts arī agrāk. XX gadsimtā saientoloģijas un dianētikas “tēvs” Rons Habbards visatļautības eiforijā savās lekcijās atklāti sludināja: “Vienīgā iespēja valdīt par tautām ir – melot viņām!” Visefektīvākais melu veids ir īsto vērtību un patiesību slepena aizstāšana ar surogātiem - viltus vērtībām un meliem, kuri ir līdzīgi patiesībai. Tā, jūdaisms un jūdu kristietība tika izdomāti, lai izspiestu no tautu apziņas vēdiskās reliģijas (kuras faktiski bija zinātnes par pasaules uzbūvi un Dievu). Lai tautu apziņā iznīcinātu pasaules dievišķās radības izpratni, tika izdomāts materiālistiskais dzīvības rašanās skaidrojums. Lai iznīcinātu tautu zināšanas par patieso IE civilizācijas vēsturi, tika sacēta pseidozinātniskā eiocentrisma hipotēze. Šādus piemērus ikviens domājošs cilvēks var pats piemēklēt desmitiem – šodien no tādām surogātpatiesībām sastāv praktiski visas zinātņu nozares. Vecgramatiķu ideja par cilvēces (un valodas) vēsturiskā procesa līdzību ar dzīvā organisma dzīves ciklu (rašanās, attīstība, entropija un nāve) paredzēja, ka arī valoda sākotnēji ir attīstījusies, ieguvusi savu vispilnīgāko formu IE pirmvalodas veidā; tad sākusi degradēt un dalīties daudzās mūsdienu valodās. Tādēļ jaungramatiķi to nekādi nevarēja atzīt, pat neraugoties uz to, ka šo ideju savulaik bija proponējis Šleiheris.

soja, ka – ir iespējama! Tāpēc jaungramatiķiem atlika tikai sacerēt kaut jel kādu metodiku. Tā nu jaungramatiķi paņēma šo to no Bopa – Grimma ģermāņu valodu skaņu mijas hipotēzēm, sajauca kopā ar Verneru pusmiega murgiņiem un paziņoja, ka šie fonētiskie likumi esot universāli un nepazīstot izņēmumus visās IE valodās. Un simts diplomēti mērķaķi zinātnes padomēs apstiprināja: tā ir taisnība! Viņi negrasījās pārbaudīt metodes zinātniskumu – viņiem taisni vajadzēja, lai tā būtu pseidozinātniska. Saskaņā ar to pašu simtā mērķaķa likumu viņiem pievienojās konformisti, “klusējošais vairākums”. Oponējošie godīgie zinātnieki tika apsmieti un diskreditēti. Principiālākie nonkonformisti samaksāja ar savu zinātnieka karjeru un dzīvību. Šādu piemēru Rietumu zinātnes vēsturē un konkrētu zinātnieku biogrāfijās ir vairāk kā vajag. Ne tikai lingvistika un vēsture, bet arī eksaktās zinātnes ir pilnas ar šādā veidā nostiprinātām dogmām, kurām ar zinātnisko patiesību nav nekā kopēja. Jaungramatiķu fonētiskie likumi, protams, bija informatīva diversija, un mūsdienu indoeiropēistikai ir pienācis laiks nosaukt šo suni īstajā vārdā.

Jaungramatiķu mācība par fonētiskajiem likumiem izklāstīta tik jucekliģi, nesaprotami un neloģiski, ka vietām izskatās pēc klīniskas problēmas: viņi pat zīmēja kaut kādas formulas (pēc matemātikas formulu parauga) un visā nopietnībā mēģināja iestāstīt valodnieku sabiedrībai, ka varot skaņu miju izrēķināt matemātiski ²³⁶. Jaungramatiķu teksti uzrakstīti pretenciozi un pārgudri, satur “superzinātniskus” formulējumus un tajā pašā laikā tik pilni ar loģiskām un jēdzieniskām pretrunām, ka to lasīšana un mēģinājumi atrast tajos nobeigtu domu sagādā zobu sāpes. Tas pats par sevi jau ir šarlatānisma pierādījums. Kā mēdza uzsvērt izcilais krievu vēsturnieks, akadēmiķis V.O. Kļučevskis (1841-1911), sarežģīti mēdz rakstīt tikai par to, ko paši nesaprot. Vairumā gadījumu H.Paula, K.Brugmaņa, H.Osthofa u.c. jaungramatisma pamatlicēju tekstos (ieskaitot izslavēto jaungramatiķu “manifestu”) nav loģiski nobeigtu zinātnisku ideju. Labākajā gadījumā tur ir bezgalīgā tukšvārdībā noslēcināta kāda banāla un primitīva doma, ko visi jau tāpat zina.

Taču, ja mēs sāksim jaungramatiķiem skaidrot, ka viņu fonētiskie likumi ir aprakstīti nesaprotami un neskaidri, un norādīt, kurās vietās to izklāsts un pamatojums ir neloģisks un nepārliciecināms (domādami, ka viņi to nesaprot), viņi par mums pasmiesies, jo paši to ļoti labi zina un saprot. Iedomājieties sevi viņu vietā! Ja mēs ar jums nolemsim radīt viltus zinātni, tad ir absolūti

---

²³⁶ Normālam cilvēkam var rasties jautājums: vai tiešām tāda ideja varēja ienākt garīgi veselā galvā? Jo vairāk, ja zinām, ka lielākajam vairumam skaņu mijas gadījumu ir mākslīga izcelsme – tie ir rakstu mācītāju, skrīveru, leksikogrāfu subjektīvas fantāzijas augļi, kas pat loģikas likumiem pakļaujas visai nosacīti, nerunājot par matemātiskajiem. Taču, no otras puses, ja zinām, ka jaungramatiķu slepenais uzdevums bija nevis valodniecības zinātnes attīstība, bet gan jaukšana un falsifikācija, tad šādām idiotiskām idejām atkal rodas loģisks izskaidrojums. Naivo goju starpā noteikti atradīsies tādi, kuri tās uztvers nopietni, mēģinās iedziļināties, izprast, rīkos diskusijas. Ļoti labi: kamēr viņi strīdēsies par tukšu gaisu, meklēs jēgu tur, kur tās nekad nav bijis, viņiem neienāks prātā atmāskot šo muļķību autorus – slepenos zinātnes viltotājus.

skaidrs, ka loģika tās izklāstā vajadzīga vismazāk. Viss ir taisni otrādi: jo sliktāk – jo labāk! Jo juceklīgāk un nesaprotamāk izklāstīta kāda doma, jo vairāk vietas paliek zinātņveidīgai demagoģijai. Ikviens, kurš ar jaungramatiķu fonētisko likumu palīdzību pierāda kādu savu hipotēzi, var tos traktēt, kā vien viņam ienāk prātā, un gvelzt vislielākās muļķības. Taisni to mēs novērojam visos gadījumos, kad autori nodarbojas ar IE pirmvalodas un citu mirušo valodu un formu rekonstrukciju. Metode strādā dzelžaini kā kalēja āmurs: tiklīdz oponents ir pieņēmis jūsu pseidozinātnisko ideju par protovalodu rekonstrukcijas iespējamību un piekritis uzskatīt par zinātniskiem jūsu šarlatāniskos fonētiskos likumus, viņš jau ir zaudējis jebkuru diskusiju, pirms tā sākusies. Jo būs spiests spēlēt pēc jūsu noteikumiem, kuri viņam neļaus nekā iebilst, lai kādus vājprātīgā murgus jūs viņam celtu priekšā. Jaungramatiķu fonētiskajos likumos neviens nekā nesaprot, un tajos nav iespējams nekā saprast, jo nekāda loģiska jēga tur nekad nav bijusi pat paredzēta. Bet ir bijis tikai viens mērķis: iznīcināt komparatīvās lingvistikas zinātni, aizstājot to ar surogātu – neesošu valodniecisku problēmu izdomāšanu un pseidozinātnisku prātošanu zinātniskā stilā, tādējādi aizvilinot indoeuropeistiku no Sanskrita studēšanas un IE valodu īstās vēstures pētīšanas.

JAUNVALODU PASŪTĪTĀJS UN TO SACERĒŠANAS TEHNOLOĢIJAS

Visi ir dzirdējuši Bībeles leģendu (no 1. Mozus grāmatas) par Bābeles torni ar “virsoņi debesīs”, ko bija sākuši celt zemes ļaudis laikā, kad viņiem visiem vēl bija “viena mēle un vienāda valoda”.

Jehova, apskatījis būvlaukumu, nolēma izmainīt projektu: “Lūk, tā ir viena tauta, viena valoda tiem visiem. Tas ir tikai sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekas, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams. Iesim un sajauksim viņu valodu, lai tie vairs nesaprot cits cita valodu.” (1.Mozus 11, 1-7).

Materiālistiskie ateisti (t.s. neticīgie) šo leģendu uztver vai nu kā metaforu, vai kā blēņu stāstu. Ideālistiskie ateisti (visu konfesiju ticīgie) mēģina to uztvert kā patiesību, bet neveiksmīgi, jo viņi visu mistificē. Un neviens no viņiem nav spējīgs palūkoties uz šo Bībeles sižetu kā uz normālu vēstures liecību.

Jaunāko laiku vēsture mums ir atstājusi pietiekami daudz pārliecinošu pierādījumu tam, ka neviena jaunvaloda nav radusies pati par sevi, bet visas ir sacerētas mākslīgi. Tātad arī šo Bībeles stāstu mums ir pamats uzskatīt par reālu vēstures faktu. Tiesa gan, paturot prātā, ka tas ir pārstāstīts metaforizētā veidā. Galvenā metafora ir pats Jahve-Jehova, ar kuru žīdu Bībelē nekādā gadījumā nav jāsaprot Dievs kā pārpasauliska transcendentāla realitāte, pārdabiska augstākā vara, Absolūta personifikācija u.tml. Ar Jahvi jāsaprot tā laika sabiedrības administratīvi politiskā, finansiālā un ideoloģiskā vara, kura tāpat kā mūsdienās, sastāvēja no visnotaļ miesīgiem cilvēkveidīgiem subjektiem un regulēja sabiedrības dzīvi, izdodot likumus, sastādot mācību pro-

grammas, vārdnīcas un enciklopēdijas (tā laika izpratnē) u.tml. Starp citu, konkrētajā Bībeles pantā nebūt nav rakstīts, ka nodomu sajaukt cilvēku valodu būtu izziņojis Dievs! Tur stāv rakstīts “Tas Kungs”, un tas ir pavisam kas cits. Turklāt visās valodās: krievu u.c. slāvu – *Господь*; angļu – *Lord*; vācu – *Herr*, grieķu – *Κύριος* [*Kýrios*], latīņu – *Domini, Dominus* u.t.t. Visi lordi-herri-kiriosi-gospodini-dominusi visās valodās ir apzīmējuši laicīgos kungus. Un tikai pēc tam – pārnestā nozīmē – attiecināti uz Dievu kā pārda-bisku augstāko varu. Tā ka nevienam nevajadzētu aizrauties ar Dieva saska-tīšanu tur, kur Bībelē tā nemaz nav.

Protams, šādam Jahvem-Jehovam bija arī tikpat miesīgi eņģeļi, ko senāk baltslāvu tautas dēvēja par *velniem* un *čortiem*; Bībelē tie saukti par *rakstu mācītājiem*, bet mūsdienās viņus sauc par *SVF augstajiem komisāriem, zinātnisko eliti* u.tml., starp kuriem ir vēsturnieki, lingvisti, leksikogrāfi, literāti. Taisni šādi ļaudis pēdējo divu triju mums labi zināmo gadsimtu laikā ir iznīcinājuši neskaitāmas senas tautas un valodas un mūsu acu priekšā dibinājuši jaunas valstis, sacerējuši jaunas valodas un selekcionejuši jaunas tautas. Absolūti bez jebkādas mistikas. Līdz ar to ir pamats apgalvot, ka Bībeles autori šajā sižetā vai nu aiz muļķības vai ar nolūku mums ir atstājuši ļoti vērtīgu liecību, proti, ka indoeiropiešu pirmvaloda savulaik nesadalījās dialektos un atsevišķās valodās pati no sevis – kāds tai palīdzēja sadalīties un degradēt. IEP tika iznīcināta plānveidīgi un mērķtiecīgi – lūk, ko mums saka Bībele!

Kas un kāpēc to izdarīja? Bībele, kā redzam, sniedz uz šo jautājumu absolūti viennozīmīgu atbildi: Jahve! Turklāt atklāj arī Jahves-Jehovas noziedzīgās rīcības motīvus: viņš to izdarīja, lai sašķeltu tautas, paverdzinātu tās un tad parazitētu uz viņu rēķina. Valodu jaukšana Jahvem ir pasaules iekarošanas instruments, viens no trim galvenajiem tautu paverdzināšanas ieročiem – līdztekus augļošanas procentam un jūdu kristietībai.

Ja mēs pagaidām neesam tikuši skaidrībā, kas īsti ir šis žīdu “dievs” Jahve-Jehova, kādā formā viņš pastāv mūsdienās, un ar kādām metodēm viņš savulaik realizēja IEP sajaukšanu, tas nenozīmē, ka mums nevajag tiekties to izprast, lai galu galā par viņa noziegumiem izvirzītu viņam apsūdzību pēc visiem noteikumiem. Jo vairāk, jūdi un kristieši taču apgalvo, ka Jahve joprojām esot dzīvs, tāpēc ka – mūžīgs. Tātad atbildētājs mums principā ir! Vajag tikai viņu atrast un uzlikt viņam roku dzelzus.

Gaidīt, ka viņš atnāks ar godprātīgu atzīšanos, protams, nenākas. Apsūdzības uzrādīšanai papriekšu nāksies pašiem izprast Jahves nozieguma motīvus un pastrādāšanas veidu. Ja vēlamies to patiešām noskaidrot, nevis bezatbildīgi vairot jaunas fantastiskas versijas, nāksies atzīt, ka jautājums nav vienkāršs. Tomēr, balstoties uz zināmajiem faktiem un formālo loģiku, iespējams izteikt dažas loģiskas versijas. Jā, mēs nezinām, kā Jahve jauca valodas sākotnēji, pirms vairākiem tūkstošiem gadu, taču mēs labi zinām, kā viņš to darīja un dara pēdējo divu - triju gadsimtu laikā. Un šo viņa pieredzi ir visnotaļ iespējams pakļaut loģiskai un zinātniskai analīzei.

Lai cilvēki sāktu runāt kādā jaunā valodā, to papriekšu vajag izdomāt – tas ir acīmredzami.²³⁷ Jaunvalodai jābūt loģiskai, pietiekami labskanīgai; kaut kādā mērā – līdzīgai iepriekšējai valodai, bet tajā pašā laikā jāatšķiras no vecās tik lielā mērā, lai vecās valodas runātājs vairs nesaprastu *jaunspīka* runātāju. Tas ir – pirmais posms. Otrajā posmā tauta ir jāpiespiež lietot šo ņūspīku. Uzdevums nav no vieglajiem,²³⁸ tādēļ tā realizācija dažreiz ilgst gadu simtiem. Taču, ja ir atrasts veids, kā nodrošināt paaudžu pārmantojamību (pirmām kārtām, paša Jahves struktūrā - lai katra nākošā cilvēces iekaro-tāju paaudze konsekventi turpinātu tā paša senā plāna realizāciju), tad viss, kā mēs redzam, notiek. Ar jaunu valodu un viltotas vēstures palīdzību tiek iznī-cināta tautu vēsturiskā atmiņa un pašapziņa, līdz ar to tiek salauzta tautu pretošanās spējas. Šādas tautas kļūst viegli manipulējamas un nonāk starptau-tisko finansiālo klanu ekonomiskā un finansiālā verdzībā pat bez militāras vardarbības. Amerikāņu drošības dienestu darbinieka Džona Perkinsa vār-diēm runājot, tās iekaro un finansiāli paverdzina informatīvie un ekonomiskie slepkavas (Perkins, 2002), kuru metodes ir slepenas, tāpēc plašai sabiedrībai nesaredzamas. Rietumu propaganda šādu koloniālisma modeli dēvē par demokrātiju, bet kolonizācijas metodi – par demokrātijas veicināšanu.

Informatīvā kara algoritmi ir jātrenē un jāgatavo vēl nopietnāk kā “karstā” kara leģionāri, tāpēc kopš XVI gadsimta vidus Eiropā Ignācija Lojolas izselekcionēto jezuītu vadībā sākās semināru un augstskolu dibināšanas epidēmija. Līdz ar to tika likti pamati modernajai Rietumu izglītības sistēmai, kura ar nelielām izmaiņām pastāv arī mūsdienās. Oficiālā historiogrāfija to pasniedz kā milzīgu progressu zinātņu un izglītības jomā un svētību Eiropas un pasaules tautām. Un noliedz iepriekšējās – vēdiskās izglītības sistēmas pastāvēšanu, kas ir pilnīgi saprotams, jo tā nekādi neiederas jūdu-anglo-sakšu proponētajā pseidovēsturiskajā eirocentrisma koncepcijā un viņu evolūcijas teorijā. Tajā pašā laikā nav šaubu, ka strukturēta izglītības sistēma pastāvēja arī pirms XVI gadsimta, tikai tā bija citāda gan pēc formas, gan pēc satura²³⁹.

²³⁷ Jaunu valodu izdomāt nav nemaz tik grūti. Pazīstamākā starp mākslīgajam– Espe-ranto, bet vispār avoti uzrāda 40 - 75 oficiāli atzītas mākslīgās valodas, kurām vēl nav izselekcionētas atsevišķas tautas. (Wikipedia, 8.08.2015) Mūsdienās valodu sacerēša-nas process ir ieguvis draudošus apmērus. Reizēm rodas iespaids, ka kopš XIX gadsimta vidus katrs otrais masonis uzskata par savu godalietu izdomāt jaunu valodu.

²³⁸ Jāatzīst, ka no profesionāla viedokļa arī ļoti interesants! Vienīgi – noziedzīgs – no Dieva un sirdsapziņas likumu viedokļa. Taču jūdaisma svētajos rakstos tādu jēdzienu kā “sirdsapziņa” un “tikumība” nemaz nav (Совестъ и нравственность по-иудейски, 2012), tādēļ dažam labam nav arī tādas problēmas!

²³⁹ Akadēmiskā pseidohistoriogrāfija mēģina mums iegalvot, ka pirms tam tautām neesot bijis ne izglītības, ne zinātnes. Tie, protams, ir meli, kurus atmasko gan līdz mūsdienām saglabājušās vēdiskās zinātnes, kuras satur nepārspētas zināšanas visās jomās – sākot no cilvēka anatomijas un psiholoģijas un beidzot ar Visuma uzbūvi, gan senās arhitektūras artefakti, kuri nevarēja rasties bez dziļām matemātikas, ģeometrijas, astronomijas u.c. zināšanām. Tāpat pastāvēja arī izglītības sistēma, kura nodrošināja

Kā tā bija organizēta praktiski, to mēs pagaidām nezinām, jo liecības par to, protams, ir iznīcinātas. Zināmu priekšstatu par šīm atšķirībām tomēr iespējams gūt, izpētot jaunās izglītības sistēmas radītāju - jezuītu darbību, kuri pasaulē iemantoja bēdīgu slavu ar savu rafinēto demagoģiju. Turklāt tik lielā mērā, ka mūsdienās, dzirdot vārdu “jezuīts”, vien retais iedomājas reliģisku ordeni. Tautas ar šo vārdu saprot, pirmām kārtām, skolotu un divkosīgu blēdi bez tikuma un sirdsapziņas, ar kuru strīdā labāk neielasties, jo viņš ar

---

šo zināšanu nodošanu no paaudzes uz paaudzi. Patiesībā Eiropas universitāšu masveida dibināšanas fakts pierāda ko citu: ka jaunās reliģiski-filozofiskās (jūdu kristietības) un vēsturiskās (eirocentrisma) doktrīnas ekspansija jeb, citiem vārdiem, totālais informatīvais karš pret Eiropas un pasaules tautām tika uzsākts tieši XVI gadsimtā. Par šī kara ģenerālstābu kļuva Sorbonnas (Parīzē) Teoloģijas fakultātes absolventa Ignācija Lojolas izveidotais (1534) un Romas pāvesta Pāvila III apstiprinātais (1540) Romas Katoļu baznīcas Jezuiņu ordenis ar nosaukumu “Jēzus biedrība” (no latīņu: *Societas Jesu*; dažreiz pēc dibinātāja vārda saukts arī par Sv. Ignācija ordeni). Šādu secinājumu liek izdarīt tas fakts, ka turpmākajos trīsarpus gadsimtos tieši jezuīti tā vai citādi bija klāt pie visu augstskolu dibināšanas, un tieši Ignācija Lojolas audzēkņi un viņa ideju mantinieki allaž bija tie, kuri sastādīja mācību programmas, kontrolēja zinātniskos pētījumus, “nejauši atrada” un publicēja senus rokrakstus (kuru oriģināli pēc tam mistiskā kārtā “pazuda”) u.t.t. Turklāt ne tikai Eiropā un Krievijā, bet praktiski visā pasaulē. Piemēram, viens no ordeņa dibinātājiem Francisks Ksavērijs tūlīt pēc ordeņa apstiprināšanas - 1542. gadā kā misionārs devās uz Indiju, pēc tam - uz Japānu, un nomira ceļā uz Ķīnu; jezuīti Martins de Aspilkueta, Hosē de Ančjeta un Manuels de Nobrega, jau 1549. gadā devās uz Brazīliju; citi - uz Kongo, Mauritāniju u.c. Ko viņi tur meklēja? Kāda joda viņiem tur vajadzēja? Neviena tauta viņus netika aicinājusi pie sevis, nedz lūgusi viņiem sludināt asinskāro jūdu kristietību vai nest savu “civilizāciju”. Ir acīmredzami, ka šie misionāri turp devās pasaules iekarošanas karagājienā kā informatīvā kara algotņi ar konkrētu mērķi: iekarot un paverdzināt tautas, kurām sludināja savu jūdu kristietību. Tikai nevis ar zobeniem rokās, bet ar informatīvajiem šķēpiem mēles vietā. Tiesa, līdzīgi viņiem parasti brauca arī rūdīti slepkavas, kuri misionāru sludināto jūdu dieva varenību naivajām tautām nekavējoties apliecināja ar fiziskām slepkavībām Vecās derības garā. Tā, mūsdienu avoti stāsta, ka Manuela de Nobregas kuģī uz Brazīliju pieciem jezuītiem līdzīgi tik sūfīti 400 (!) notiesātu noziedznieku (Olvins, 2014). Kāpēc? Ko viņi tur darīja? Katrs, kurš par Amerikas indiāņu holokaustu, Āfrikas tautu izkaušanu un paverdzināšanu ir dzirdējis kaut vai skolas programmas apmēros, uz šo jautājumu var atbildēt pats. Pie reizes - novērtēt jezuītu un pārējo katolisko misionāru un mūsdienu angažēto informācijas avotu divkosību, kuri šos kristīgo misionāru iekarošanas karagājienu joprojām pasniedz kā “miera un gaismas” misiju. Patiesība visi jūdu kristietības un katolicisma sludinātāji - kopš pirmo jūdu kristiešu ierašanās Romā un līdz mūsu dienām - ir kara noziedznieki, kuru noziegumiem pasaules tautu priekšā nevar būt noilguma. Galu galā, viņi paši atklāti raksta, ka jūdu kristietību izdomāja žīdi. Turklāt, nevis kā reliģiju, bet taisni kā ideoloģisku un informatīvu ieroci Romas impērijas un perspektīvē - visas pasaules iekarošanai. Palasiet kaut vai Rotšildu ģimenes biogrāfu Marku Eli Ravāžu (angļu: *Marcus Eli Ravage-Revici*, 1884-1965) - diez vai tādu vīru var turēt aizdomās par diletantismu šajos jautājumos! (Ravage, 1928)

demagoģijas, puspatiesību un citādu viltību palīdzību²⁴⁰ prot izmelot baltu vislielāko nelietību un nomelnot jebkuru pozitīvu ideju vai personu (mūsdienā advokāta ideāls).²⁴¹ Vai gan kāds vēl šaubās par to, ka viņu kontrolētajās augstskolās tika atlasīti un gatavoti taisni tādi kadri? Citiem vārdiem, modernā Rietumu izglītības sistēma no agrākās – vēdiskās izglītības sistēmas principiāli atšķiras tieši ar savu amoralitāti un bezprincipialitāti. Jo tām ir diametrāli pretēji uzdevumi.

Sabiedrībā, kura nepazīst jūdaisma pasaules iekarošanas doktrīnu, izglītoto slāņu misija ir vadīt tās locekļu dzīvi harmonijā ar dabu, ar Dievu un savstarpējā harmonijā, tāpēc tur objektīvi nav pieprasījuma pēc meliem, divkosības un viltus zinātnēm, bet visām šādām parādībām ir subjektīvs raksturs. Līdz ar to vēdiskā izglītības sistēma gatavoja izglītotas, brīvas un cildenas personas, kuras turpmākajā dzīvē savas zināšanas pielietoja saskaņā ar patiesības, goda un Dieva jeb sirdsapziņas likumiem.²⁴²

Jūdaisms un jūdu kristietība ienāca ar pavisam pretēju – tautu verdzības un jūdu izredzētības ideoloģiju: “Un tu valdīsi pār tautām, bet viņām pār tevi nebūs valdīt” (5. Mozus 15:6). Šāds mērķis bez meliem, divkosības un viltus zinātnēm nemaz nav sasniedzams. Līdz ar to ir pilnīgi loģiski, ka arī izglītības vektoru nācās pavērst par 180°.

Kā to izdarīt? – Vecā izglītības sistēma tika iznīcināta un vietā radīta pilnīgi jauna. To izdarīja (lielā mērā) jūdu kristietības adepti – jezuīti. Viņu iedibinātā modernā Rietumu izglītības sistēma tagad gatavo izglītotus, bet amorālus un uz zemisku rīcību gatavus vergus, kuriem zinātniskās patiesības jēdziens ir tukša skaņa, un kuru rīcību noteic nevis sirdsapziņas un goda

---

²⁴⁰ Jesuīti aktīvi izmantoja kazuistiku, probabilisma sistēmu un dažādus citus viltīgus paņēmienus, lai lietas un jautājumus pasniegtu sev izdevīgā rakursā, t.s. “garīgās atrunas” (latīņu: *Reservatio mentalis*) u.tml. Jesuītu morāli ir nosodījuši Romas pāvesti Inokentijs XI, Aleksandrs VII u.c. Ar jesuītiem polemizēja Blēzs Paskāls.

²⁴¹ Jesuīti īpaši izcēlās ar t.s. dialektisko kazuistiku (no latīņu: *casus* — ‘notikums, kāzuss’) — prasmi sevišķi rafinēti manipulēt ar argumentiem, pierādot apšaubamas vai melīgas idejas; dažreiz to dēvē arī par burtkalpību. Viduslaiku reliģisko sholastu un mūsdienu juristu mutēs kazuistika nozīmē īpašu dialektisku metodi, ar kuras palīdzību tā vietā, lai kādu reliģisku, morālu vai juridisku jautājumu risinātu pēc būtības, viņi iemanās to saskaldīt atsevišķās detaļās un notikumos, bet pēc tam nogrimst šo detaļu bezgalīgā analizē. Rezultātā aizved oponentus prom no apspriežamā jautājuma būtības, un sholastiem-jesuītiem nevēlamais risinājums vai lēmums netiek pieņemts.

²⁴² Par to liecina gan vēsturiskie dokumenti, gan klasiskā literatūra, kur aprakstīts, piemēram, krievu aristokrātiskums, angļu džentlmeniskums (kas pastāvēja vēl XIX gadsimtā), spēnu un franču viduslaiku bruņiniecišķums – visi šie jēdzieni ietver sevi augstsirdību un izslēdz zemiskumu. Interesantu faktu glabā kara tehnikas vēsture. Amerikāņu inženieris un izgudrotājs Roberts Fultons (1765-1815) uzkonstruēja vienu no pirmajām zemūdenēm pasaulē un 1806.gadā piedāvāja karojošajām pusēm – frančiem un angļiem, paskaidrodams, ka ar zemūdeni būs iespējams slepus pieklūt ienaidnieka kuģiem un tos uzspridzināt. Angļu kara flotes admirāli savu projekta finansējuma atteikumu motivēja šādi: “Slepus uzspridzināt – tas taču ir zemiski!”

likumi, bet vienīgi pāvesta rīkojumi²⁴³, fīrera pavēles²⁴⁴ un materiālā atalgojuma lielums. Vai gan jābrīnās par to, ka šādu izglītību ieguvušie zinātnieki ir gatavi, ignorējot savu izgudrojumu morāli tikumiskos aspektus, izpildīt visdestruktīvākos uzdevumus – izgudrot un iedarbināt gāzes kameras, putnu gripu, atombumbu, cilvēces depopulācijas programmu. Citādiem diplomus nemaz nedod. Mūsdienās ikvienam maģistrantam, lai viņš varētu saņemt diplomu, tiklab Harvardā, Oksfordā un Sorbonnā, kā Tokijā, Maskavā un Rīgā papriekšu ir jāapliecina sava pilnīga padevība sistēmai. Jādots sava veida “dzimtcilvēka zvērests”- kaut kas līdzīgs jezuītskajam *Erit sicut cadaver* (latīņu: gluži kā līķis).²⁴⁵ Pretējā gadījumā maģistra cepurīti viņš nedabon.

Uz vēsturei zināmo genocīda (kas pastrādāts ar eksakto zinātņu izgudrojumiem cilvēku fiziskās iznīcināšanas līdzekļiem) faktu fona humanitāro zinātņu izdomāto tautu etnocīda metodi ar piespiedu asimilāciju dažs labs mūsdienu jezuīts mēģina pasniegt gandrīz vai kā humānisma aktu. Viņi etnocīdam ir pat izgudrojuši apzīmējumu: samtainais genocīds. Tā sakot, mēs tevi gan nogalināsim un sadalīsim pa orgāniem, bet nebaidies, mēs esam humāni - papriekšu tevi iemidzināsim!

Tāpat ir iespējams definēt arī dažas uzkrītošākās seno valodu iznīcināšanas un jauno valodu radīšanas metodes. Viena no tām noteikti ir - dialektu kultivēšana.²⁴⁶ Procesu nosacīti jādala divās daļās. Papriekšu vajag uzrakstīt kāda dialekta gramatiku – kaut vai paviršu dialekta aprakstu. Turklāt nav nemaz svarīgi, vai tāds dialekts reāli pastāv dabā (piemēram, ukraiņu), vai arī tas ir vien jūsu paša izdomāts (piemēram, “bulgāru literārā” vai “latgaliešu rakstu”

---

²⁴³ No citām reliģiskajām apvienībām jezuītus atšķir īpašais, ceturtais svētsolījums (bez paklausības, nabadzības un šķīstības solījumiem, ko dod visu katoļu ordeņu locekļi), kas paredz nodotot sevi pilnīgā pāvesta rīcībā, proti, ko pāvests liks, to viņi darīs.

²⁴⁴ Jesuītu ordeņa galvenie principi: dzelzs disciplīna, stingra centralizācija, stāvokļa ziņā jaunāko bezierunu paklausība vecākajiem, ordeņa priekšnieka – uz mūžu ievēlamā ģenerāļa jeb “melnā pāvesta” (kurš pakļaujas tikai Romas pāvestam) absolūta autoritāte u.tml.

²⁴⁵ Par šīs formulas autoru tiek uzskatīts Jesuītu ordeņa dibinātājs I. Lojola, kurš rakstīja: “Man jānodod sevi Tā Kunga un viņa **vietnieka**, kurš mani vada viņa vārdā, rokās gluži kā līķi, kuram nav sava prāta un savas gribas”. Vēlāk šo pašu devīzi paņēma arī Iluminātu ordeņa dibinātājs Ādams Veishaupts (Orepo, 2008).

²⁴⁶ Pati dialektu rašanās kā tāda pagaidām ir visai neskaidrs jautājums. K.Brugmaņa un pārējo jaungramatiku teorija par individuālās valodas “dabīgu” pāriešanu ūzusā kritiku neiztur. Pēc Brugmaņa hipotēzes sanāk, ka vienam analfabētiskam Joskem ienāca prātā jauna vārdforma, viņš to pateica Zārei; Zāre – Ābramam; Ābrams – Moišam un rezultātā sanāca idišs - kā ūzuss. Nu, diez vai tā bija! Teorētiski tāda pāreja it kā būtu iespējama, taču – vienīgi teorētiski. Tādēļ ka jūs nevarat padarīt par ūzusu, t.i., piespiest sabiedrību lietot nevienu jūsu izdomātu jaunvārdu vai vārdformu, ja jūs neesat vismaz nacionālā valodas institūta līdzstrādnieks vai literārās valodas vārdnīcas redkolēģijas loceklis un jums nav savas izdevniecības. Un tas ir principiāli.

valoda), svarīgi ir nodrošināt, lai ar likumu tiktu izziņots, ka tieši šīs dialekta (vai jūsu izdomātās) formas ir vienīgās pareizās, literārās u.t.t., bet visas pārējās – nepareizas. Ja šādu gramatiku izdosies nodrukāt un piespiest to lietot skolās, jau šajā posmā būs sasniegts ievērojams progress.

Dialekts parasti satur morfoloģiskas un fonētiskas novirzes no normētās valodas, bet savas oriģinālās leksikas dialektos ir maz, tādēļ pilnvērtīgi sarunāties, izmantojot vienīgi dialekta formas, ir grūti. Taču par to nevajag satraukties. Otrajā posmā uz šī dialekta formu (kuras jau izziņotas par vienīgajām pareizajām) bāzes jānoformulē gramatikas likumi (vārddarināšanu regulējošie morfoloģiskie, skaņu mijas u.c. fonētiskie), kuri atkal ar likumu jāpadara par obligātiem ikvienam, kurš kaut ko raksta un publicē (t.s. literāro valodu doktrīna). Līdz ar to visi rakstveži un hroniķi, literāti, un žurnālisti, kuru darbs ikdienā saistīts ar valodu, būs spiesti iesaistīties trūkstošās leksikas izdomāšanā, taču – stingrā saskaņā ar jūsu sacerētajiem valodas likumiem. Tagad jau ne tikai jūs viens pats, bet katrs valodas lietotājs ik brīdī runā un rakstos būs spiests kropļot savu seno valodu pēc jūsu mākslīgā dialekta parauga. Tādējādi jaunās valodas sacerēšanā un savas senās valodas iznīcināšanā jūs būsiet iesaistījis “plašas tautas masas”. Ļoti svarīgi, ka valodas jauno – kroplo versiju tagad būs spiesta taisīt tauta pati. Literātu, žurnālistu un citu profesionāļu un pusprofesionāļu jaunvārdi neglābjami parādīsies presē. Atliks tikai izveidot leksikogrāfu brigādi, kura tos savāks, apstrādās un nodrukās vārdnīcā. Līdz ar to process būs ievadīts automātiskajā režīmā, kura uzturēšanai trašajā posmā atliks tikai pieņemt likumu “Par valsts valodu”. Tajā, protams, jāietver drakoniski sodi tiem, kuri turpinās lietot veco valodas formu vai kādas citas valodas. Kā redzam, ja jūs esat ierindas pilsonis, savu jaunvārdu jūs nekādi nevarat padarīt par ūzusu. Savukārt, ja jums šajā teritorijā pieder politiskā un administratīvā vara, tas ir izdarāms bez grūtībām. Burtiski divu paaudžu jeb pusgadsimta laikā.

Cik kvalitatīva galu galā iznāks jaunā valoda – nav svarīgi. Komunikācijas process objektīvi spiež runātāju izvēlēties optimālākās leksiski semantiskās un morfoloģiskās formas, bet tautā vienmēr atradīsies ar iedzimtu valodas izjūtu apveltīti indivīdi, kuri pratīs tādas izveidot. Gan jau galu galā kaut kas sanāks un ļaudis paši iemācīsies komunicēt jaunajā valodā. Tā, protams, būs daudz primitīvāka par iepriekšējo, bet par to jums – Jahves uzticamajam kalpam - galva nav jālauza. Galu galā, viņš jums lika sajaukt goju veco valodu, un šo uzdevumu jūs būsiet izpildījis. Bet jauno lai viņi taisa paši, ja viņiem vajag.

Galvenais, ka tagad viena novada iedzīvotāji vairs nevarēs saprast savus tautas brāļus no blakus novada, ja tie turpinās lietot veco valodas formu. Bet jūs taču nebūsiet viens! Blakus novadā šajā pašā laikā taisni tādu pašu destruktīvo darbību izvērsīs jūsu kolēģis – cits Jahves komisārs. Tāpēc pārnovada ļaudis uz šo brīdi arī būs aizmirsuši kopējo pirmvalodu, bet runās un rakstīs kaut kādā citā jaunvalodas formā, kuru viņiem būs sacerējis un uzspiedis jūsu kolēģis.

Taisni šāda jauno valodu radīšanas shēma vairumā gadījumu novērojama jaunāko laiku vēsturē. Tam ir daudz rakstisku pierādījumu - pēdējo triju gadsimtu notikumi ir pietiekami labi dokumentēti. Zināmi gan pirmo latviešu, leišu, igauņu, ukraiņu, slovēņu, slovāku, maķedoniešu u.c. gramatiku un vārdnīcu autoru uzvārdi (vairumā gadījumu – vāciski un židiski), gan filologi un literāti, kuri šajās jaunvalodās tulkoja Bībeli un līdz ar to izdomāja to leksikas lielāko daļu. Daži no viņiem atstājuši nākamajām paaudzēm visnotaļ veiksmīgus vārddarinājumus (piemēram, Kr.Valdemārs, J.Alunāns, J.Rainis – latviešu valodā), citi – filoloģiskās kaitniecības liecības (piemēram, absolūti bezjēdzīgo fleksiju –*ta* bulgāru literārajā valodā vai iepriekš neeksistējušu izskaņu - *ys* latgaliešu rakstu valodā), vēl trešie iegājuši valodniecības vēsturē ar anekdotiskām muļķībām - piemēram, ukraiņu *movas* (valodas) tēvs Panteleimons Kuļišs ar savu šedevrālo “*Хай дуфае Сруль на Пана*”.²⁴⁷ Kopumā dažas jaunvalodas iznāca labskanīgākas, citas – mazāk veiksmīgas, vēl citas – smieklīgas. Bet visas bez izņēmuma – noziedzīgas. Tādēļ ka tās tika radītas un tiek izmantotas noziedzīgos nolūkos - kā seno valodu un seno tautu iznīcināšanas instrumenti. Visas jaunvalodas bez izņēmuma ir etnocīda ieroči, kas vērsti pret Latvijas un Lietuvas rietumbaltiem, Serbijas, Bosnijas, Melnkalnes krieviem u.t.t. Dažās valstīs, piemēram, Ukrainā *mova* jeb ukraiņu *нӯспікс* kalpo ne tikai par vienas tautas pārstāvju sarīdīšanas instrumentu, bet arī par krieviskās sabiedrības daļas fiziskas iznīcināšanas iemeslu.

Par to, ka XIX-XX gadsimta jaunvalodu radīšanas projekti nebūt nav pirmie IE vēsturē, liecina ne tikai Bībele. Salīdzinot mūsdienu valodas ar Sanskritu, ir uzskatāmi redzams, ka, piemēram, krievu un poļu valodas, uz kuru bāzes tika mākslīgi radīta ukraiņu valoda, ir tādu pašu, tikai krietni agrāk reaizētu projektu produkti. Tas pats attiecas uz austrumbaltu (žmudu-žemaiču-zemgaļu) un rietumbaltu (latgaļu-litvinu-aukštaiču) valodām, kuru sajaukšanas rezultātā iegūtas abas austrumbaltiskās – mūsdienu latviešu un lietuviešu jaunvalodas. Tā, latgaļu valodā Sanskrita formu, protams, ir daudz vairāk, nekā latviešu valodā, un fonētiski tās ir tuvākas Sanskrita analogiem, taču arī latviešu un lietuviešu (t.i., zemgaļu - žmudu) valodās šādu formu ir diezgan daudz. Šis fakts pierāda, ka J.Endzelīnam, J.Razvadovskim u.c. XIX-XX gadsimta valodniekiem, kuri proponēja protobaltu valodas pastāvēšanas hipotēzi, bija taisnība. Savukārt, mūsdienu valodu leksiski semantiskais un

²⁴⁷ Panteleimons Kuļišs, krievu: Куліш Пантелѣймон Александрович, ukraiņu: Куліш Пантелеймон Олександрович, 1819-1897, ukraiņu literāts, folklorists, etnogrāfs, tulkotājs, vēsturnieks. Izveidojis pirmo ukraiņu alfabēta versiju, t.s. kuļšovku. Veicis pirmo Bībeles tulkojumu ukraiņu dialektā. Tieši tur viņš 130. (129.) psalma rindu “Israēl, ceri uz To Kungu!” (krieviski: “Да уповаеа Израиль на Господа”) iztulkoja kā “*Хай дуфае Сруль на Пана*”, ar ko uz vairākiem gadsimtiem nodrošināja savam vārdam vietu anekdošu antoloģijās.

morfoloģiskais primitīvisms salīdzinājumā ar Sanskritu ļauj apgalvot, ka ne tikai mūsdienu latviešu un lietuviešu jaunvalodas, bet arī žmudu-zemgaļu un latgaļu-litvinu valodas jau bija protobaltu valodas primitivizētas versijas, kuras savulaik līdzīgā veidā ir radījuši tādi paši Jahves kalpi. Kad konkrēti, kurā gadsimtā tas notika, to šobrīd pateikt grūti. Tāpat nav zināms, kad Jahve vispār uzsāka savu noziedzīgo valodu jaukšanas projektu. Pēc Bībeles var padomāt, ka teju vai tūlīt pēc pasaules radīšanas. Taču var izrādīties, ka patiesībā modernās Eiropas valodas, apzināti nogalinot IE pirmvalodu, ir izveidotas ne senāk kā pēdējo 1000 vai pat 500 gadu laikā.

Tāpat ir grūti bilst ko konkrētu par metodēm, kas tika pielietotas senākajos valodu jaukšanas projektos. Piemēram, ja tās bija tādas pašas kā XIX-XX gadsimtā, tad sanāk, ka jau tolaik – pirms vairākiem tūkstošiem (vai pat desmitiem tūkstošu) gadu pastāvēja kaut kādi mūsdienu mēdijiem līdzīgi masu informācijas līdzekļi. Bet tas ir neiedomājami, ja uz IE vēsturi turpinām raudzīties caur Skaligera hronoloģijas un bībeliskās koncepcijas prizmu.

Toties šāda valodas un vēstures faktu komparatīvā analīze ļauj visai pārlicinoši atmaskot jaungramatiķu patiesos mērķus, kurus viņi realizēja kopš Šleihera laikiem, slēpjoties aiz demagoģijas par IE valodu zinātnisku pētīšanu. Skaidrs, ka viņu darbības slepenais virsuzdevums bija pseidozinātniskās eurocentrisma hipotēzes uztiepšana un nopamatošana. Bet bija arī faktiskais uzdevums: jaungramatiķi formēja saceramo jaunvalodu normatīvo bāzi jeb lingvistiskos standartus.

Ir jāapzinās, ka šādai darbībai nav nekā kopēja ar zinātni. Jaungramatiķi gan aizņēma zinātnes nišu un savās publikācijās un pedagoģiskajā darbībā tēloja zinātniekus, bet patiesībā visa viņu darbība atbilst nevis zinātnieku, bet likumdevēju darbības definīcijai. Normatīvo aktu saturu noteic nevis objektīvi dabas likumi, bet likumdevēju subjektīva patvaļa. Visa metriskā sistēma, piemēram, ir viens vienīgs subjektīvas patvaļas piemērs. Lai varētu kaut ko projektēt un būvēt, ir jāvienojas par kopējiem garuma, tilpuma, svara u.c. tehniskajiem standartiem; lai varētu puslīdz droši pārvietoties pa ceļiem, jāvienojas par kopējiem transporta līdzekļu standartiem u.t.t. Zinātņu un tehnikas attīstība sabiedrībā radīja nepieciešamību pēc vienotas metriskās sistēmas, un tā tika izveidota. Taču visu standartu pamatā ir subjektīvi izvēlēti etaloni.²⁴⁸ Taisni tāpat pasaules iekarošanas doktrīna XVIII-XIX gadsimtā radīja pieprasījumu pēc jaunvalodām, kuru radīšanai, savukārt, bija nepieciešami vienoti lingvistiski standarti.

Jūdu-anglo-sakšu arsenālā jaunvalodas ir viens no galvenajiem pasaules iekarošanas ieročiem. Shēma ir gaužām vienkārša: plivinot jaunvalodu kā sarkanu lupatu, politiķi uz tās pamata proklamē jaunu tautu, bet nākamajā posmā šīs tautas vārdā jau pieprasa reģionu neatkarību no impērijām. Jaunākajos laikos taisni tā – apmēram pusgadsimta laikā - sagraujot Austrungā-

---

²⁴⁸ Metra etalonam, piemēram, katru pusgadsimtu kāds izdomā jaunu “zinātnisku” pamatojumu.

rijas, Krievijas un Osmaņu impērijas, burtiski no nekā tika izperēts vairāk kā ducis jaunu tautu, kurām vēl pirms pusgadsimta nebija ne jausmas par savu eksistenci.

Tādējādi, kopš XIX gadsimta vidus indoeiropēistika pārstāja eksistēt kā valodniecības zinātne, kura tiecas izprast IE valodu attīstības īstos likumus un uzrakstīt to patieso vēsturi. Jaungramātiķi-teorētiķi un viņu sekotāji XX gadsimtā, protams, tos studēja, taču vien tik daudz, lai varētu ticamāk noformulēt savus subjektīvus, pašsacerētos fonētiskos u.c. valodas likumus, kurus pēc tam uztiepa sabiedrībai, un pēc kuriem valodnieki-praktiķi vēlāk sacerēja savas “nacionālās” gramatikas un vārdnīcas. Jaungramātiķi bija tie, kuri XIX gadsimta vidū izveda mūsdienu lingvistikas no zinātņu disciplīnu saraksta un pārcēla to pie likumdošanas disciplīnām. Ja viņi to būtu pateikuši atklāti – tā būtu viena lieta. Bet jaungramātiķi, maldinot pasaules sabiedrību, neatklāja savas darbības patieso jēgu toreiz, un līdz šim laikam turpina apzināti maldināt sabiedrību gan attiecībā uz savas darbības saturu (izliekas, ka nodarbojas ar zinātni), gan par IE valodu vēsturi. Ir pienācis laiks pārtraukt šos melus! Tas jāizdara mūsdienu akadēmiskajai lingvistikai!

Turpinot valodas likumu pielīdzināšanu (no objektivitātes viedokļa) matemātikas vai mehānikas likumiem un šī iemesla dēļ nepamatoti pozicionējot mūsdienu valodniecību kā zinātni, universitāšu pasniedzēji maldina studentus, bet zinātņu akadēmijas sniedz viltus liecību pasaules sabiedrībai. Ir jāatzīst, ka patiesībā lingvistiskie likumi un normatīvi ir subjektīvu standartu un noteikumu kopums. Gluži tāpat kā Ceļu satiksmes noteikumi vai Administratīvais kodekss. Tie gan regulē mūsu uzvedību uz braucamās daļas un sabiedrībā, bet tiem nav nekā kopēja ar objektīviem dabas likumiem. Jo vairāk – ar zinātni. Tie atspoguļo atsevišķu personu vai personu grupas subjektīvo gribu vai viedokļus (daļā valstu pieņemts braukt pa ceļa labo pusi, citā – pa kreiso u.tml.) un tiek voluntāri uzspiesti tautai valdošā mazākuma vai koloniālās administrācijas (kā mūsdienu Latvijā u.c. kriptokolonijās) interesēs – pret tautas gribu.

Lai pārvaldītu sabiedrību, jums jā sacer administratīvie, civilie, krimināllikumi u.t.t. Tas nenozīmē, ka tādi likumi objektīvi eksistē dabā un ka jums tie papriekšu jāatklāj. Taisni otrādi! Ja gribat pārvaldāmo sabiedrību turēt verdzībā, jums jāizdomā tādi likumi, kuri būs pretēji sabiedrībā reāli pastāvošajiem. Piemēram, tautas vairākums pārsvarā dzīvo pēc sirdsapziņas likumiem un objektīvi tiecas pēc demokrātijas. Bet vergturim vajadzīga nevis demokrātija, bet vienīgi demokrātijas ilūzija. Tieši tāpat, lai jauna valoda funkcionētu kā autonoma sistēma, nepieciešama vienota normatīvā bāze – fonētiskie, morfoloģiskie u.c. gramatikas likumi un noteikumi. Taču, uztiepjot tautai jaunu valodu, studēt un formulēt tās senās valodas likumus ir pat kaitīgi. Jums nepieciešami atšķirīgi - savi valodas likumi. Tieši ar šādu subjektīvu likumu un normatīvu sacerēšanu arī nodarbojās valodnieki - jaungramātiķi kopš Šleihera laikiem un līdz mūsdienām.

JAUNGRAMATISKĀS BALTISTIKAS NOZIEGUMI

Te uzreiz jāsaliek punkti uz “i”: viltus liecības došana ir kriminālnoziegums; faktu slēpšana ir viens no viltus liecības veidiem, un šeit būs runa par zinātnisku faktu slēpšanu, ko oficiālā baltistika veic attiecībā uz baltu valodām.²⁴⁹ Kopš XIX gadsimta beigām akadēmisko baltistiku pārņēmušie jaungramatiķi slēpj no sabiedrības un noliedz veselu rindu principiāli svarīgu valodu faktu tāpēc, ka šie fakti apgāž viņu baltu valodu izcelsmes hipotēzi. Latvijas un Lietuvas akadēmiskie valodnieki, būdami baltu valodu galvenie eksperti, tādējādi sniedz pasaules sabiedrībai nepatiesas ekspertu liecības, noslēpjot taisni tos valodu faktus, kuri atmasko viņu oficiālo politisko doktrīnu, uz kuras pamata, savukārt, šīs valstis kopš to dibināšanas 1918.gadā realizē noziedzīgu politiku - latgaļu un augštaiču (litvinu) etnocīdu. Līdz ar to ir atrasts arī, kriminālizmeklētāju vārdiem runājot, nozieguma motīvs un pamats atpgalvojumam, ka viņi to dara apzināti, jo viņu slēpjamie valodu fakti burtiski guļ valodu virspusē. Diplomēti baltisti, latviešu un lietuviešu valodnieki tos vienkārši nedrīkst nezināt. Tātad oficiālā baltistika, apzināti ignorējot tai nevēlamus faktus, izgatavo viltotus pierādījumus savam melīgajam atpgalvojumam par to, ka rietumbaltu tautas – latgaļi un litvini esot jau izmiruši kopā ar savu seno valodu. Bet Latvijas un Lietuvas valdības ar šo viltoto pierādījumu palīdzību maldina pasaules sabiedrību un nesodīti turpina savu noziegumu – latgaļu un litvinu vardarbīgu asimilāciju un viņu senās valodas iznīcināšanu.

Kā notiek valodniecisko pierādījumu viltošana? Iepazīsimies ar dažiem interesantākajiem paņēmieniem. Mūsdienu latviešu, lietuviešu un latgaļu valodās ir vērojama sekojoša parādība: *tēvs* lietuviski ir – *tėvas*, latgaliski – *tāvs*; *dievs* attiecīgi – *dievas* un *dīvs*; *siets* – *sietas* – *sīts*; *jauns* – *naujas* – *jounīs* u.t.t. Līdzīgu piemēru iespējams piemeklēt vēl dažu labu duci. Nevienam nerodas šaubas par to, ka visās trijās valodās tās ir vienas un tās pašas leksēmas, kurās vērojama vienīgi saknes patskaņa mija. Ko šādā situācijā dara latviešu valodnieki? Viņi uz šo atsevišķo piemēru pamata formulē kaut kādus savus patskaņu mijas likumus un paziņo, ka latviešu valodā patskanis *i*, *ī*, piemēram, var mainīties tikai ar divskaņiem *ie*, *ei* (*ej*, *ēj*) un *ai*; patskanis *e* mijas ar *ē*, *a*, *ā* un *o* (*uo*); patskanis *u* mijas tikai ar *ū* (*uv*) un *au* (*āv*) un tādā garā. It kā jau viss saskan: citētajos piemēros tā arī ir. Ar vienu “bet”: tā ir tikai viena piemēru grupa! Ka līdztekus pastāv arī citi piemēri,

---

²⁴⁹ Tā, Latvijas likumdošanā personas kriminālatbildību par apzināti nepatiesas liecības sniegšanu paredz Latvijas Krimināllikuma 300. un 301. pants; Lietuvā – LR Kriminālkodeksa 235.pants; Krievijā – KF Kriminālkodeksa 306. un 307.panti u.t.t. Sods var būt arī 2-3 gadi cietumā, bet gadījumos, ja nepatiesa liecība saistīta ar viltotu lietisko vai rakstveida pierādījumu izgatavošanu un iesniegšanu (LR KL 300.¹ pants), pierādījumu viltošanu (LR KL 289.pants) u.c. atsevišķās valstīs paredzēta brīvības atņemšana līdz 6 gadiem.

kuros vērojamas pavisam citādas fonētiskās parādības, to latviešu lingvisti izliekas neredzam. Tādēļ, ka taisni šīnī vietā viņi ķeras pie lingvistisko pierādījumu viltošanas. Tas notiek sekojoši!

Austrumbaltiskā latviešu *ņūspīka* darinātājiem rodas nepieciešamība, piemēram, pēc vārda “gani”. Viņi ņem rietumbaltu - latgaļu leksēmu *gonī* – ‘gani, ganīšana’, kas nāk no sanskritiskā गोणी *goṇī* – ‘govs’ un गोनाथ *gonātha* – ‘gans’, pielieto savu fonētisko likumu, iegūst ar tā palīdzību vārdformu “gani” un mudīgi ieraksta to latviešu literārās valodas vārdnīcā, it kā tas būtu īstens latviešu vārds. Pēc tam ņem latgaļu vārdu *dīna*, no sanskr. दिन *dina* – ‘diena’, pielieto savu fonētisko likumu un iegūst latvisko formu *diena*; ņem latgaļu vārdu *tāta*, no sanskr. तत *tāta* – ‘tētis’ pielieto savu fonētisko likumu un iegūst latvisko formu *tētis*. Tad ņem latgaļu vārdu *dabasi*, kas nāk no sanskr. नभस *nabhasa* – ‘debesis’, pielieto savu fonētisko likumu un iegūst latvisko formu *debesis*. Vai atkal, ievajagas latviešu valodniekiem, piemēram, kaut kā nodēvēt velēnu – viņi ņem latgaļu vārdu *valana*, kas cēlies no sanskr. वलन *valana* – ‘apvērsta augsne’, pielieto savu fonētisko likumu un iegūst latvisko formu *velēna*. Tāpat čuūļu lingvisti no latgaliskā vārda *madia*, kas nāk no sanskr. मदा *madā* – ‘medus’, iztaisa savu latvisko formu *medus*; no latgaliskā vārda *pāda*, kas nāk no sanskr. पाद *pāda* ‘pēda’, iztaisa latvisko vārdu *pēda*, un tādā garā, kropļojot arhaiskās latgaļu leksēmas, sataisa krietnu žūksni modernās latviešu leksikas. Tālāk seko visatbildīgākais – nepatiesa zvēresta došanas brīdis. Taču latviešu valodnieki varonīgi iztur šo pārbaudījumu: bez mazākajām kauna pazīmēm uz saviem latviskajiem ģimļiem viņi pasaules sabiedrības priekšā paziņo, ka nevis viņi šo latgaļu leksiku patvarīgi izkropļotā veidā ir nupat iefiltrējuši latviešu *ņūspīkā*, bet ka latgaļi šos “sākotnējos un pareizos” latviešu vārdus, lūk, esot pārvērtuši par savām jaunākajām un nepareizajām dialekta formām, un šī pārvēršana esot notikusi sasakaņā ar latviešu valodnieku formulētajiem fonētiskajiem likumiem. Ka latgaļiem tas aizdomīgā kārtā sanācis gluži tāpat, kā Sanskrita lietotājiem pirms 4000 gadiem, šis fakts latviešu jaungramatiķus nemulsina, jo viņiem talkā steidz Rietumeiropas šleiheri-švonderi, kuri pat šo momentu iemanās iztulkot sev par labu: “Redziet, mūsu fonētiskie likumi darbojas arī latviešu valodā! Mēs taču teicām, ka tie ir objektīvi un nepazīst izņēmumus!”

Līdz šim tādi meli viņiem gāja no rokas. Kādēļ? Tādēļ, ka Latvijā, Lietuvā un visā Rietumu pasaulē Sanskrits ir aizliegts un to tikpat kā nekur nemāca!

Tiesa, ja baltu filologiem būtu kaut vai rudimentāra vēlme kalpot zinātniskajai patiesībai, viņi diezgan daudz būtu varējuši noskaidrot arī bez Sanskrita. Piemēram, ir oficiāli deklarēts, ka lietuviešu valoda ir vecāka, nekā latviešu. Tāpēc salīdzinošā valodniecība vienmēr atsaucas uz lietuviešu valodu, ar to salīdzina citu valodu paraugus. To zina visi. Tālāk: latgaļu un aukštaiču (litvinu) valodas nosauktas par dialektiem, bet dialekts ir jaunāka valodas forma pēc definīcijas. Tādējādi sanāk, ka baltu valodu formas varēja rasties tikai šādā secībā: leišu (žemaiču) → latviešu (zemgaļu) → latgaļu dialekts.

Lietuvā attiecīgi: leišu (žemaiču) → lietuviešu (rietumaukštaiču) → aukštaiču dialekts. Turklāt jāpatur prātā, ka fiziski kontakti starp latgaļiem un aukštaičiem, lietuviešiem un jo īpaši – žemaičiem, kā liecina oficiālā vēsture, ar XVI gadsimtu pārtrūka pilnībā. Pastāvot šādiem apstākļiem, latgaļu valodā kaut kādi leksiski aizguvumi no lietuviešu valodām varēja ienākt tikai caur latviešu (zemgaļu) valodu.²⁵⁰ Citiem vārdiem, ja kaut kāda vārdforma mūsdienās ir gan latgaļu, gan lietuviešu valodā, tad tai noteikti jābūt arī latviešu valodā. Tā vajadzētu būt – saskaņā ar oficiālo baltistikas doktrīnu. Taču patiesībā mums nākas konstatēt sekojošus valodu faktus.

English	Lietuviešu	Latviešu	Latgaļu
foot	koja	kāja	kuoja
mother	motina	māte	muotia
brother	brolis	brālis	bruolš
cabbage	kopūstai	kāposti	kuopusti
bowl	bliuda	bloda	blūda
bottle	bonka	pudele	banka
chatter	bliuznyti	plāpāt	blūznīt
or	arba	vai	aba
horse	žirgas/ašvienis	zirgs	ašviņš
mare	kumelē/ašva	ķēve	ašva

Šo tabuliņu iespējams turpināt ilgi. Ka mūsdienu latviešu valodā ir daudz lietuviešu vārdu, šo faktu akadēmiskā valodniecība nenoliedz un neslēpj, jo tas apstiprina oficiālo latviešu valodas un tās dialektu izcelsmes versiju no lietuviešu valodas pēc šādas shēmas: lietuviskā vārdforma → latviskā → latgaliskā. Bet, lūk, tādas vārdformas, kā šajā tabuliņā, turklāt sarindotas tādā kārtībā, jūs neatradīsiet ne J.Endzelīna, K.Būgas, V.Toporova u.c baltistikas korifeju zinātniskajās publikācijās, ne Latvijas un Lietuvas valodas komisiju vietnēs un dokumentos. Kāpēc? Tādēļ, ka šie valodu fakti apgāž baltu valodu izcelsmes oficiālo hipotēzi. Bet galvenais – atmasko oficiālos melus par to, ka rietumbaltu tautas un valodas būtu izmirušas.

Tā, pirmajos piecos piemēros redzams, ka viens jēdziens visās trijās valodās izteikts ar vienu un to pašu leksēmu, vienīgi saknē notikusi patskaņu mija. Taču būtiskākās fonētiskās atšķirības vērojamas taisni latviešu valodā, kamēr lietuviskās un latgaliskās vārdformas ir gandrīz identiskas. Nākamajos piecos piemēros latgaļu un lietuviešu valodā jau sakrīt veselas leksēmas, kamēr latviešu valodā to pašu jēdzienu izsaka pilnīgi cits vārds. Te diez vai izdosies izmuldēties ar pašsacerēto skaņu mijas likumu palīdzību. Šāda parādība var būt tikai tad, ja Latgalē un Aukštaitijā dzīvo viena un tā pati tauta.

²⁵⁰ Pirmkārt, lettu-lietuviešu apdzīvoto apgabalu pāršķēla uz pusēm Kurzemes hercogiste (1559-1795). Otrkārt, taisni XVI gadsimtā Baltijā dzimtbūšana nostiprinājās savā visdrakoniskākajā formā, tāpēc iedzīvotāju lielākās daļas patvarīga pārvietošanās no viena reģiona uz citu praktiski kļuva neiespējama.

Latviešu valoda patiešām tika taisīta krietni vēlāk, nekā mūsdienu lietuviešu valoda. Latgaļu leksikas lielākā daļa tika pārtaisīta par latvisko leksiku tikai XX gadsimtā – pēc visas Latgales inkorporācijas Latvijas sastāvā. Uz to brīdi Rietumeiropas jaungramātiķi jau bija sacerējuši un izziņojuši par obligātiem savus fonētiskos likumus, tāpēc latviešu valodas krusttēviem atlika tikai pēc viņu parauga apstiprināt savus pieļaujamos skaņu mijas variantus. Tādējādi latgaļu valodas vārdi, pirms tos uzņemt latviešu valodā, tika fonētiski un morfoloģiski kropļoti pēc vienota gramatiskā šablona. Līdz ar to latgaļu leksikas lielākā daļa latviešu jaunvalodā ienāca un tika uzspiesta visām Latvijas tautām caur skolām, presi, vārdnīcām nevis to dabiskajās – latgaliskajās, bet jau latviešu valodnieku subjektīvi pārveidotās formās – kā latviešu valodas daļa. To latgaliskās formas vairums lietotāju nekad nav dzirdējuši, tāpēc latviešu valodā to vairs nav. Šī iemesla dēļ Latviešu valsts valodas komisijai vairs nav nekādas nepieciešamības sastādīt “dižājo valodas kļūdu” sarakstu, jo tās visas tika “izlabotas” latviešu jaunvalodas komplektēšanas gaitā – XX gadsimta pirmajā pusē.

Lietuvā viduslietuvu dialekts kā austrumbaltu – žemaiču (žmudu) un rietumbaltu-litvinu valodu sajaukums, uz kura bāzes leišu pigmalioni turpina taisīt moderno lietuviešu valodu, veidojās krietni agrāk un uz līdztiesīgākiem pamatiem – lielā mērā tieši kā rietumaukštaiču valodas forma. Līdz ar to Viduslietuvu dialektā aukštaiču jeb litvinu leksika ienāca pirmatnējā veidā, atnesot līdzī arī savu savdabīgo no žmudu valodas atšķirīgo fonētiku un morfoloģiju. Tieši ar šo rietumbaltu valodas substrātu šodien tik zvērīgi cīnās leišu valodas inkvizīcija, jo šī mūsdienu lietuviešu valodas leksikas daļa ir rietumbaltu tautas pastāvēšanas dzīvā lieciniece.

Pēdējie divi piemēri tabuliņā ilustrē baltu valodnieku organizētos procesus, kuru gaitā austrumbaltiskās žmudu-zemgaļu valodas pārmāc rietumbaltiskās latgaļu-litvinu valodas. Mēs redzam, ka latviešu leksēmu “zirgs, kumelš” pamatā ir austrumbaltiskās žmudu leksēmas *žirgas*, *kumelē*, bet arhaiskie latgaļu zirga nosaukumi “ašva, ašviņš” gandrīz burtiski sakrīt ar attiecīgajām rietumbaltiskajām aukštaiču formām *ašva*, *ašvienis*. Mūsdienu lietuviešu valodā šīs austrumbaltiskās un rietumbaltiskās leksiskās formas vēl pastāv paralēli, taču pēdējās valodas inkvizitori pakāpeniski svīturo no vārdnīcām. Katrā gadījumā, formas *ašva*, *ašvienis* vēl iespējams atrast XX gadsimta lietuviešu vārdnīcās, bet mūsdienu izdevumos šo formu vairs nav. Kāpēc? Lietuviešu valodas likumdevēji tās uzskata par nepareizām, novecojušām u.t.t. Jāvaicā: aiz nezināšanas vai aiz ļaunprātības?

Patiesībā tās ir ļoti senas IE pirmvalodas formas, tāpat – īsti IE civilizācijas kultūras dārgumi. Sanskritā ir substantīvs अश्व *aśva*, kas nozīmē ‘zirgs’. Bet forma *ašviņš-ašvienis* (Sanskritā *अश्विन* *aśvin*) ar zirga nozīmi sastopama senindiešu mitoloģijā: tur ir divas vēdiskās dievības – dievu ārsti un ajūrvēdiskās medicīnas aizbildņi – brāļi *Aśvinī-kumāra*, kurus parasti attēlo zirgu (reizēm -

jātnieku) veidā.²⁵¹ Šādas vārdformas vajadzētu sargāt un kultivēt mūsdienu dzīvajās valodās kā vissenāko un tādēļ visvērtīgāko mūsu kopējā kultūras mantojuma daļu. Bet Latvijas un Lietuvas saimnieki un viņu sulaiņi – tumsonīgā entuziasma pārņemtie baltu valodnieki tās nīdē no valodām ārā.

Ar ko tādā gadījumā Latvijas un Lietuvas valsts valodas komisijas atšķiras no mežoniem, kuri spridzina tūkstošgadīgās Budas statujas un iznīcina citus nenovērtējamus mūsu civilizācijas vēstures un kultūras artefaktus, pelnīti saņemdami par to visas civilizētās pasaules nicinājumu? ©12.2.2015 - 25.05.2015

---

²⁵¹ Šī senā vārdforma bez latgaļu-litvinu valodas vairs nav saglabājusies nevienā citā IE valodā. Attālu fonētisku līdzību var mēģināt saskatīt vienīgi latīniskajā formā *equo* – ‘zirgs’, lai gan tās pamatā, iespējams, ir divas fonētiski tuvas Sanskrita leksēmas – jau pieminētā अश्व *aśva* un एव *eva* – ‘zirgs’.

V daļa

*No description of Hinduism can be exhaustive
which does not touch on almost every religious and philosophical idea
that the world has ever known.*
Monier Monier-Williams²⁵²

---

²⁵² Angļu: Nekāds hinduisma apraksts nebūs izsmeļošs, ja tajā netiks skartas praktiski visas reliģiskās un filozofiskās idejas, kuras jebkad ir bijušas zināmas pasaulē. Sers M. Monjē-Viljamss.

Sanskrits (संस्कृतवाक् *saṃskṛtāvāk*, saīsināti संस्कृतम् *saṃskṛtam*) ir vis-

senāko mītu un reliģisko tekstu valoda, klasiskā Indijas literatūras valoda, mūsdienās - hinduisma, budisma un džainisma liturģiskā valoda, kā arī viena no Indijas 23 oficiālajām valodām.²⁵³ Nosaukums “Sanskrits” nozīmē “izsmalcināts, rafinēts”, “svētīts, svēts”, arī “pilnīgs, nobeigts”. Tiek kultivēts viedoklis, ka tā vienmēr ir bijusi “augsta” valoda, kas izmantota tikai reliģiskajā un zinātniskajā rakstu un mutvārdu komunikācijā.²⁵⁴

Vecākais zināmais Sanskrita teksts - hinduistu himnu un garīgo dziesmu krājums “Rīgvēda” ir tapis 2. gadu tūkstoši pirms mūsu ēras. Tātad vēdu Sanskrits - šīs valodas pirmsklasiskā forma - ir viens no vissenākajiem (turklāt, nevis hipotētiski uzkonstruēts, kā dažādas “proto-” valodas, bet dokumentāli apliecināts) indoeiropiešu saimes valodu paraugiem, kam ir vismaz 3,5-4 tūkstoši gadu. Faktiski – vissenākais, jo “sengrieķu”, latīņu, “senebreju” (kas patiesībā ir aramiešu) u.c. līdzīgu valodu senatnīguma pierādījumi ir tik apšaubāmi, ka drīz tos pārstās uztvert nopietni pat visreakcionārākā mūsdienu sabiedrības daļa.²⁵⁵ Nemaz nerunājot par visādām “proto-”

---

²⁵³ Valodnieki šķir vairākus Sanskrita veidus, kuri nedaudz atšķiras cits no cita: episkais Sanskrits jeb Mahabharātas valoda – tajā pierakstītas Rīgvēdas, mīti, leģendas, reliģiskie teksti; klasiskais Sanskrits jeb literārā valoda – tajā uzrakstīti filozofu darbi; vēdiskais Sanskrits jeb Vēdu valoda; budiskais Sanskrits jeb budistu tekstu valoda; džainiskais Sanskrits jeb džainistu tekstu valoda. Vissenākā Sanskrita forma ir Rīgvēdas, Mahabharātas valoda.

²⁵⁴ Šis normānistu viedoklis gan ne ar ko nav pierādīts. Tā slēptais mērķis ir mākslīgi radīt iganstu Sanskrita izslēgšanai no zinātniskās izpētes un analīzes arsenāla, sacerēt “argumentu” strīdā ar tiem valodniekiem, kuri Sanskritu uzskata par IE pirmvalodu. Pieņemot šo tēzi, sanāk, ka Sanskrits ir, lai arī sena, tomēr mākslīgi radīta “literārā” valoda; no šī pieņēmuma izriet secinājums, ka neviena tauta kopumā to nekad nav runājusi. Motīvs šādam viltojumam ir acīmredzams: Sanskrita atzišana neglābjami iznīcina bībelisko vēstures koncepciju par Eiropu kā civilizācijas un IE valodu šūpuli.

²⁵⁵ Latīņu valodā sākotnēji esot sarunājusies maza cilts latīņi (*Latini*), kuri apdzīvojuši mazu teritoriju ar nosaukumu “Laciuma” (*Latium*), kas atrodas Itālijas centrālajā daļā un mūsdienās aizņem maziņu (1/4 daļa no Latvijas) Lacio reģionu. Šie latīņi par sevi un savu valodu nav atstājuši itin nekādus rakstu pieminekļus, izņemot dažas aizdomīgas izcelsmes epitāfijas. Senākie literārie darbi latīņu valodā ir Plauta komēdijas, kurš esot dzīvojis ap 245-184.g.p.m.ē. Taču t.s. “antīkās” literatūras senatnīgumu jau ir argumentēti apšaubījuši pietiekami daudzi zinātnieki (ka patiesībā vairums no tiem ir uzrakstīti m.ē. XII-XVI gs.), tādēļ šādi apgalvojumi nevar tikt pasniegti kā aksiomas.

valodām, kas vispār ir ne vairāk kā mūsdienu lingvistu fantāzijas, un kā tādas (konkrētu valodas piemēru veidā) nevar tikt izmantotas nopietnās zinātniskās diskusijās, jo tām nav nekā kopēja ar valodas fakta jēdzienu. Šumēru, etrusku, hetu, ēģiptiešu un citu seno civilizāciju rakstu pieminekļi līdz mūsdienām nonākuši atsevišķu rakstu fragmentu (keramikas tāfelīšu, kapu uzrakstu) veidā. To autentiskums un patiesais vecums vairumā gadījumu ir nepārlicieņš, turklāt ir zināms, ka daudzi artefakti, ar kuriem operē oficiālā historiogrāfija, ir banāli viltojumi. Valodnieku apgalvojumi, ka viņi šos tekstus esot atšifrējuši, ir krietni pārspīlēti, kā mēdza teikt Marks Tvens. Pakļaujot kritiskai analīzei viņu pielietotās atšifrēšanas metodikas, kļūst skaidrs, ka tie seno tekstu paraugi, kas hrestomātijās tiek pasniegti kā autentiski tulkojumi no šumēru, senēģiptiešu vai hetu valodām, patiesībā ir vienīgi Šampoljona²⁵⁶, Grotefenda²⁵⁷ - Roulinsona²⁵⁸, Groznija²⁵⁹ un viņu sekotāju subjektīvās versijas par to, ko viņuprāt varētu nozīmēt zīmes uz attiecīgajiem artefaktiem. Pat atstājot aiz iekavām viņu metodiku apšaubāmo zinātniskumu, uz ko pamatoti norādīja laikabiedri, šos atšifrējumus drīkstam saukt par pseidozinātniskām fantāzijām jau tādēļ vien, ka tie nav pierādīti ne ar objektīvi pārbaudāmiem faktiem, ne ar zinātnisku eksperimentu. Visa pasaule ir spiesta ticēt uz vārda versijām, par kuru patiesumu ir savā starpā vienojies uz pirkstiem skaitāms ēģiptologu, hetologu u.t.t. bariņš, kuru mafiozajam godaprātam nav itin nekādu garantiju. Protams, ka šādai pieejai nav nekā kopīga ar zinātnisko patiesību. Oficiālās lingvistikas seno tekstu izlasīšanas versijas figurē kā pierādīti zinātniski fakti tikai tādēļ, ka visas Rietumu pasaules zinātniskās iestādes jau vairākus gadsimtus atrodas politiski angažētu pseido-

---

Pat ja tā ir taisnība, tad šīs rakstu liecības jau attiecas uz Romas republikas beigu posmu. Nav nekādu ticamu ziņu par to, ka mazā latīņu cilts būtu bijusi tik "liela savā garā", kā teica Rainis par latviešiem, ka piespiedusi visas apkārtējās ciltis atteikties no viņu dzimtajām valodām un pāriet uz "garā lielo" latīņu valodu. Neraugoties uz to, Rietumu historiogrāfija jau kuro gadsimtu kā drošu faktu pasniedz nepierādītu hipotēzi par to, ka latīņu valoda, paplašinoties Romas republikai un vēlāk Romas impērijai, (pati no sevis, ne no šā, ne no tā!) esot izplatījusies ārpus Laciumas provinces un kļuvusi par Senās Romas oficiālo valodu.

²⁵⁶ Žans Fransuā Šampoljons, 1790-1832, franču lingvists un politologs, lingvistikas vēsturē iegājis kā ēģiptiešu hieroglifu atsifrētājs. Pirms tam dažus (!) vārdus esot atšifrējis angļu fiziķis Tomass Jangs (1773-1829), taču pilnībā, kā apgalvo enciklopēdijas, tas esot izdevies tikai Šampoljonam 1822.gadā, kurš ir arī pirmās senēģiptiešu gramatikas autors.

²⁵⁷ Georgs Frīdrihs Grotefends, 1775-1853, vācu filologs, pirmais 1802.gadā esot izlasījis seno persiešu jeb šumeru ķīlrakstu, bet vēlāk – tādā pašā garā – arī akādiešu un citas līdzīgas ķīlrakstu sistēmas.

²⁵⁸ Henrijs Kresviks Roulinsons, 1810-1895, angļu virsnieks, spiegs un persiešu literatūras pazinējs. Dažreiz Rietumu valodniecība saukts arī par asīroloģijas tēvu.

²⁵⁹ Bedržihs Groznijs, čehu: *Bedřich Hrozný*, 1879-1952 — čehoslovāku lingvists, filologs, austrumu valodu pētnieks. Valodniecības vēsturē tiek pasniegts kā hetu rakstu atšifrētājs. Pirmās hetu gramatikas (1917) autors.

zinātnieku un zinātnes administratoru varā. Mūsdienu pasaulē oficiālajā līmenī pseidozinātnei faktiski nav alternatīvas. Teorētiski varētu pieņemt, ka seno tekstu atšifrētājiem kaut kādā veidā ir izdevies noskaidrot ķīlraksta zīmju semantiku un izlasīt tekstu saturu (kas arī īsti nepakļaujas loģikai, jo nezināma taču ir ne tikvien pašu zīmju semantika, bet arī vārdu un teikumu nozīmes, ko šīs zīmes veido), tad jāvaicā: kā gan viņi varēja uzzināja attiecīgo zīmju pareizo izrunu? Līdz ar to ir neiespējami šo seno valodu materiālu izmantot salīdzinošajā valodniecībā kā valodas faktu, jo kļūdas vektors ir pārāk liels.

Pavisam cita aina ir ar Sanskritu. Tas līdz mūsdienām nonācis plašu un augstvērtīgu tekstu veidā, kas ir ļāvis precīzi saprast visas vārdu nozīmes, turklāt ar Sanskritu līdz mūsdienām iespējams iepazīties arī mutvārdu tradīcijā, kas nodrošina patiesas zināšanas par Sanskrita fonētiku. Visbeidzot, mūsdienu valodnieku rīcībā ir pirms vairāk kā 2,5 tūkstošiem gadu rakstītas gramatikas! Pazīstamākā no tām ir slavenā Panīni gramatika jeb t.s. “Astoņas grāmatas”, kas tiek datētas ar 4. gs.p.m.ē. Tajā ir vairāk kā 4000 gramatikas likumu, kas izklāstīti īsu vārsmu formā.²⁶⁰ Kopš Panīni laikiem Sanskrits ir ieguvis savu klasisko formu, ko gandrīz nemainīgā veidā saglabā līdz mūsdienām un kā tāds ir objektīvs, vispusīgs un drošs valodas faktu materiāls.²⁶¹

Diemžēl, šie fakti, lai gan ir vispārzināmi, nav ietverti mūsdienu skolu programmās. Arī filoloģijas fakultāšu programmās tie pasniegti garāmejojot – kā kaut kas otršķirīgs un nebūtisks. Kādēļ? Tādēļ, ka tie var pamudināt politiski “neapzinīgus” *scholasticus*²⁶² uz Sanskrita studēšanu. Bet tas neietilpst mūsu bībeliskās izglītības sistēmas plānos.

Publicējamā „Sanskrita-latgaļu komparatīvā vārdnīca” ir baltistikas un, iespējams, arī visas indoeiropēistikas vēsturē pirmais mēģinājums sistēmiski salīdzināt kādas IE saimes valodas mūsdienu leksiku ar vecāko pierakstīto IE saimes valodu – Sanskritu. Iegūtais rezultāts dod pamatu uzskatīt, ka līdz šim akadēmiskā valodniecība tādus pētījumus nav veikusi apzināti, lai slēptu no pasaules sabiedrības patiesību par IE valodu un tautu izcelšanos.

Konkrētajā gadījumā vārdnīca satur gandrīz 4300 Sanskrita leksēmas, kas latgaļu valodā skan identiski vai līdzīgi un nozīmē tieši tos pašus vai tuvus jēdzienus. Tik daudz līdzību ar Sanskritu vairs nav nevienai Eiropas valodai, izņemot, iespējams, ir tikai krievu valodu (lai gan arī tas vēl jāpārbauda).

---

²⁶⁰ Pirms Panīni ir dzīvojis Sanskrita gramātiķis Jaski jeb Jaska (Sanskrit. यास्क *Yaska*). Slavens ar Sanskritu skaidrojošo traktātu “Nirukta”, kurā viņš, savukārt ir atsaucies uz vēl vienu savu priekšteci – senindiešu gramātiķi un filozofu Kautsu (Kautsa), kurš tika analizējis atšķirības starp sava laika (tātad ne vēlāk, kā VI gs. p.m.ē.) Sanskrita valodu un vēl senāko - vēdu Sanskritu.)

²⁶¹ Panīni VI gs. p.m.ē. sistematizēja savu priekšteču – gramatiķu veikumu. Viņa fikstētās valodas normas ievēroja nākamo paaudžu literāti, tādējādi radot klasiskā Sanskrita tekstu slāni.

²⁶² Latīņu: skolēnus, studentus.

Likumsakarīgi vaicāt: kā tas iespējams - ja ticam meliem par to, ka baltu, tāpat kā pārējās Eiropas valodas, cēlušās no sengrieķu vai latīņu valodām? Apbrīnojāmā līdzība ar Sanskritu saglabājusies arī latviešu valodā – tajā leksikas daļā, kuru latviešu valoda aizguvusi no latgaļu valodas. No oficiālās latviešu lingvistikas viedokļa tāds apgalvojums ir nonsenss, jo viņuprāt latgaļu valodas nemaz nav, bet latgaliskā izloksne ir atvasinājusies no latviešu valodas. Taču publicējamā vārdnīca rāda, ka 95% latgalisko vārdformu ir tuvākas Sanskritam, nekā latviskās. Kā atvasinājums var uzrādīt vairāk arhaiskuma pazīmi, nekā oriģinālvaloda? Apbrīnojami, ka līdz šim šo acīmredzamo faktu neviens nav vēlējies redzēt! Vai ne tāpēc, ka salīdzināšana ar Sanskritu ļauj konstatēt latgaļu valodas ārkārtējo senatnīgumu un atmasko pastāvošās baltistikas doktrīnas šarlatānismu?

Otrs secinājums, ko ļauj un liek izdarīt „Sanskrita-latgaļu komparatīvā vārdnīca” - ka Sanskrits patiešām ir ja ne gluži pati IE pirmvaloda, tad katrā ziņā – tās „stumbra” valoda, varbūt pirmais IEP attīstības (vai pareizāk – degradācijas jeb, lietojot Humboldta terminolīģiju – vēsturiskā perioda) posms tūlīt aiz tās pirmatnējās (aizvēsturiskās) versijas. Iespējams, ka tieši šajā IEP attīstības posmā ir notikusi indoeiropiešu jeb indoāriešu (jeb indoslāvu) pirmtautas izceļošana no IE pirmdzimtenes (kas atradās mūsdienu Krievijas ziemeļos un Tālajos Austrumos) uz Rietumeiropu, Dienvideiropu un Indiju. Apmēram šajā laikā vai drīz pēc izceļošanas Indijas ārieši savu tā laika valodas versiju sāka pierakstīt, un to mēs tagad pazīstam kā Sanskritu. Taisni to pašu pirmvalodas versiju runāja arī mūsu - Eiropas un Krievijas tautu senči, taču, iespējams, nepierakstīja to. Vai arī, kas ir vairāk ticams, šādi pieraksti vēlāk tika ļaunprātīgi iznīcināti. Tādēļ Eiropā un Krievijā ir pazīstamas tikai IEP mūsdienu versijas, kamēr Indijā, līdztekus mūsdienu valodām ir piefiksēta un saglabāta to kopējā matrica – Sanskrits. Taču Sanskrits, līdz ar to ir ne tikai Indijas tautu valodu, bet arī mūsdienu Eiropas valodu matrica, no kuras turpmāko gadu tūkstošu gaitā ir izveidotas visas baltslāvu valodas. Ja kāds vēlas iebilst, tad aicinu papriekšu izskaidrot, kā Eiropas centrā dzīvojošās latgaļu tautas mūsdienu valodā varēja rasties tik daudz tik nepārprotamu līdzību ar valodu, kas runāta pavisam citā pasaules malā pirms 3,5-4 tūkstošiem gadu?

Šie fakti oficiālajai valodniecībai, kura neatzīst Sanskritu, ir kaut kā jāizskaidro. Vai arī jāiet, atvainojiet, ganīt cūkas. © 14.11.2014

SANSKRITA-LATGAĻU SALĪDZINOŠĀ VĀRDNĪCA

Lexical comparison of Sanskrit & Latghalian vs Latvian translation

*Good information is hard to obtain.
Make something with it - even more difficult.*

Robert Asprin²⁶³

PIELIETOTĀ TRANSLITERĀCIJA UN IZMANTOTĀ LITERATŪRA

Sanskrita-latgaļu komparatīvās vārdnīcas sastādīšanā izmantotas Monjē Monjē-Viljamsa Sanskrita-angļu vārdnīca²⁶⁴, Vamana Šivaramas Aptes²⁶⁵ Sanskrita-angļu praktiskā vārdnīca (Apte, 1957-1959), Artūra MakDonnela²⁶⁶ Praktiskā Sanskrita vārdnīca (MacDonell, 1929), Otto Betlingka²⁶⁷ Lielā Sankt-Pēterburgas Sanskrita vārdnīca (Böhtlingk, 1879-1889) u.c.

---

²⁶³ Angļu: Labu informāciju iegūt ir grūti. Izdarīt ar to kaut ko prātīgu - vēl grūtāk. Roberts Asprins, amerikāņu rakstnieks.

²⁶⁴ Monjē Monjē-Viljamss (angļu: *Monier Monier-Williams*, 1819-1899) - XIX gadsimta britu indologs un sanskritologs, Oksfordas universitātes Sanskrita profesors. Dzimis Indijā, Bombejā, britu kolonizatoru ģimenē. Studējis Oksfordā, tur arī strādājis visu mūžu. Iestājies par aktīvāku kristietības sludināšanu Indijā. Proponējis, ka orientālistikas vienīgā jēga esot indusu pievēršana kristīgajai ticībai. Grāmatā "*Hinduism*" pareģojis hinduisma drīzu galu. Neraugoties uz šādu anglosakšu masoņa snobismu, sastādījis vienu no slavenākajām un visplašāk izmantotajām Sanskrita-angļu vārdnīcām (Monier-Williams, 1899). Kā arī izteicis godīga zinātnieka cienīgu atziņu, ka visas filozofiskās idejas, kas jebkad izteiktas Rietumu pasaulē, ir bijušas tikai atsevišķas rozīnītes, ko Rietumu filozofi izurbinājuši no gandrīz neaptveramā vēdiskās filozofijas pīraga.

²⁶⁵ Vamans Šivarams Apte (angļu: *Vaman Shivaram Apte*, 1858-1892), indiešu valodnieks un sabiedriskais darbinieks, vairāku Sanskrita-angļu vārdnīcu autors, Indijas patriots. Iestājies pret angļu kolonizatoru uzspiesto kristietības mācīšanu Indijas skolās. Viņa akadēmiskais devums ir vairākas mācību grāmatas un četras Sanskrita-angļu vārdnīcas, kas tiek izdotas un lietotas līdz mūsu dienām.

²⁶⁶ Artūrs Entonijs Makdonnells (angļu: *Arthur Anthony MacDonell*, 1854—1930) — angļu indologs un sanskritologs. Dzimis Indijā, britu kolonizatoru ģimenē. Sanskrita profesors un Indijas institūta vadītājs Oksfordā. Publicējis vēdu valodas gramatiku, darbus par vēdu mitoloģiju, Sanskrita literatūru. Ievērojamākais zinātniskais darbs – "Praktiskā Sanskrita vārdnīca"

²⁶⁷ Otto Betlingks (krievu: *Бётлингк Отто Николаевич*, vācu: *Boetlingk Otto*, 1815–1904), Krievijā dzimušais un studējušais vācu izcelsmes valodnieks, krievu un vācu filologs-indologs, Sankt-Pēterburgas Zinātņu Akadēmijas akadēmiķis. Valodniecības

Indijā pastāv vairāki alfabēti, ar kuriem iespējams pierakstīt vienu un to pašu valodu. Sanskrits dažādos laikos ir ticis pierakstīts gandrīz ar visiem iespējamajiem Indijas, tajā skaitā - Taizemes un Tibetas (angļu: *Thai and Tibetan*) alfabētiem, izņemot varbūt tikai Gurmuki un Tamilu (angļu: *Gurmukhi and Tamil*). Savukārt, tādi alfabēti kā *Grantha*, *Sharda* un *Siddham* ir tikuši izmantoti vienīgi Sanskrita pierakstīšanai. Kopš 19.gadsimta beigām, Sanskritu pieņemts pierakstīt galvenokārt ar *Devanāgarī* alfabētu²⁶⁸ kas izmantots arī šajā vārdnīcā un citātos tekstā.

Lai eiropiešiem atvieglotu Sanskrita uztveršanu, XIX gadsimtā Sanskritu sāka pierakstīt arī ar latīņu alfabēta burtiem. Sanskritā ir daudz tādu skaņu, kuru eiropiešu valodās nav, līdz ar to nācās izdomāt arī jaunus skaņu apzīmējumus. Kopš tā laika sanskritologi visā pasaulē ir radījuši vairākas Sanskrita transliterācijas sistēmas, piemēram, Harvard-Kyoto, ITRANS, Kolkatas Nacionālās bibliotēkas latinizācijas sistēma, ISO15919, Šiva Sutra u.c. Visbiežāk izmantotā sistēma ir SSTA - Starptautiskais Sanskrita transliterācijas alfabēts (angļu: *IAST-International Alphabet of Sanskrit Transliteration*), kas par Sanskrita latinizācijas akadēmisko standartu tika pieņemts Oriēntālistu kongresā Atēnās 1912.gadā. Kopš tā laika SSTA ir kļuvis par pamatalfabētu visā pasaulē drukātajās publikācijās - grāmatās un žurnālos.

Paplašinoties Unikoda fonu pieejamībai, SSTA arvien vairāk tiek lietots arī elektroniskajos tekstos. SSTA ļauj gandrīz bez zudumiem transliterēt *Devanāgarī* rakstu, un pats par sevi tas atveido ne tikai Sanskrita fonēmas, bet arī ļauj veikt fonētisko transkripciju. Šajā vārdnīcā, kā arī Sanskrita citātos pārējos grāmatas tekstos līdztekus *Devanāgarī* rakstībai ir dotas to pašu leksēmu latinizētās formas SSTA sistēmā. Specifiska izruna ir sekojošiem burtiem: **ṛ** - izrunā apmēram tā kā latvisko *ži*, **ṛ̥** - kā *žī*, **ḷ** - *ļi*, **ja** - *dža*, **jha** - *džha* (*h* - tikai kā skaļa izelpa), **ca** - *ča* (pusmīksta skaņa, kaut kas vidējs starp latvisko *c* un *č*) **e** - *e* (*ē*), **am̐** - *amm*, **aḥ** - *ahh* vai *ahá*, **ña** - *na*, **ṇa** - *ṇa*, **ṇa** - *rna* (pirms *n* tāds kā franču *r*), **ta** - *ta*, **ṭa** - *ta* (angliskais *t*, ar mēli pie augšslejām), **ya** - *ja*, **la** - *la* (vai vismaz palatalizēts), **sa** - *sa*, **ṣa** - *ša*, **śa** - mīkstinātais *š*. Pārējās skaņas izrunājamās - vairāk vai mazāk - līdzīgi latviskajām. Precīzu attiecīgo fonēmu izrunu audiovariantā iespējams noklausīties Gabriela Pradīpakas (Gurudžī) interneta vietnē “Sanskrit&Sanskrito” (Pradīpaka, 1999-2015). Latgaļu valodas skaņu atveidošanai vārdnīcā

---

vēsturē pazīstams ar septiņspējumu Sanskrita-vācu vārdnīcu (*Sanskrit-Wörterbuch*, 1853-1875) un pēdējumu “Indiešu valoda” (*Indische Sprache*, 1870-1873). Betlingks pirmais 1839.-1840. gadā vāciski izdeva Panīni gramatiku, Vopadevas gramatiku (*Vopadevas Grammatik*, 1847) un Upaniṣādu tulkojumus.

²⁶⁸ *Dēvanāgarī* (देवनागरी *devanāgarī*), burtiski ‘dievišķās pilsētas [raksts]’, ir rakstības sistēma, kas tiek lietota ne tikai Sanskritā, bet arī vairākās citās Indijas valodās, piemēram, hindi, marathi, sindhi, bihāri, u.c., dažreiz arī kašmīri un romāni valodā. Rakstīts un lasīts tiek no kreisās uz labo pusi, tāpat kā latviešu valodā. Tiek uzskatīts, ka *Dēvanāgarī* raksts cēlies ap m.ē. 800.gadu.

izmantots latgaļu alfabēts (sk. nodaļu “Latgaļu valodas fonētiskā sistēma”). Pārējos grāmatas tekstos atsevišķu izrunas ziņā sarežģītu latgaļu un citu valodu fonēmu attēlošanai papildus izmantota arī fonētiskā transkripcija.

Vārdnīcā Sanskrita leksēmas tulkotas latviski. Iepretim doti latgaļu analogi, kas, savukārt, arī ir tulkoti latviski. Tā lasītājam ir iespēja salīdzināt visas trīs valodas. Līdz ar to bez visiem endzeļiem un valodu institūtiem, kas uzurpējuši sev tiesības pasludināt, kura valoda no kuras cēlusies, lasītājs pats varēs spriest, kuras valodas formas (latviskās vai latgaliskās) ir tuvākas Sanskritam. Ar visām no tā izrietošajām sekām.

Vārdnīca ļauj jaunā gaismā palūkoties ne tikai uz latgaļu, latviešu, lietuviešu, krievu valodu izcelsmes, attīstības un savstarpējās saskarsmes problēmām, bet arī uz visu indoeiropēstiku kopumā. Gribas cerēt, ka šiem pētījumiem kādreiz pievērsīsies arī akadēmiskā valodniecība.

Sastādītājs

Sanskrits	Trans- literācija	Gra- matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski
A					
अआशयति	aāśayati	verb	barot	āstu	ēst
अब्बा	abbā	f.	māte	baba	vecāmāte
अब्बा	abbā	f.	māte	buoba	sieva
अब्बा	abbā	f.	māte	buoba	sieviete
अभय	abhaya	n.	bezbailība	nabaiļa	nav bail
अभयद	abhayada	adj.	sniedz bezbailību	nazbīdās	nebaidījās
अभय डिण्डिम	abhaya ḍiṇḍima	m.	kara bungas	abijī dymdunai	abi dimdina
अभिदह	abhidah	verb	apsvilināt	abdag	apdeg
अभिदहति	abhidahati	verb	apdedzināt	abdagat	apdegāt
अभिगायति	abhiḡāyati	verb	apdziedāt	abdzejāt(i)	apdzejot
अभिगीत	abhiḡīta	n.	dziesma	abdzīdāta	apdziedāta
अभिहत	abhihata	adj.	nogalināta	abižāta	nodarīts pāri
अभिलाव	abhilāva	m.	plaušana	applāva	applāva
अभिनिषद्	abhiniṣad	verb	sēsties	apsādunāt	ierādīt sēdvietu
अभिनिषिदति	abhiniṣidati	verb	sēdēt	abijī sīdat	abi sēžat
अभिप्लु	abhiplu	verb	peldēt vai kuģot	appluūst	applūst
अभिप्लवते	abhi plavate	verb	peldēt vai kuģot	appluovāt	appeldēt, apkuģot

Sanskrits	Trans- literācija	Gra- matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski
अभिरुद	abhiroruda	adj.	asaras izraisošs	aproūdava	apraudāja
अभिषूद्	abhiṣūd	verb	nogalināt	apsūdīt	izpildīt spriedumu
अभि षूदयति	abhi- ṣūdayati	verb	nogalināt	apsūdiġat	izpildāt spriedumu
अभीत	abhīta	adj.	neбайдās	nazbīītīs	neбайдīties
अभितः	abhitah	adv.	no abām pusēm	abijas tuos	abas tās
अभितस्	abhitas	ind.	abās pusēs	abi tuos	abas tās
अभिषप्त	abhiṣapta	adj.	nomelnota, nievāta	abižāta	abižota
अभिषस्ति	abhiṣasti	f.	lāsts	abižāsat	abižosiet
अभ्र	abhra	m.,n.	lietains laiks	bruoz(g)a	smidzinošs lietus
अभूति	abhūti	f.	neesamība	nabuūt	nebūt
अभ्यासद्	abhyāsad	verb	iesēsties	apsādunāt	nosēdināt
अभ्यासिदति	abhyāsidati	verb	iesēsties	abijas sīedat	abas sēžat
अचति	acati	verb	iet	atīt	atnākt
अद्	ad	verb	ēst	ād	ēd
अद	ada	adj.	ēšana	ādam	ēdam
अदग्ध	adagdha	adj.	nedegošs	nadaga	nedega
अदक	adaka	adj.	ēšana	ādajs	ēdājs
अदन	adana	n.	ēšanas akts	ādunāt	ēdināt
अदन	adana	n.	ēdiens	īediņs	ēdiens
अदन	adana	n.	ēšana	āššana	ēšana
अदनीय	adanīya	adj.	būt apēstam	īediņa	ēdiena (Ģ.)
अदत्	adat	adj.	ēdošs	ādat	(jūs) ēdat
अदत्त	adatta	adj.	kurš nav neko devis	naatdūta	neatdota
अधवा	adhavā	f.	atraitne	vaidava	atraitne
अधिबाधते	adhibādhate	verb	likt raizēties	atbādāt	izbēdāties
अधि- स्था	adhi-sthā	verb	stāvēt uz	atstāvīt	nostāvēt laiku
अधितिष्ठति	adhiṭiṣṭhati	verb	stāvēt uz	atsastūotīs	nostātīties
अधिवक्ता	adhivaktā	f.	advokāts	advokats	advokāts

Sanskrits	Trans- literācija	Gra- matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski

अधिवक्त्री	adhivaktrī	f.	advokāts	advokatura	advokatūra
अधोमुख	adho- mukha	adj.	pa galvu pa kalu	atmuka	atmuka
अधुना	adhunā	ind.	šajā laikā, tagad	tādyn	šajā laikā, tagad
अधुनैव	adhunaiva	ind.	tagad	tādynava	mūsdienas
अध्यासीदति	adhyāsīdati	verb	sēdēt uz	atsīdat	nosēzat
अदृष्टि	adr̥ṣṭi	adj.	akls	nadriīsti	nedrīksti
अद्वय	advaya	adj.	nav divu bez otrā	na dveju	ne divi
अद्य	adya	ind.	šodien	tādyn	tagad
अड	aḍa	m.	idiots	idiots	idiots
अन्त	anta	m.n.	beigas	atā!	atā!
अङ्गन	aṅgana	n.	staigāšana	staigāšana	staigāšana
अङ्गति	aṅgati	verb	iet	staigāt(i)	staigāt
अङ्गुली	aṅgulī	f.	pirksti	engeļi	Dieva pirksti
अङ्कुर	aṅkura	m.	asmens, plātne	ankurs	enkurs
अग्नि	agni	m.	uguns	guņs	uguns
अग्निष्वात्त	agniṣvātta	m.	bēru sārts	svāta guņs	svēta uguns
अग्र	agra	adj.	pirmā	agra	agra
अग्रज	agraja	adj.	pirm- dzimtais	agrejīs	agrīnais
अग्रजा	agrajā	f.	vecākā māsa	agrejūo	tā, kas visu dara agri
अग्रे	agre	adj.	pirmais	agrejīs	agrīnais
अग्रिम	agrima	adj.	pirmā; sākumā	agrumā	agrumā
अग्रिय	agriya	n.	pirmie augļi	agrejī	agrīnie
अग्रिय	agriya	m.	vecākais brālis	agrijā	agrajā
अट्	ah	verb	iet	atīt	atnākt
अह	aha	ind.	es pieļauju	aha	pieļauju
अह	aha	ind.	bez šaubām	aha	bez šaubām
अह	aha	ind.	protams	aha	protams
अह	aha	ind.	patiešām	ahā	patiešām

Sanskrits	Trans-literācija	Gra-matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski
अह	aha	ind.	tieši tā	aha	tieši tā
अहम्	aha	ind.	tā ir taisnība	aha	tā ir taisnība
अहम् कः ?	aham kaḥ ?	pron.	es	ašam	esam
अहम् कः ?	aham kaḥ ?	sent.	kas es esmu?	ašam kas?	esam kas?
अहं न जानामि	ahaṁ najānāmi	sent.	es nezinu	laikam nazynam	laikam nezinām
अहिम	ahima	adj.	bez aukstuma	na zīma	nav ziemas
अजजीवन	ajajīvana	m.	kazu bars	ūoža dziīvāšana	āža dzīvošana
अजलोमन्	ajaloman	adj.	spalvains kā āzis	ūoža spolva	āža spalva
अजमुखी	ajamukhī	f.	āža ģūmis	ūoža mutia	āža ģūmis
अजपाद	ajapāda	adj.	ar āža kājām	ūožapāda	āža pēda
अजाद	ajāda	m.	āžu ēdājs	ūoža ādajs	āža ēdājs
अजाजीव	ajājīva	m.	kazu bars	ūoža dziīvia	āža dzīve
अजापालक	ajāpālaka	m.	kazas, kas tuvojas	ūožu aplūks	āžu aploks
अजाविक	ajāvika	n.	kazas un aitas	ūoža vuška	āža mātīte (kaza)
अजीव	ajīva	adj.	nedzīva	nadziīva	nedzīva
अजीव	ajīva	adj.	miris	atdziīvavs	nodzīvojis (savu laiku)
अजीवनि	ajīvani	f.	nāve	atdziīvunai!	atdziīvini!
अजीवित	ajīvita	n.	neesamība	nadziīvāt	nedzīvot
अकवारि	akavāri	adj.	nesavtīgs	nakavarnīs	neviltīgs
अखात	akhātam	n.	dabīgs dīķis	akačam	akacim
अक्षन्	akṣan	n.	acs	acaīnīs	acains
अक्षि	akṣi	n.	scs	acjs	acs
अकुरुत	akuruta	verb	jūs visi	akurat	precīzi
अकुरुतम्	akurutam	verb	jūs divi	akurat	precīzi
अकुत्रा	akutrā	ind.	nekur	nakotra	nekatra
अलोचन	alocana	adj.	bez loga	aizlikšana	aizvērsšana
अम	ama	adj.	šis	itamā	šinī

Sanskrits	Trans-literācija	Gra-matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski

अम्बर्य	ambarya	verb	krāt	kambars	pieliekamais
अम्बर्यति	ambaryati	verb	krāt	kambarīe krūot	noliktavā krāt
अम्बा	ambā	f.	mamma	bimbāt	raudāt pēc mammas
अमोत	amota	adj.	austs mājās	omats	amats
अमुतस्	amutas	ind.	uz šīs	zam ituos	zem šīs
अन	ana	ind.	šīs	iteīnia	šējīene
अनदत्	anadat	adj.	neēdošs	naādat	neēdat
अनाद्य	anādya	adj.	nav ēdams	naādaja	nav (vairs) ēdāja
अनास	anāsa	n.	ananāss	ananass	ananāss
अनाथ	anātha	adj.	bez tēva	navā tāva	nav tēva
अन्तिका	antikā	f.	vecākā māsa	antiīkuo	antīkā (vēsture)
अनुजा	anujā	f.	jaunākā māsa	joūnejuo	tā, kura jaunāka
अनश्नत्	anaśnat	adj.	neēst	naīessat	neēdīsiet
अनश्नान	anaśnāna	adj.	nav ēšanas	naīesšana	neēšana
अन्नादन	annādana	n.	pārtikas ēšana	naādunāt	neēdināt
अन्तःस्था	antaḥsthā	f.	stāvēt ceļā	atsastūotīs	nostāties
अन्तस्थ	antastha	adj.	stāvēt beigās	atstūot	atpalikt
अन्तिषद्	antiṣad	adj.	sēdēt netālu	natūoli sādunāt	netālu sēdināt
अनुभ्रातृ	anubhrāṭṛ	m.	jaunākais brālis	joūnūokīs brats	jaunākais brālis
अनु जीवयति	anujīvayati	sent.	atgriezt dzīvē	a nu dziīvajīt!	dziīvojiet!
अनुष्ठति	anuṣṭhati	verb	sekot līdz galam	nanūstūot	nepārstāt
अनुष्ठा	anuṣṭhā	verb	stāvēt līdzās	nanūstāvīt	nenostāvēt
अनूप	anūpa	m.	upes krasts	na upia	nav upe
अन्या का ?	anyā kā ?	sent.	kurš vēl?	a nuū kas?	kurš tagad?
अण्ठते	aṇṭhate	verb	iet	atīt	atnākt

Sanskrits	Trans-literācija	Gra-matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski

अणु	aṇu	adj.m.	mirkļis	mynuts	minūte
अणुक	aṇuka	adj.	minūte	mynutka	minūtīte
अणुता	aṇutā	f.	niecīgums	nav mynuta	nav minūtes
अपद्	apad	adj.	bez kājām	napāds	nav pēda
अपद	apada	adj.	bez kājām	napādajīt!	nepēdojiet!
अपदह्	apadah	verb	sadegt	apdag	apdeg
अपदहति	apadahati	verb	sadedzināties	apdagnat	apdegat
अपधूम	apadhūma	adj.	bez dūmiem	apduūmāt	apdūmot
अपकरण	apakaraṇa	n.	slikta uzņemšana	apkarāšana	apkarošana
अपस्मार	apasmāra	m.	aizmāršība	apmyra	izmira
अपादक	apādaka	adj.	bez kājām	sapādāts	sapēdots
अपाहरति	apāharati	verb	nolaupīt	apkarāt	apkarot
अपाल	apāla	adj.	neaizsargāts	apala	nežēlastība
अपि-अद्	api-ad	verb	izēst tukšu	apād	apēd
अपि- अद्	api-ad	verb	izēst tukšu	apsaādās	pārēdas
अपिदह्	apidah	verb	apdegt	apdag	apdeg
अपिदह्	apidah	verb	apdegt	pīdag	piedeg
अपिदहति	apidahati	verb	apsvilt	apdagat	apdegat
अपिमृष्	apimrṣ	verb	aizmirst	pīmīrst	piemirst
अपिमिष्यते	apimriṣyate	verb	aizmirst	pīmīrsat	piemirsāt
अप्लव	aplava	adj.	nepeldēt	napluovai	nepeld
अप्लवेश	aplaveṣa	adj.	nespēja peldēt	napluovāšu	nepeldēšu
अप्रिय	apriya	m.	ienaidnieks	naprijatnīs	nepatīkams
अपुत्र	aputra	adj.	bez dēla	nav putras	nav putra
अपुत्र	aputra	m.	nav dēls	na putra	ne putra
अपुत्रिय	aputriya	adj.	bez dēla	naputrai	neputro
अपूर्ण	apūrṇa	adj.	nepilna	napylṇa	nepilna
अपूर्व	apūrva	adj.	pirms tam nebijis	napyrma	(nedarīt) vispirms
अपूर्व्य	apūrvya	adj.	pirmais	pyrmijai	pirmajai
अप्यद्	apyad	verb	apēst visu	apād	apēd
अप्यत्ति	apyatti	verb	noēst	apāstī	apēsti

Sanskrits	Trans-literācija	Gra-matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski

अरण	araṇa	adj.	bez kaujas	na rāna	tas nav ievainojums
अरणि	araṇi	f.	sāpes	rāna	ievainojums
अरणि	araṇi	f.	sāpes	rānīt	ievainot
अर्द्	ard	verb	iznīcināt	ārdīt	ārdīt
अर्दति	ardati	verb	iznīcināt	ārdat	ārdat
अर्दित	ardita	adj.	sagrauta	rozārdīta	izārdīta
अरि	ari	m.	ienaidnieks	jarīs	nikns
अरिता	aritā	f.	ienaidis	jarīs	nikns
अरितृ	aritr	m.	airētājs	airītājs	airētājs
अरुज	aruja	adj.	skaņa	arija	ārija
अरुष	aruṣa	adj.	iesarkans	ruūsa	rūsa
अरुष	aruṣa	m.	saule, diena	ruūsa	ausma
अर्वन्	arvan	m.	īsaiss spīdis	aršyna	aršina
अस्	as	verb	būt	asat, ašat	esat
असम्भूत	asambhūta	adj.	neesošs	asam+buūt	esam+būt
असन्	asan	n.	asinis	asnis	asinis
असङ्ग	asaṅga	adj.	nesaistīts, neatkarīgs	nasajuūgts	nesajūgts
असत्	asat	adj.	neesošs	naašat	neesat
असत्	asat	m.	nebūtība	naasat	neesat
अस्मरण	asmarāṇa	n.	aizmāršība	aizmiršana	aizmiršana
अस्मि	asmi	verb	esmu	asmu	esmu
अस्मृति	asmṛti	f. m.	aizmiršana	aizmirsti	aizmirsti
अस्नाय	asrāya	verb	liet asaras	osarajuo	asaraina
अस्नायते	asrāyate	verb	liet asaras	osarajat	asarojat
अस्त	asta	m.	gals	astia	aste
अस्त	asta	adj.	mesta	masta	mesta
अस्ति	asti	verb	būt	asi	esi
अस्ति {अस्}	asti {as}	verb	viņš, viņa tas ir	as	es
असु	asu	m.	dzīve	asu, ešu	esmu
अस्वप्न	asvapna	adj.	bezmiegs	nasapiṇai	nesapņo
अस्वपत्	asvapat	adj.	negulēt	nasapiṇāt	nesapņot

Sanskrits	Trans- literācija	Gra- matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski
अस्वप्नज्	asvapnaj	adj.	nemiegains, bez miega	nasapiņaji	(tu) nesapņo
अस्य	asya	m.	no šīs	īz juos	uz viņas, šīs
अस्याः	asyāḥ	f.	no šī	īz juo	no tā
अष्टगव	aṣṭagava	n.	8 govju bars	ostiņu guvu	astoņu govju
अष्टकृत्वस्	aṣṭakṛtvas	ind.	astoņreiz	ostiņkārtīgi	astoņkārt
अष्टनवत	aṣṭanavata	adj.	deviņdesm it astotais	ostiņu navā	astoņu nav
अष्टपाद	aṣṭapāda	adj.	astoņkājis	ostinī pādī	8 pēdas
अष्टसप्तति	aṣṭasaptati	f.	septiņdesmit astoņi	ostinī septīti	astoņi septītie
अष्टषष्ट	aṣṭaṣaṣṭa	adj.	sešdesmit astotais	ostiņsstuo	astoņsestā
अष्टवृष	aṣṭavṛṣa	adj.	astoņi vērši	ostini vierši	astoņi vērši
अष्टाचत्वारिंशत्	aṣṭācatvāri mṣat	f.	četrdesmit astoņi	ostiņi- četri-symts	astoņi-četri- simts
अष्टापद्	aṣṭāpad	adj.	astoņkārtīgi	ostinī pādī	8 pēdas
अष्टापदा	aṣṭāpadā	f.	astoņpēdu pants	ostītuo pāda	astotā pēda
अष्टापक्ष	aṣṭāpakṣa	adj.	ar 8 sānu balstiem	ostiņī pakši	astoņi stūri ēkai
अष्टाषष्टि	aṣṭāṣaṣṭi	f.	sešdesmit astoņi	ostinī sasti	astoņi sestie
अष्टिन्	aṣṭin	adj.	no 8zīlbēm	ostinī	astoņi
अश्	aś	verb	ēst	āstu	ēst (supīns)
अशन	aśana	n.	ēšana	āššana	ēšana
अशिरस्	aśiras	adj.	bez galvas	nav pīrias	nav pieres
अशितव्य	aśitavya	adj.	tikt apēstam	āstuvia	ēstuve
अश्मन्	aśman	n.	akmens	akmiņš	akmens
अश्मन्	aśman	m.	dārgakmens	jašma	jašma
अश्नत्	aśnat	adj.	ēšana	ādat	ēdat
अश्नाति	aśnāti	verb	ēst	īezninia	ēdiens
अश्नि	aśni	adj.	ēšana	ādi	(tu) ēd
अश्राद्ध	aśrāddha	n.	ēdiens nelaikā	azaīds	azaidš

Sanskrits	Trans- literācija	Gra- matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski

अशृङ्ग	aśṛṅga	adj.	bez ragiem	nav roga	nav raga
अश्रुप्लावित	aśruplāvita	n.	asaru plūdi	osarūs pluovāt	asarās peldēties
अश्रुमुख	aśrumukha	adj.	asaras uz vaigiem	osaru mutia	asaraina seja
अश्व	aśva	m.	zirgs	aśva	ķēve
अश्व	aśva	m.	zirgs	aśviņš	darba zirgs
अतद्	atad	ind.	ne tā, ka	na tādyn	ne tagad
अतः	ataḥ	ind.	no tā laika	a tān	bet tagad
अतस्	atas	ind.	no tā, no tās	a tys	bet tas
अथ	atha	ind.	kā vēl	otka	atkal
अथ	atha	ind.	vēl citur	otkan	atkal
अथकिम्	athakim	ind.	kas vēl	otka kam?	atkal kam?
अथ किम् ?	atha kim ?	sent.	kurš vēl?	otkan kam?	atkal kam?
अतिदग्ध	atidagdha	adj.	sadedzināts	atdaga	nodega gabals
अति – इ	ati - i	verb	iziet ārpus	ateja	ateja
अतिजीवति	atijīvati	verb	izdzīvot	atdziīvāt	nodzīvot laiku
अति प्रज्वलति	ati prajvalati	verb	ārkārtīgi kvēlot	stypri kvālāt	stipri kvēlot
अतिष्ठत्	atiṣṭhat	adj.	nestāv	atstūot	atkāpties
अतिष्ठाम्	atiṣṭhām	adj.	augstāk stāvošs	atstāvat	nostāvat (laiku)
अत्र न	atra na	ind.	ne šeit	itia nā	te nē
अत्रसद्	atrasad	adj.	sēdošs šeit	atsādunāt	nosēdināt
अत्रस्यत्	atrasyat	adj.	netrīcošs	natriīsat	netrīcat
अत्रसित	atrāsita	adj.	nav nobijies	natriīsat	nebaidāties
अत्स्यति	atsyati	verb	apriņt, ēst	atīest(i)	noēst (daļu)
अत्ता	attā	f.	mātes māsa	tantia	mātes māsa
अत्ता	attā	f.	sievas (vīra) māte	ītaļa	brāļa sieva
अत्ता	attā	f.	krustmāte	kitia	krustmāte
अत्ति	atti	m.	ēdājs	īesti	ēst
अत्ति	atti	verb	ēst	āstu	ēst (supīns)
अतुल	atula	m.	sezama sēklas	otuls	jauni zāles dzinumi

Sanskrits	Trans- literācija	Gra- matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski
अतुर	atura	adj.	nav bagāts	naturīgais	neturīgs
अत्यय	atyaya	m.	iet ārpus	ateja	ateja
अटसि	aṭasi	verb	tu klejo	aṭsi	atnāksi
अटति	aṭati	verb	klīst, klejot	plūtāt	klīst
अटति	aṭati	verb	staigāt	aṭīt	atnākt
अटा	aṭā	f.	staigāt apkārt	aṭā!	uz redzēšanos!
अठ्	aṭh	verb	iet	atguoja	atnāca
अठति	aṭhati	verb	iet	aṭīt (i)	atnākt
अटिष्यति	aṭiṣyati	verb	staigās	aṭīsat	atnāksiet
अटित	aṭita	ppp.	atnācis	aṭīt	atnākt
अटितुम्	aṭitum	infinit.	staigāt	aṭītum	atnākt
औदक	audaka	adj.	dzīvot vai augt ūdenī	uūdenīe	ūdenī
औदर	audara	adj.	atrasties vēderā	vādarā	vēderā
औदर्य	audarya	adj.	atrasties vēderā	vādarajīs	vēderains
औदस्थान	audasthāna	adj.	stāvēt ūdenī	ūdenīe stāvīšana	ūdenī stāvēšana
और्ण	aurṇa	n.	vilnas apģērbs	vylna	vilna
अवभर्त्सन	ava bhartsana	n.	bāriens	bāršana	bāršana
अवलोकते	avalokate	verb	paskatīties, uztvert	paluūkāt	paprovēt
अवलोकय ति	ava lokayati	verb	apskatīties, redzēt	apluūkajat	aplūkojat
अवलीन	avalīna	adj.	sēdošs	rozvaļņi	ratu (ragavu) paplašinājums
अवलीन	avalīna	adj.	sēdošs	rozaveļtīs	atgāzties sēžot
अवलीन	avalīna	adj.	nosēsties, noslēpt sevi	pavaļa	zemes valnis ap mājas pam.
अवर्मन्	avarman	adj.	kam nav bruņu	nav armijas	nav armijas
अवसाद	avasāda	m.	augošs, vārgs	rosada	stādi (diedzējami)

Sanskrits	Trans- literācija	Gra- matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski

अवस्थान	avasthāna	n.	stāvēšana	atstūošana	likšana mierā
अवत	avata	m.	aka	avuta	avota (Ģ.)
अवत	avata	m.	aka	oluts	aka
अवतिष्ठते	avatiṣṭhate	verb	palikt stāvam	a vot ī stāvi!	stāvi vien!
अवतु	avatu	m. f.	aka	avuts	avots
अवसर	avasara	m.	lietus	pavasara (līts)	pavasara (lietus)
अवात	avāta	adj.	bez vēja	navāta, navietīi	nevētī
अवात	avāta	adj.	bez vēja	nav vātras	nav vētras
अवायु	avāyu	adj.	bez vēja	aizviejs	aizvējš
अङ्घते	avghate	verb	steigties	atguojat	atnācāt
अङ्घते	avghate	verb	steigties	staigāt	staigāt
अविधवा	avidhavā	f.	nav atraitne	navaidava	nav atraitne
अविदितम्	aviditam	ind.	lai neviens nezina	naviedīsam	nezināsim
अविदिते	avidite	ind.	lai neviens nezina	naviedījat	nezināt
अविक	avika	m.	aita	vuška	aita
अविस्मृति	avismṛti	f.	neaizmirst	naaizmirsti	neaizmirsti
अवीरहन्	avīrahan	adj.	nenogalina vīriešus	nav vīīram haná	nav vīram beigas
अवीरा	avīrā	f.	bez vīra, atraitne	nav vīira	nav vīra
अव्रण	avraṇa	adj.	neievainots	nav rānas	nav rētas
अवृष्टि	avrṣṭi	f.	gaidīt lietu	naliīst	nelīst
अयुक्त	ayukta	adj.	dumja	sajukusia	sajukusi prātā
अयम्	ayam	m.	šis	ītam	šim
अयम्	ayam	ind.	tas viens	ītam	tam
Ā					
आ- बाध्	ā-bādh	verb	atcelt uztraukumu	nabāda!	tas nekas!
आबाधते	ābādhate	verb	anulēt bēdas	nabādāt	nebēdāt
आदत्ते	ādatte	verb	paņemt prom	atdūt	atdot

Te izlaistas dažas lapas.
Здесь пропущены несколько страниц.
There are several pages skipped.
Es gibt mehrere Seiten fehlen.

***

Par grāmatas pilnas versijas iegādi – sk.:
Приобретение полной версии книги - см.:
Acquisition of the full version of the book - see:
Wie die Vollversion des Buches zu erhalten -
siehe:

<http://langala.lv>
<http://langala.mozello.lv>
e-mail:
Langala@inbox.lv

Sanskrits	Trans- literācija	Gra- matika	Nozīme latviski	Latgaļu valoda	Nozīme latviski

युष्माक	yuṣmāka	adj.	jūsu	juūsu	jūsu
युष्माकम्	yuṣmākam	pron.	jūsu	juūsejam	jūsu
युष्मत्तस्	yuṣmattas	ind.	jūs	juūs	jūs
युवक	yuvaka	m.	jauns cilvēks	joūneklis	jauneklis
युवक	yuvaka	m.	jauns cilvēks	Ivašks, Ivaška	Ivaška (personv.)
युवन्	yuvan	m.	jauns vīrietis	Ivans	Ivans (vīr.v.)
युवन्	yuvan	m.	jauns vīrietis	Juvans	Juvans (vīr.v.)
युवन्	yuvan	adj.	jauneklīgs	joūneklīgīs	jauneklīgs
युवन्	yuvan	adj.	jauns	joūnīs	jauns
युवन्	yuvan	m.	jaunatne	joūnatnia	jaunatne
युवन्	yuvan	m.	jauns vīr.	joūneklis	jauneklis
युवन्	yuvan	m.	jauns dzīvnieks	suvans	sivēns
युवानक	yuvānaka	adj.	jauna	joūnūoka	jaunāka
युयु	yuyu	m.	zirgs	jūoju	jāju
यूक	yūka	m.	uts	vutia	ute
यूका	yūkā	f.	uts	vuts	uts
यूनि	yūnī	f.	savienība	unija	ūnija
यूनी	yūnī	f.	jauna sievieta	joūnī	jaunie
यूनी	yūnī	f.	jauna sievieta	joūnuvia	jauniete
यूयम्	yūyam	ind.	jūs visi	jū - jam	viņu-viņam

ष ṣa - [vārdnīcas] beigas. © 2011-2015